

VÄINÖ LEHTONEN

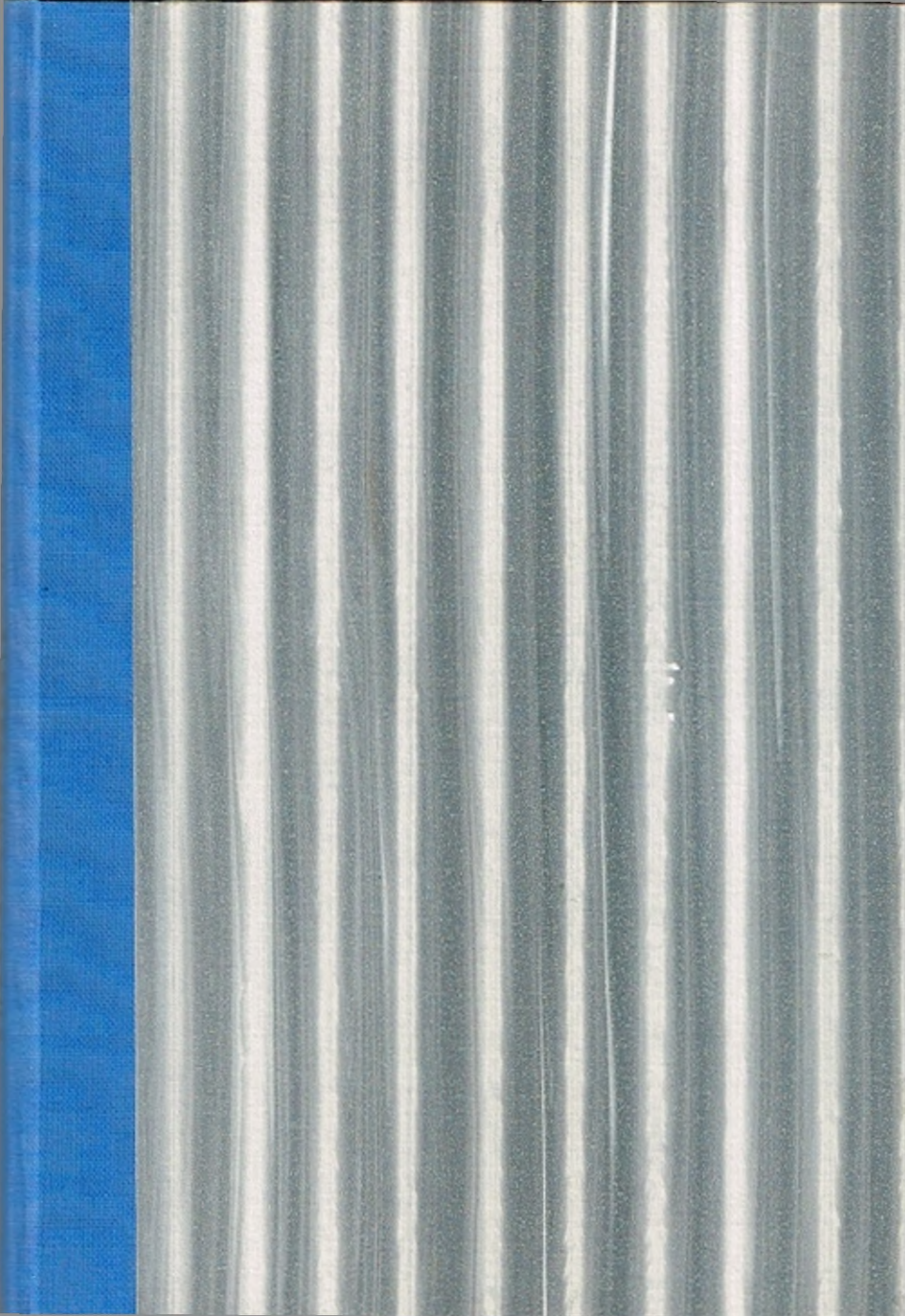
**TIETÄJIEN
TODISTUS**

TAMPEREELLA 1958

P. E. N. KANNATUSLIITTO

TIETÄJIEN TODISTUS

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1958 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.
Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.
(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa tammikuussa 2015
Jaakko Kesävuori

**T I E T Ä J I E N
T O D I S T U S**

KIRJOITTANUT

V Ä I N Ö L E H T O N E N

TAMPEREELLA 1958

P. E: N K A N N A T U S L I I T T O

TAMPEREELLA 1958 - TAMMER-PAINO Oy

*H. R:lle ja C. P:lle
kiitollisuudella*

kirjoittaja

I

LUKIJALLE

Hyvä lukija!

Saattanet hämmästyä kuullessasi ensikerran mainittavan uudesta uskonnosta. Hämmästyttäsi lisänee vielä se, että uusi uskonto sanotaan syntyneen Suomessa. Jos olet vapaamielinen ihminen, ”suruton”, kuten ”uskovaiset” Sinua nimittäisivät, niin hämmästyksesi johtuu asian uutuudesta. Ehkä ei ole tullut mieleesikään, että uskonto voisi noin vain ”syntyä”, ei ainakaan niin lähellä kuin omassa synnyinmaassasi. Jos kerrottaisiin uutta uskontoa julistettavan jossakin kaukana ja julistaja kuvailtaisiin melkein pä yliluonnolliseksi olennoiksi, niin selaista olisi helpompi ymmärtää. Tällöin on hyvä muistaa, etteivät juutalaisetkaan ymmärtäneet Messiaastaan, vaan ripustivat hänet ristille. Jeesus oli liian läheinen.

Jos olet elämäkatsomukseltasi ateisti, jos olet — katsellessasi kristikunnan eri kirkkokuntien ja uskonlahkojen puuhia — ymmärtänyt uskonnon

pimeäksi taikauskoksi, niin ehkä kohotat halveksuvasti olkapäitäsi ja huomautat: onko taas puhjennut uusi kasvannainen kristillisen taikauskon ryteikköön?

Tai jos olet omaksunut virallisen kristinuskon, tai lukeudut yhteen sadoista kristillisistä lahkokunnista, niin — kuullessasi uudesta uskonnosta — kukaties närkästyt ja huudahdat: mitähän hullutusta tuokin on? uuspakanuutta, kerettiläisyyttä . . . Ehkä Sinussa herää vanha inkvisiittorin henki ja kuiskaa: roviolle! Mutta samassa Sinut valtaa heikkous ja avuttomuuden tunne muistaessasi, etteivät pannaanjulistukset enää tehoa, sillä keskiaika on mennyttä elämää.

Eniten kuitenkin uskoisin Sinun hyvä lukija olevan valistuneen terävänäköisen ja herkkäkuuloisen ihmisen. Uskoisin Sinun katselleen elämää avoimin silmin ja kuunnelleen sen erilaisia ääniä. Olet nähnyt ympärilläsi ihmisten kompastukset ja voitot, olet tuntenut heidän surunsa ja ilonsa. Olet katsellut kansojen kamppailuja elämänsä säilyttämiseksi ja toistensa tuhoamista, näet sotien ja vallankumousten kauhut, kuulet silvottujen ja kodittomien valitukset. Näet ja kuulet kansojen kilpavarustelut ja järkytyt. Muistat: kaksi suursotaa on jo käyty ja joka valtakunnassa on julistettu oppia: on suurta taistella kodin, uskonnon ja isänmaan puolesta. Kahdesti on jo lyhyen ajan sisällä maailma raunioitettu ja molemmilla kerroilla on taistelijoilta mennyt koti, uskonto ja isänmaa. Näet omin silmin: mitä voimakkaammin joku kansa on sotilaallisesti varustautunut, sitä suurempi on sen kansan romahdus. — Vähitellen heräät ja huomioit: on tainnut aika muuttua, vanhat käsitteet näyttävät

lahonneilta ja lemuavat tunkkaantuneilta. Kukaties sota joutaa jo museoon.

Kun olet näin, valistunut lukija, huomioinut elämää ja alat tuntea ahdistusta ja epätoivoa ihmiskunnan takia, niin, kun kuulet puhuttavan uudesta uskonnosta, tulet iloiseksi. Herkistät korviasi yhä enemmän ja yhtäkkiä sukeltautuu muistojesi kätköistä nuo lukemasi suuren Mestarin sanat: ”Ja te saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista; katsokaa, ettette peljästy... Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja nälänhätää ja maanjäristystä tulee monin paikoin. Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua”. — Synnytystuskien alkua? kysyt. Mikä se syntyy? Silloin vastaa viisaus: **syntyy uusi uskonto.** On jotakin totta siinä, kun kristikunta on liittännyt odotetun ”lopun ajan” eli aikakauden lopun yhteyteen Kristuksen toisen tulemisen. Onhan sanottu Kristuksen tulevan silloin **kunniassaan.** Palestiinassa tuomittiin Jeesus kuolemaan, tuomittiin rikollisena, vieläpä väärrien todistajien myötävaikutuksella. Häntä ei otettu vastaan **opettajana.** — Kun siis uusi uskonto on syntynyt, niin luonnollisesti on elänyt myöskin tuon uskonnon julistaja.

Kun näin osaat pysyä avoimena ja kuunnella, niin tuo suuri Mestari puhuu Sinulle enemmänkin: ”Mutta oppikaa viikunapuusta vertaus: kun sen oksa jo on tuore ja lehdet puhkeavat, niin te tiedätte, että kesä on lähellä. Samoin te myös, kun näette tämän kaiken, tietäkää, että se on lähellä, oven edessä”. — Niin, minkä näemme? kysyt. Ja sama Mestari

vastaa: ”Kun te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta on puhuttu profeetta Danielin kautta . . . Sillä silloin on oleva suuri ahdistus, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti eikä milloinkaan tule. Ja ellei niitä päiviä olisi lyhennetty, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään”. — Kun siis näet aikamme kaamean tilan, jolloin maailman kansat seisovat kaikkinelevin atomiasein toisiaan vastassa ja tiedotusvälineitten ”tuoreimmat tiedot” kertovat päivittäin yhä uhkaavammaksi käyvistä ihmiskunnan yhteistuhosta, niin se on merkki kesän läheisyydestä: **henkinen aurinko on noussut**, uusi uskonto on julistettu. — Etkö siis tämän ymmärtäessäsi tahtoisi ottaa selvää, mitä tuo uusi uskonto opettaa? Ovathan nuo suuren Mestarin sanat vakavia, viittaavathan ne selvästi siihen, että joku osa ihmiskuntaa — valitut — voivat tuota kauhun aikaa lyhentää.

Valitut? kysyt. Niin he, jotka seuraavat Mestarin käskyjä, Vuorisaarnaa. He ovat taivasten valtakunnan kansalaisia. ”Ei jokainen, joka sanoo minulle: ’Herra’, ’Herra’, pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon”. Kalliolle rakentaa hän, joka tekee kuten Mestari neuvoo, joka toteuttaa käytännössä hänen opetuksiaan.

Jos siis, hyvä lukija, tunnet mielenkiintoa Suomessa syntyneeseen uuteen uskontoon, niin huomautan heti, ettei tämä vaatimaton kirjanen ole tarkoitettu muuksi kuin ajatustesi herättelijäksi. Tämä ei pyri antamaan vastausta uuden uskonnon

sisältöön. Tämä on vain kuin lapsi teiden risteyksessä, mutta siitä erikoinen lapsi, että se osaa sanoa: mene tuonne päin. Sillä vastauksen antaa kysymyksillesi runsas ja monipuolinen teosofinen ja ennen kaikkea kristosofinen kirjallisuus. Tutki H. P. Blavatskyä, Pekka Ervastia ja J. R. Hannulaa, niin löydät mitä etsit.

Tampereella I. IV. 1958.

Väinö Lehtonen.

II

TIETÄJIEN TODISTUS

Pekka Ervast kertoo: "Elämme saman tapaisessa ajassa kuin muinoin Palestiinassa". — Kristittyjen mieleen tulee Palestiina-sanan kuullessaan Jeesuksen syntymä, joten P. E:n lause viitanee uuden uskonnon syntymiseen. Tällainen tiedonanto saattaa ensi kuulemalta säikähdyttää ja tuntua tekaistulta, ellemmme ole perehtyneet asioihin. Meillähän saattaa olla erilaisia ennakkoluuloja. Ehkä olemme omaksuneet viralliseksi kangistuneen kristikunnan muodostelmia mielikuvia Jeesuksen ajoista ja hänen vaikutusalueiltaan. Historia on näet luonut eräänlaisen ruusunhohteen noiden entisien aikojen ylle ja jos emme löydä kuvitelmillemme vastaavaisuuksia nykyajassa, niin asetumme helposti epäilevälle kannalle. Olemme ehkä kuvitelleet, että Jeesuksen vaikutusalueilla elämä ja olosuhteet olivat jotenkin "pyhitettyjä", sen ajan ihmiset erittäin "hurskaita" jne. Olemme ajatelleet, että Jeesuksen vaellukset paikasta

toiseen herättivät tietenkin tavatonta huomiota ja että kansa kadehti niitä oppilaita, jotka saivat olla suuren Opettajan läheisyydessä ja erikoissuosiassa. — Meillä saattaa olla tällaisia ja muunkinlaisia kuvia Jeesuksen ajoilta Palestiinasta. Mutta jos enakkoluulottomasti tutkimme Uutta Testamenttia, niin käsityksemme muuttuvat kokonaan. Huomaamme, että Opettajan liikkuminen oppilasjoukon seuraamana oli sangen tavallista, joten Jeesuksen vaellus opetuslastensa kanssa ei ollut lainkaan poikkeus. Olivathan juutalaiset tottuneet siihen, että heidän keskuudessaan liikkui saarnaajia ja profeettoja oppilaineen. Niin ikään näemme, että kansa tuskin paljoakaan ymmärsi Jeesuksen opetuksien syvyyttä, sillä huomautetaanhan Uudessa Testamentissa nimenomaan, ettei Jeesus puhunut kansalle taivasten valtakunnan salaisuuksia, vaan puhui niitä oppilaille. Kansalle hän puhui aina vertauksin.

Ymmärrettävin syy, miksi kansa seurasi Jeesusta, olikin siinä, että Jeesus paransi sairaita. Ihmiset olivat silloinkin usein sairaana ja lääketiede sanan nykyaikaisessa merkityksessä oli aivan lapsenkengissä. Siksi parantaja, ainakin Jeesuksen kaltainen parantaja, oli erittäin tervetullut. Sairaitten parantuminen levitti Jeesuksen mainetta ja herätti samalla uskoa häneen opettajana. — Olemmehan nähneet nykyaikanakin, miten jotkut hurmahenkiset saarnamiehet ovat vetäneet luokseen tuhansittain hitaasti innostuvia suomalaisiakin, kun vain heidän oletettua parantamiskykyään on etukäteen mainostettu. Tästä voimme päätellä, että kansa suorastaan ryntäisi

sellaisen parantajan luo, joka todella kykenisi auttamaan.

Elämä Palestiinassa Jeesuksen aikana oli siis verrattain tavallista ja sanoisimmeko ”jokapäiväistä”. Kansa kuunteli ja ymmärsi, mikäli ymmärsi, Jeesuksen opetuksia ja oli alussa myötätuntoinenkin. Mutta huomattuaan hänen opetustensa olevan risti-riidassa vallitsevien käsitysten kanssa ihmiset hermostuivat, varsinkin papisto. Ja kuten evankeliumit kertovat, papisto alkoi kiihoittaa kansaa Jeesusta vastaan. Kaikki tämä johti lopulta ristiinnaulitsemiseen.

Pitäessämme mielessämme tuon silloisen elämän jokapäiväisyyden on helpompi ymmärtää, ettei uusi uskonto tarvitse syntyäkseen ”yliluonnollisia” olosuhteita. Uskonto syntyy viisaan Opettajan opetuksen johdosta, eivätkä suuret joukot koskaan omaksu ensimmäisinä näitä opetuksia. Alussa vain pienet, totuutta janoavien ihmisten muodostamat ryhmät ovat ymmärtäneet uskonnon julistajan opetuksia ja vasta vähitellen nuo ryhmät ovat kasvaneet laajuudessa. Opetuksen arvo on sen laadussa, moraalisen syvyydessä. Tältä pohjalta on tutkittava myöskin sitä uutta uskontoa, joka on syntynyt meidän aikanamme ja jonka keskushenkilö ja julistaja oli Pekka Ervast. Mutta tällöinkin tutkijan pitää ensin syventyä Jeesuksen opetuksiin, keskeisesti Matteuksen evankeliumissa olevaan Vuorisaarnaan, jotta hän voi verrata sen opetuksia Pekka Ervastin opetuksiin. Näin tehden tutkija voi vakuuttua, etteivät P. E:n opetukset jää missään kohdassa

Jeesuksen moraalin alapuolelle, vaan päinvastoin P. E. syventää Jeesuksen opetuksia. — Keskeisinä uskonnon sanomassa ovat neuvot, miten meidän ihmisinä tulee elää. Näin on aina ollut vanhoissakin uskonnoissa. On luovuttava vääristä ja virheellisistä elämäntavoista ja omaksuttava uskonnon esittämä uusi elämäntapa. Samaan tähtää Pekka Ervastian sanoma. Siinä otetaan filosofiseksi ja metafyyksilliseksi pohjaksi H. P. Blavatskyn teosofia, vieläpä syvennetyinä ja selvennetyinä. Moraaliseksi rungoksi P. E. ottaa sanomassaan Vuorisaarnan, jota hän myöskin selventää ja syventää. Kaiken tämän olivat länsimaat unohtaneet, mutta koska opit jälleensyntymisestä, karmasta, kehityksestä, Mestareista ja ihmisen jumalanpoikuudesta ovat luonnon ja elämän tosiasioita, niin syntynyt uskonto antaa näiden oppien avulla todellisen näkemyksen elämästä. Sen sijaan viralliskristilliset käsitykset ovat väärinymmärrettyjä totuuksia, sillä dogmithan syntyivät taistelussa gnostikoita vastaan. Kaikki dogmitkin ovat tulleet nyt oikaistuiksi.

Kuitenkin näemme, etteivät kristityt yleensä näe vallitsevia ristiriitaisuuksia, veripelastusoppiin usko-va ei huomaa uskossaan mitään nurinkurista. On siis välttämätöntä, että myöskin epäkohdat tulevat paljastetuiksi. Uuden uskonnon julistaminen on siis alussa **uskonpuhdistustyötä**, kieroon kasvaneitten käsitysten oikomista. Aikamme uusi uskonto paljastaa toisaalta uskonnollisen elämän vääristyneisyyden ja siitä johtuvan yhteiskuntaelämän nurinkurisuuden, toisaalta se esittää suurten jumalanpoikien,

ennen kaikkea Jeesuksen ja Pekka Ervastin julki-
tuomat elämän siveelliset lait. Tällöin on muistettava
— siitä Pekka Ervast erikoisesti puhuu — että
Vuorisaarnan moraalit eivät ole kenenkään keksintöä. Se
on kotoisin itse elämän syvyydestä, sillä elämä ei
ole sattumanvarainen kaaos, vaan jumalallisen
järjen ohjaama kehityksen ja työn kenttä, kosmos.
Elämä pyrkii kasvattamaan meistä ihmisiä, tähdäten
siihen, että ihmisyyksi saisi meissä muodon. Tämä
pyrkimys toteutuu sikäli, mikäli käytännössä nouda-
tamme noita suurten jumalanpoikien kautta elämän
syvyydestä tulleita ohjeita. Vanhoissa uskonnoissa
on paljon ohjeita, mutta keskitetyimmän ja syvimmin
ne on esitetty Pekka Ervastin selventämässä
Vuorisaarnassa.

Uuden uskonnon syntyessä entiset uskonnot jää-
vät tavallaan vertauskuvallisiksi ja ennustusluontoi-
siksi. Mikä niiden filosofiassa, metafysiikassa ja
moraalissa on totta ja yhdenmukaista totuuden
kanssa, se tietenkin on pätevää opetusta. Mutta
tutkimus osoittaa, että suuri osa vanhojen uskon-
tojen opetuksista on vertauskuvia tai sanoisimmeko
enteitä siitä, mitä tuleman pitää. Olivathan Moosek-
sen käskytkin aikanaan moraalisesti mitä pätevempiä
ja kasvattavimpia ja kuitenkin apostoli sanoo
myöhemmin, ettei vanha liitto tehnyt ketään täydelli-
seksi. Siksi tulikin uusi liitto Jeesuksen toteutta-
mana. Vanhalla liitolla oli oma arvonsa, se kasvatti
ihmisiä vastaanottamaan uutta aikaa ja ymmärtä-
mään uusia, entistä syvempiä opetuksia. Vanhan
Testamentin profeetat viittaavatkin tuon tuostakin

tulevaan aikaan ja Messiaan tuloon. Vastaavasti Jeesus viittaa Kristuksen toiseen tulemiseen.

Ottakaamme esimerkiksi vertauskuvallisuudesta kristikunnan keskeisin juhla, joulukuun 25. päivänä, jota vietetään Jeesuksen syntymän muistoksi. Jos Jeesus olisi syntynyt joulukuun 25. päivänä, niin siinä tapauksessa tuo päivä olisi todellinen Jeesuksen syntymän muistojuhla. Mutta Jeesuksen syntymäpäivä on tuntematon ja kirkko asetti joulukuun 25. päivän Mestarinsa syntymäjuhlaiksi vain siitä syystä, että tuota päivää oli vietetty ikimuistoisista ajoista valon eli auringon "syntymä"-juhlana vanhemmissa uskonnoissa. "Pakanallinen" valonjuhla oli ennustus siitä, että kerran tulee todellinen henkinen valo maailmaan. Tällainen lupaus kuului "jumalalliseen suunnitelmaan" eli elämänjärjestykseen. Valo syttyikin Jeesuksessa ja näin tuli tuosta vertauskuvallisesta valon synnystä todellisuus. Mutta koska Jeesuksen todellinen fyysillinen syntymä on yhä hämärän peitossa, niin joulukuun 25. päivän lopullista todellisuutta vaille, siis osittain vertauskuvalliseksi ja enteeksi. Joulukuun 25. päivän vertauskuvallisuuden paljastaa varsinkin se seikka, että henkisen Logos-valon syntymä on nyt historiallisestikin todettavissa, sillä Pekka Ervastian syntymäpäivä on tunnettu. Hän syntyi Helsingissä joulukuun 26. päivänä kello 6 aamulla, siis toisena joulupäivänä.

Mutta asialla on syvällisempikin merkitys. Jeesuksen fyysillinen syntymä ei vielä ratkaissut Kristuksen mysteerion sisältyviä planeettamme ja ihmiskuntamme ongelmia. Ne ratkesivat vasta Jeesuksen

Jordankastekokemuksessa, kun Kosmillinen Kristus, Isän Jumalan ihannekuva ihmisyydestä ja täydelli-
sestä ihmisestä sai muodon Jeesuksessa, täytti hänet
niin, että Jeesus saattoi sanoa: ”Ken näkee minut,
näkee Isän”. Vain Isän täyttämän Pojan kautta
saattoivat siihen asti syvimmat elämänohjeet tulla
julki. — Samaa on sanottava Pekka Ervastian suh-
teen. Hän koki kosmillisen Jordankastekokemuksensa
13. päivänä lokakuuta 1896 ja meillä on mahdollisuus
lukea Pekka Ervastian seikkaperäisiä kuvauksia tästä
tapahtumasta. Jumalan Poika näkyy Pekka Ervas-
tissa hänen opetuksissaan, opetuksiensa syvyydessä
ja selkeydessä, ja tämä on nyt historiallinen totuus,
ei enää olettaus tai vertauskuvan luontoinen. —
Joulu on vasta nyt tullut todelliseksi Valon juhla-
ksi, kun syvin elämän viisaus on astunut fyysilliseen
elämään. Eikä vain pelkkä viisaus, sillä P. E:n henki-
set saavutukset vaikuttavat voimana ihmiskunnan
elämässä.

Voidaan kysyä: miksi näiden asioiden tunteminen
ja ymmärtäminen on tärkeää? Onhan myös sanottu,
ettei sillä ole meille mitään merkitystä, vaikka
Kristus syntyisi tuhat kertaa Betlehemissä, ellei hän
synny kertaakaan sydämässämme. Tämäkin on totta.
Meitä ei loppujen lopuksi pelasta muu kuin Kristuk-
sen syntyminen ja kasvaminen sydämässämme. Mutta
yhtä totta on, että Kristus ei voisi syntyä meissä,
ellei hän olisi ensin syntynyt ja kasvanut Jeesuk-
sessa, ellei Kristus olisi tullut planeettamme kor-
keammaksi minäksi, kuten P. E. kuvailee. Vain
Jeesuksen Jordankaste teki mahdolliseksi Kristuksen

tulon päivätajuntamme taakse, siis "taivasten valtakunnan lähestymisen". Samoin on totta, että ellei Logos Isänä olisi syntynyt Pekka Ervastissa, olisi karman johto vieläkin saatanan hallinnassa, eikä henkisellä elämällä olisi kestäväää perustaa fyysillisellä tasolla, vaan verimarttyyrius punaisi jatkuvasti Vuorisaarnan seuraajan tien. Mutta P. E:n saavutuksessa tuli karman toimintaan muutos, Jeesuksen ennustus toteutui: Kristus tuli kunniassaan. Kun Kristus lähestyi Jeesuksessa, niin hänen oli tultava ihmisten pilkattavaksi, ruoskittavaksi, uhrilamppaaksi. Hän sai olla häväistynä ja ristiinnaulittuna, ei vielä kunniassaan. Mutta Jeesus viittaa Kristuksen toiseen tulemiseen, tulemiseen valtaistuimella istuen, kunniassaan. Tämä toinen tuleminen koituu ihmiskunnan tuomioksi, tämän maailman jumala tulee tuomituksi. Eräs merkki siitä, että näin on nyt tapahtunut, on se, että henkisellä elämällä on toimintavapaus fyysillisellä tasolla. Taivasten valtakunta voi nyt toteutua maan päällä kuten taivaissakin. Pekka Ervastin tuoma uusi elämänyymmärrys tuomitsee vanhan sotaisen elämänkäsityksen ja elämäntavan paljastamalla ihmisyyden korkeimmat mitat jokaisen nähtäväksi. — On siis välttämätöntä ymmärtää elämään tulleiden muutosten syyt, koska ne ovat yhteydessä toimintamahdollisuuksiemme ja velvollisuuksiemme kanssa ihmisyyden työkentällä.

— — —

Jouluun eli Jeesuksen syntymään liittyy myös kertomus itäisien maiden tietäjistä. Uusi Testamentti kertoo näiden tietäjien tuoneen lahjoinaan

kultaa, suitsuketta ja myrhaa. — Ajattelematta lukien kertomus vaikuttaa todelta, sillä miksikäs jotkut itämaiden viisaat eivät olisi voineet saapua lahjoineen. Mutta tarkemmin tutkittuaan kertomus osoittautuu legendaksi. — Pyhät kirjoitukset ovat usein laaditut siten, että näennäisesti todellisten tapahtumien kuvailuun liitetään käsittämätön ja luonnon lakien vastainen kohta. Tällainen kohta sisältyy myös kertomukseen tietäjistä. Siinä sanotaan, että tähti kulki tietäjien edellä ja pysähtyi Jeesuksen syntymäseudun ylle. Nykyään tiedetään tähtien olevan joko aurinkoja tai kiertotähtiä ja kulkevan säännöllisellä nopeudellaan omia ratojaan. Eivät ne pysähdy radoillaan. ”Lentotähdet” ovat avaruudessa kiertäviä kivimäisiä kappaleita, jotka ilmakehään tullessaan kuumenevat ja palavat tomuksi tai suurimmat niistä voivat pudota maan päälle. Mutta nekään eivät pysähdy paikoilleen ilmakehään. — Tähtitarua on yritetty selitellä sekä astrologian avulla että muilla tavoilla, ja voihan siihen ollakin totuus kätkeytynä, mutta joka tapauksessa kertomuksen tähtikohta todistaa koko tietäjäkertomuksen legendaksi ja kannustaa tutkimaan sen sisältöä.

Tietäjätarinasta on saattanut olla muitakin muunnoksia, sellaisia on ehkä löytynyt hävitetystä gnostilaisesta kirjallisuudesta. Tähän viittaa sekin, että on säilynyt selventäviä lisätietoja. Niinpä eräs legendoista kertoo tietäjiä olleen kolme: Melchior saapui Intiasta, Caspar Kreikasta ja Baltasar Egyptistä. Eräs toinen legenda kertoo tietäjiä olleen neljä, mutta

näiden tavanneen matkallaan apua tarvitsevan ihmisen ja neljännen tietäjän ottaneen hänet hoiviinsa. Tästä syystä neljännen tietäjän matka edistyi niin hitaasti, että hän ehti Jerusalemiin vasta Jeesuksen ristiinnaulitsemistilaisuuteen.

Pekka Ervastilta ja J. R. Hannulalta saamme näihinkin asioihin valaistusta löytääksemme legendoihin kätketyn totuuden.

Ihmiskunnan saapuessa kehityksessään sellaiseen vaiheeseen, ettei se enää kyennyt etenemään omin voimin, annettiin toisista planeetoista apua. Merkuriuksesta ja Venuksesta tuli maapallolle lähetystö, joka otti ihmiskunnan holhokikseen. Lähetystö perusti tänne Salaisen Veljeskunnan, jota on nimetty myös Himaalajan Veljeskunnaksi ja jonka todellisen kodin sanotaan olevan Shamballassa Goobierämaan keskellä, eetteritasolla. Veljeskunnan korkeinta johtajaa nimitetään itämailla Sanat Kumaraksi mutta Hebrealaiskirjeessä Melkisedekiksi. Lisäksi Hebrealaiskirje mainitsee, ettei Melkisedekillä ollut isää eikä äitiä, ei päiväinsä alkua eikä elämänsä loppua ja että häntä on kuvattu Jumalan Pojan kaltaiseksi. Tämä Veljeskunta on Maa-planeetan Salainen Keskuslooshi. Se on lähettänyt keskuudetaan kaikkien ennen Jeesusta esiintyneiden uskontojen perustajat, historiallisten profeettain sarjan. Sama Veljeskunta päätti lähettää vähäisemmän lähettilään nyt kristillisellä ajalla joka vuosisata. Viime vuosisadan lähetti oli H. P. Blavatsky.

Kun vanhassa Egyptissä varsinainen kansa piti talvipäivän seisauksen aikana pidettyä auringonjuh-

laa todellisuutena, niin valistuneimmat uskonnon edustajat sen sijaan ymmärsivät juhlan olevan vertauskuva ja ennuste, joka valmistaa ihmisten mieliä uutta ja todellisempaa odottamaan. Koko vanha kausi odotti henkisen auringon syntymistä ihmiskunnan tajunnan taivaalle, sellaista Jumalan Poikaa, joka viittoisi tien ihmisyyteen jokaiselle ihmiselle. Tämä tie oli ennen Jeesusta suurilta joukoilta suljettu, sillä vain erikoisen armoitetut, lahjakkaat ja tarmokkaat sielut saattoivat löytää pelastuksen vanhojen mystérioitten ankarassa koulussa. Jeesuksessa tämä kauan elänyt toivo toteutui, henkinen aurinko syttyi, Kristus tuli planeettamme pelastajaksi. Ja Kristus syntyi Jeesuksessa Jordanin kasteessa. — Tietäjälegendaan kätkeyty todellisuus on siis siinä, että Kristuksen syntyessä Jordanilla Himaalajan, Shamballan eli Melkisedekin veljeskunta lähetti korkeat ministerinsä vastaanottamaan ja kunnioittamaan uutta maapallon kuningasta. Heidän itämaalaiset nimityksensä ovat Manu, Bodhisattva ja Mahatshoohan. He luovuttivat tavallaan valtansa uudelle kuninkaalle.

Entä legenda neljänestä tietäjästä? Jos kolme tietäjää edusti Merkuriuksesta ja Venuksesta saapuneen veljeskunnan lähetystä ja — kuten J. R. Hannula huomauttaa — he samalla edustivat planeettamme kolmea edellistä luomispäivää, niin olisihan tämän neljännekin luomispäivän, tämän tavallisen ihmiskunnan edustajan pitänyt olla läsnä. Olihan toisista planeetoista tullut lähetystö saapunut nimenomaan ihmiskuntaa auttamaan ja samaa tar-

koitusta varten syntyi Jeesus ja edelleen Kristus hänessä Jordanin kasteessa. Kaikki nämä suunnattomat henkiset voimien ponnistukset ovat tapahtuneet ihmiskunnan takia. Luonnollisesti Salainen Veljeskunta toivoi, että sen jo vuosimiljoonia kestänyt koulu olisi kasvattanut edes yhden niin valistuneen ja henkisesti hereillä olevan ihmisen tästä ihmiskunnasta, että hän olisi saapunut uutta pelastajaa vastaanottamaan. Tätä tavallisen ihmiskunnan edustajaa, tämän neljännen luomispäivän edustajaa kuvaa tarina neljänestä tietäjästä. Ja tarina kertoo hänen kyllä lähteneen matkalle, mutta myöhästyneen.

On kuvaavaa, ettei neljännen tietäjän myöhästyminen tapahtunut alhaisista syistä. Päinvastoin hänen myöhästymisensä syy oli sangen ylevä, hänhän jäi auttamaan ja hoivaamaan onnetonta. Neljännen tietäjän legendan avain on **uhrautuvaisuus**. Ihmiskunnan keskeisin läksy on uhrautumisen salaisuuden oppiminen, sillä ihmiskunta kuuluu, kuten P. E. opettaa, Logoksen Poika-ryhmään. Logokset uhrautuvat rakkaudesta aurinkokuntien ja niissä kehittyvän elämän synnyttäjiksi. Neljännen tietäjän legendassa tahdotaan siis kuvata uhrautumisen hengen kasvu Melkisedekin koulun ansiosta niin suureksi ihmiskunnassa, että valistunein ihminen tajusi Kristuksen lähestymisen ja oli altis hänet vastaanottamaan. Mutta uhrautumisen läksy muodostui ansaksi, sillä tuo valistunein ihminen unohti, miksi hän oli lähtenyt matkalle. Hän lähti Kristusta

vastaanottamaan, mutta saapuikin perille vasta Jeesuksen ristin luo.

J. R. Hannula kuvaa sattuvasti tämän neljännen tietäjän eli siis ihmiskunnassa kasvaneen uhrautumiskyvyn kaksinaista luonnetta. Tämä tietäjä — kuvailee J. R. H. — oli puettu aivan kuin kahteen pukuun, joista toinen oli laupeudenharjoittajan valkoinen kaapu ja toinen, edellisen alla oleva, uhripapin musta viitta. — Maa planeetan johtavaa enkeliä on nimitetty saatanaksi. Pekka Ervast sanoo saatanaa ainoaksi todelliseksi jesuiitaksi. Saatanan kärsimyksiä aikaansaava koulu on kytkenyt salaperäisellä tavalla sodan hengen ihmiskunnassa kasvaneeseen uhrautumisen henkeen. On muodostunut käsitys, että ainoa todellinen uhri on kaatua sodassa joko ”kodin, uskonnon ja isänmaan” tai jonkin muun ”ylevän” aatteen puolesta. Mutta toisaalta ymmärretään suurimmaksi ja kauneimmaksi inhimilliseksi toiminnaksi ”orpojen ja leskien”, siis eniten apua tarvitsevien auttaminen, suojaaminen, holhoominen. Tämän jälkimmäisen uhritavan, leskien ja orpojen auttamisen, jokainen kyllä tajuaa suureksi inhimilliseksi toiminnaksi ja sitä uhritapaa kuvaa laupeudenharjoittajan valkea puku. Mutta jos kysymme aivan jokapäiväisen ihmisen käsitystä korkeimmasta uhrista, niin hän epäilemättä pitää sellaisena sotaa: suurinta on uhrautua sodassa. Ja kuitenkin sotilas ei uhraa, ei edes pyri uhraamaan itseään, vaan ”vihollisen”, oman henkensä hän sitä vastoin yrittää säästää. Hän siis uhraakin toiset, vaikka kuvittelee uhraavansa itsensä. Tässä menettelyssä näkyy

uhripapin musta viitta. Neljäs tietäjä uskoi myös uhrautuvansa apua tarvitsevan puolesta, mutta todellisuudessa hän saapuikin uhraamaan Jeesuksen. Jeesus oli eläessään kyllä varoittanut sellaisesta uhrautumisesta sanoen: Aina teillä on luonanne köyhät ja vaivaiset, mutta minua teillä ei ole aina. Uhrautumisen läksy on syvempi kuin ihmiskunta tälläkään hetkellä aavistaa, sillä todellisuudessa Kristus on orvoista orvoin. — Legendan avulla tahdotaan opettaa: Kun Kristus syntyi Jeesuksessa pelastamaan ihmiskuntaa pahan kahleista, niin planeettamme tavallisessa ihmiskunnassa ei ollut yhtään sielua, joka olisi tajunnut tämän tapahtuman välttämättömyyden pohjaan asti. **Jokin muu asia oli tärkeämpi kuin todellinen henkinen elämä, elämä ihmisyydessä.**

— — —

Tietäjien antama todistus jäi siis vertauskuvaksi ja enteeksi. Kolmen tietäjän matkat ja lahja eivät olleet fyysillisen tason tapahtumia, ne tapahtuivat näkymättömissä maailmoissa ja neljäs tietäjä epäonistui tehtävässään, ihmiskunta oli kypsytön.

Koska nyt elämme — Pekka Ervastin sanojen mukaan — saman tapaisessa ajassa kuin noin 2.000 vuotta sitten Palestiinassa, sillä taas on julistettu uusi uskonto, niin olisi luonnollista, että legenda tietäjistä siirtyisi nyt vertauskuvien tasolta todellisuudeksi. Siirtymä merkitsisi mm. sitä, että tietäjät olisivat fyysillisiä ihmisiä, opettajia ja uuden uskonnon esivalmistajia ja ettei heidän tehtävänsä rajoituisi vain epämääräiseen ”kunnioittamiseen” tai

”tervehtimiseen”, vaan että heidän uudelle henkiselle kuninkaalle tuomansa lahjat olisivat **henkistä opetusta**. Tällöin he todellakin kunnioittaisivat **uuden Opettajan tekemää työtä**, kunnioittaisivat ja tervehtisivät tervetulleeksi herättelemällä ihmisiä henkiseen elämään, jotta näistä taas aikanaan tulisi uuden Opettajan oppilaita. Tällaisena ymmärtäisimme paremmin neljännekin tietäjän toimintaa.

Näin onkin todella tapahtunut! H. P. Blavatskyn julistamassa teosofisessa sanomassa Idän tietäjät lähestyivät ihmiskuntaa ja lahjojaan tuoden saapuivat tervehtimään uuden henkisen sanoman julistajaa. Idän tietäjiä oli nytkin kolme ja neljäs teki heidän sanomaansa tunnetuksi. Teosofisen liikkeen takana oli kaksi itämaalaista Mestaria: Moorina ja Kut Huumi, mutta kirjeissään he viittaavat vielä kolmanteen, Tshohaniin, jolta he saivat ohjeita. Himaalajan eli Melkisedekin Veljeskunta lähestyi maailmaa näin puolijulkisesti, sillä vaikkakin nämä Mestarit pysyivät maailmalta salassa, niin he olivat kirjeenvaihdossa muutamien teosofien kanssa. Heidän kirjeistään on koottu kaksiosainen teos: ”Viisauden Mestarien kirjeitä”. Näin puolijulkisina he pysyttelivät edelleenkin holhoojan asemassa, mutta samalla he kuitenkin tekivät työtä ja näkivät vaivaa uuden uskonnon vuoksi, eikä heidän työnsä jäänyt enää vain näkymättömän maailman asiaksi, vaan tuli todelliseksi, fyysilliseksi. Etsittyään sata vuotta he löysivät yhden pätevän ihmisen, Helena Blavatskyn, joka varsinaisesti julisti heidän sanomaansa. Näin ollen H. P. Blavatsky edusti tuossa Melkisedekin eli

Himaalajan Veljeskunnassa tätä neljättä luomispäivää, maapallon ihmiskuntaa, neljättä tietäjää. Melkisedekin veljeskunnan oli onnistunut kasvattaa yksi ihminen tästä ihmiskunnasta, H. P. Blavatsky, joka todellakin teki työtä ja näki vaivaa valistaen pimeää ihmiskuntaa, kasvattaen meitä uutta uskontoa vastaanottamaan. Himaalajan Veljeskunnan Mestarit ja H. P. B. eivät siis tulleet vain "tervehtimään" ja "kunnioittamaan" maapallon uutta kuningasta, vaan he valmistivat hänen tuloaan. Näin tulivat tietäjät vertauskuvista todellisuudeksi.

Nyt luonnollisesti kysymme: jäikö Jeesus Kristus saavutuksineen, opetuksineen ja edustajineen sivusta katsojaksi uuden uskonnon syntyessä? Koska edellä esitetyt neljä tietäjää edustivat vanhaa liittoa, Himaalajan eli Melkisedekin Veljeskuntaa ja heidän saavutuksiaan, niin — koska Jeesuksesta oli alkanut uusi liitto ja avattu uusi tie ihmisyyteen — olisi luonnollista, että Jeesuskin olisi lähettänyt tietäjänsä vastaanottamaan uuden uskonnon julistajaa. Niin ikään, jos lähettiläitä on ollut, niin olettaisimme heidänkin olleen todellisia työntekijöitä, jotka ihmiskunnan takia ovat vaivaa nähneet ja valmistaneet tietä uudelle sanomalle. Tällainen olettamus on luonnollinen siitäkin syystä, että Himaalajan Veljeskunta ja H. P. Blavatsky todellisuudestaan huolimatta kuitenkin jäivät tavallaan ennustusluontoiselle sijalle. H. P. Blavatsky ei sanonut **julkisesti** valmistavansa tietä uudelle uskonnolle, **hän ei siis ollut Pekka Ervastian julistaman sanoman suorana**inen edustaja, vaikkakin hän viittasi Suomeen. H. P. B.

kyllä sanoi, että tulee sellainen aika, jolloin teosofitkaan eivät tiedä, mitä teosofia on. Lisäksi H. P. B. sanoi: kun se aika tulee, niin kääntäkää katseenne Pohjolaan, sillä Suomesta tulee Valo. Näin hän viittasi Suomeen ja uuteen sanomaan, mutta käytännössä hän edusti neljättä tietäjää vanhan liiton puitteissa, joten odottaisimme uudenkin liiton tietäjien esiintyneen.

Syventymällä asioihin näemmekin uuden liiton tietäjien esiintyneen. Venäjällä teki työtään tunnettu kirjailija Leo Tolstoi. Hänen tietäjä-asemansa näkyy siinä, että hän löysi Matteuksen evankeliumista Jeesuksen käskyt, kristikunnan todellisen moraalin, mikä viralliselta kristikunnalta oli tyystin unohtunut, joten Vuorisäärnan päivän valoon tuominen oli perustavaa laatua olevaa alkuvalmistusta.

Mutta kristikunta oli unohtanut paljon muutakin. Koko vanha gnostilainen filosofia ja metafysiikka oli hävitetty, joten kristikuntaa peitti äyllinenkin pimeys. H. P. Blavatsky jo tosin toi julkisuuteen gnostilaisuudessakin tunnetut opit jälleensyntymisestä ja karmasta, kehityksestä ja ihmisen jumal-syntyisyydestä, mutta Kristusmysteriota hän ei esittänyt riittävästi. Kristinuskon tätä puolta yrittivät valaista Saksan Teosofisen Seuran ylisihteeri Rudolf Steiner ja länsimaiseen okkultismiin eli rosenkreutsiläisyyteen syventynyt Max Heindell. Steinerin P. E. mainitsee tuoneen detaljeista rikkaamman käsityksen kristinuskosta. — Tolstoi, Steiner ja Heindell tekivät todellakin työtä sisältöriikkaamman kristinuskon puolesta ja näin edustivat

Jeesuksen työtä sekä valmistivat ihmiskuntaa uutta sanomaa vastaanottamaan. Eivät hekään tulleet vain "tervehtimään" tai "kunnioittamaan", vaan heidän elämäntyönsä olivat heidän lahjansa.

Nyt odottaisimme löytävämme vielä Jeesus Kristuksen työvainiolta neljännenkin tietäjän. Lisäksi odottaisimme, että tämä neljäs tietäjä olisi lopullisesti siten todellinen, että hän olisi kasvanut Jeesus Kristuksen työsaralla, olisi hyväksynyt Jeesuksen moraaliset ohjeet täydellisesti ja tuntisi myöskin Himaalajan Veljeskunnan eli H. P. Blavatskyn julistaman elämänymmärryksen. Hänessä voisivat silloin vanha ja uusi liitto lyödä veljenkättä toisilleen ja hän edustaisi näin kaikin puolin valistuneena ja valmistautuneena tavallisen ihmiskunnan parhainta yksilöä. Hänen ei tarvitsisi enää viitata johonkin tulevaan ja niin tehden jäädä osittain vertauskuvalliseksi tietäjäksi, vaan **hän voisi ja osaisi ryhtyä suoralta kädeltä työhön uuden uskonnon puolesta.** Hän voisi ryhtyä julistamaan täysin itsetietoisesti Pekka Ervastin sanomaa. — Jos löydämme tällaisen neljännen tietäjän, silloin on ihmiskunnalla toivoa ja tietäjien vertauskuvallisuus on muuttunut lopullisesti todellisuudeksi.

— — —

Legendan neljännen tietäjän kompastuskivenä oli uhrautumisen läksyyn soluttautunut sodan henki. Ihminen on vielä liikaa tunteittensa vallassa, kirkas henkinen järki ei aina valaise hänen tunteitaan. Jokaisen sydän kyllä pitää jaloimpana toimintana uhrautumista apua tarvitsevan puolesta, mutta

sodan henki voi meidät sokaista uhrautuessamme. Eihän ihmiskunnan tila ole onneton vain karmallisista syistä, todellisuudessa sota synkistää olosuhteet, ihmiset muuttavat tahallaan elämän helvetiksi sodan avulla. Sota innoittaa liikkeelle myös auttajien armeijat, sillä se vetoaa ihmisten jaloimpiin tunteisiin sanoen: auta silvottuja. Täten vedetään tuo kristusmaisuuutta lähentelevä, tunteisiin nojautuva auttamistahto sotaan, parhain inhimillinen ominaisuus asetetaan palvelemaan murhaa. Kun ihmiset ensin tekevät sotiensa temmellyksissä toisistaan rujoja ja rampoja, niin toisessa vaiheessa vedotaan auttamistahtoon, ihmisyyteen. Tämän noidankehän nähdessään Jeesus sanoikin: ketuillakin on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta Ihmisenpojalla ei ole, mihin päänsä kallistaa. — Ihmiskuntaa ei pelasteta lopullisesti onnettomuudesta tällaisella auttamisella ja vanhan korjaamisella, vaan ainoastaan siten, että otetaan Kristus vastaan ja Kristuksen johdolla ja hänen moraaliaan seuraten lakataan aiheuttamasta tahallisesti kärsimyksiä.

Tällainen oli legendan neljännen tietäjän ansa ja lankeemus. Hän kuunteli paremman itsensä ääntä, mutta henkinen järki ei sanonut hänelle vielä, että tärkeintä sittenkin on uuden Opettajan vastaanottaminen. Jokainen voi auttaa onnettomia, mutta Kristusta ei kenties voikaan jokainen ymmärtää. Ansa aiheutti myöhästymisen ja niin joutui neljäs tietäjä eli tavallisen ihmiskunnan edustaja perille vasta silloin, kun Mestari oli jo runneltu ja riippui

ristillä. Mutta silloin on laupiaan samariaanin tulo jo liian myöhäistä.

Tekemämme toteamus herättää meissä kysymyksen: jäiköhän nykyajankin neljäs tietäjä runneltuja auttamaan? Hän jos kukaan varmaan näki ihmiskunnan tuskan, onhan nykyajan avuntarve monin verroin entisten aikojen avuntarvetta suurempi. Ovathan vankilat ja keskitysleirit tulvillaan, ovathan sairaalat jatkuvasti ylikuormitettuja, köyhäintalot täynnä ja tuskin niiden asukkaat kärsivät yksinomaan omien vikojensa vuoksi. Kun sodan ruhjemylly on kylvänyt rikollisuutta, silponut terveitä ihmisiä, ryöstänyt perheiltä huoltajat, niin onhan avun tarvitsijoita enemmän kuin tarpeeksi. Jäiköhän neljäs tietäjä, tämän tavallisen ihmiskunnan valiosielu jälleen harjoittamaan laupiaan samariaanin tehtäviä, unohtaen, että hänen päämääränään oli mennä uuden uskonnon julistajaa kunnioittamaan, vastaanottamaan, tervetulleeksi toivottamaan ja hänen kanssaan työtä tekemään? Vai muistiko hän nuo paljon puhuvat Mestarin sanat: aina teillä on luonanne köyhät ja apua tarvitsevat, aina teillä on tilaisuus tehdä hyvää, mutta minua teillä ei ole aina.

On hyvä muistaa Pekka Ervastin kirjoittaneen jo v. 1909 kirjassaan "Uudenajan aamunkoitteessa": "Teosofinen liike ja koko meidän aikamme sivistys on huutavan ääni korvessa, joka kaihoten kutsuu: 'Valmistakaa Herralle tietä, sillä pian tulee Herran päivä'... että taasen on Jumala esiintyvä maan päällä, ilmoittava itsensä erityisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta. Uusi uskonto

on esiintyvä. Kukaties se on syntyvä jo tällä vuosisadalla, kukaties joku meistä vielä saa nähdä sen kirkkauden, saa nähdä opettajan, suuren, ihmeellisen liikkeen, uskonnon, joka käsittää koko maapallon". — Toisessa yhteydessä hän puhuu siitä, että on ajan polttavin kysymys, miten tuo uusi Opettaja otetaan vastaan. Otetaanko hänet Opettajana, vai pilkkaaanko, parjataan, ristiinnaulitaan? Niin ikään hän kirjoitti "Tietäjän" palstoilla tavan takaa uuden sivistyksen ja uuden uskonnon tulosta, toisinaan melko suoraan, toisinaan kuin rivien välistä luettavaksi. Samalla hän aina viittasi uuden Opettajan tuloon. Kenellä siis oli korvat kuulla, hän kuuli, ja meidän täytyy näin jälkeenpäin todeta, että ainakin yksi ihminen kuuli, nimittäin **J. R. Hannula**. Hän liittyi kiinteään yhteistyöhön Pekka Ervastin kanssa heti, kun hänelle selvisi, mistä oli kysymys. Kirjassaan "Miten tulini teosofiksi?" J. R. H. kertoo ensin sivuilla 26—27 sangen merkittävästä kokemuksestaan lapsuudessaan ja lisää: "Myöhemmin olenkin ymmärtänyt, että tämä vuosikymmeniä jatkunut vaikutus oli minulle todellinen Betlehemin tähti, joka silloin tällöin välähti, muistutti tiestä ja johdatti Kristuksen luo".

Kun nyt tutkimme J. R. Hannulan elämäntyötä, voimme todeta: hänessä esiintyi tuo neljäs tietäjäkuningas. J. R. H. on todistanut elämällään, elämäntyöllään asemansa. Tämä ei ole olettaus, ei mielikuvituksen sanelema uskomus, vaan aivan käytännöllinen tosiasia, sillä J. R. H. selvitti Pekka Ervastin aseman uuden uskonnon julistajana, sen saman, josta

P. E. itse puhui vuosien mittaan enemmän tai vähemmän peitetysti. J. R. H. teki tämän asian julkiseksi. Mutta samalla hän käytännöllisti uuden uskonnon sanoman. Hän teki tarmokkaasti työtä painaakseen kristosofisen sanoman ihmisten tajuntaan ja niin muodostui työntekijöitten joukko uutta uskontoa levittämään. — Neljäs tietäjä-kuningas saapui nyt ajallaan ja ymmärsi, ettei Pekka Ervastian kaltaista Opettajaa aina esiinny. Jos Valkoisen Veljeskunnan Mestarit ennen ovat saaneet olla orvon asemassa, vailla ymmärtämystä, tukea ja turvaa, niin nyt heitä tulee ymmärtää ja tukea. Niinpä J. R. H. teki aloittamaansa henkistä työtä uskollisesti kuolemaansa asti.

Jotta paremmin ymmärtäisimme uuden uskonnon käytännöllistä merkitystä ja J. R. Hannulan osuutta sen toisena ja ensiarvoisen tärkeänä osapuolena, tulee meidän seurata elämän tapahtumia.

Sivistyskansat ovat muodostuneet yhteiskunniksi, joissa näemme kolme keskeistä linjaa: oikeus-, sivistys- ja talouselämän. Jokainen näistä on muodostunut niin välttämättömäksi, ettemme voi ajatella kulttuuriyhteiskuntaa ilman kaikkia kolmea. Jos oikeuslaitokset virkamiehineen, järjestyksenvalvojineen . . . lopettaisivat toimintansa, olisi edessä kaaos ja anarkia. Jos sivistyslaitokset, koulut, yliopistot ja muut sivistyselimet syrjäytettäisiin, niin yhteiskunta vajoaisi melko pian alkeelliselle tasolle. Tai jos talouselämä, työ tehtaissa ja pelloilla, kauppa, liikenne jne. pysähtyisi, seuraisi siitä ylipääsemätön vararikko. Nämä elimet ovat lisäksi sidottu toisiinsa niin

täydellisesti, että talouselämä rahoittaa sivistys- ja oikeuselämän, sivistyselämä kouluttaa työntekijöitä myöskin talous- ja oikeuselämää varten ja oikeuselämä tekee mahdolliseksi rauhallisen työskentelyn koko yhteiskunnassa. — Kysymme: onko tällainen yhteiskuntajärjestelmä syntynyt sattumalta, olosuhteiden luomana, vai kätkeytyykö siihen jokin salaisuus?

Ymmärrämme, ettei elämässä ole sattumaa, sillä elämä on järjestetty kosmos. Yhteiskunnat ovat muodostuneet kolmijakoisiksi mm. siksi, että ihminen, yhteiskunnan solu, on kolmiosainen. Ruumiissamme on pää, rinta ja vatsa, jotka vastaavat sivistys-, oikeus- ja talous-”koneistoa”. Toisen jaotuksen mukaan meillä on järki, tunne ja tahto. Mutta varsinainen perussyö kulttuuriyhteiskunnan kolmijakoisuuteen johtuu ihmiskuntaa kasvattaneen Valkoisen Veljeskunnan kolmijakoisesta, täydellistyneestä yhteiskunnasta. Tavalliset yhteiskunnat ovat tuon täydellisten ihmisten muodostaman yhteiskunnan perustyyppin heijastumia. Mutta koska ne ovat heijastumia, niissä on jotakin nurinpäistä. Maisemakin heijastuu järvenpintaan ylösalaisin, samoin Valkoisen Veljeskunnan kolmiosainen työnjako kulttuuriyhteiskuntiimme. Henkinen elämä pyrkii poistamaan tuon nurinpäisyyden uskontojen myötävaikutuksella.

On sanottu kolmen Melkisedekin Ministerin innoittavan ihmisyyden kasvua yhteiskunnissamme. Yhteiskuntammehan ovat eräänlaisia nurinkääntyneitä Jumalan temppeleitä, Valkoisen Veljeskunnan

muodostaman malli-yhteiskunnan ylösalaisia heijastumia kolmine osastoineen, kuten juuri totesimme. Näin ollen Manu innoittaa ihmisyyden kasvua oikeuselämässä, Bodhisattva sivistyselämässä ja Mahatshohan talouselämässä. Ihmisyydellä ei ole vielä sijaa yhteiskunnissamme, mutta se **pyrkii** esille näiden korkeitten inspiroijien avulla. Vielä ovat vankilat, sairaalat ja köyhäntalot yhteiskuntiemme hedelmiä, vankilat oikeuselämän, sairaalat sivistyselämän ja köyhäntalot talouselämän. Ja samoin kuin Jumalan Tempelissä, Valkoisen Veljeskunnan loosheissa on alttarina Kristus, samoin yhteiskuntatemppelemme nurinpäisenä uhrialttarina näemme sotalaituksen. Oikeus-, sivistys- ja talouselämä työskentelee ja ponnistelee sotaa varten, sitä varten, jotta aikaansaannokset uhrattaisiin sodalle, hävitykselle ja kuolemalle. Tämä ei ehkä ole näkynyt niin selvästi vanhemmissa kulttuureissa, mutta nykyisen sivistyksemme luomat teknilliset sotavälineet ovat paljastaneet tässä suhteessa yhteiskuntamme eri linjojen päämäärät. Kaikki sivistyskansat ponnistelevat lisäksi äärimmilleen pingoitetuin voimin tulevan sodan tuhovoiman lisäämiseksi, sen kasvattamiseksi kaikkineleväksi. — Pelastus olisi alttarin kääntymisessä nurinpäisestä oikeaksi. Sotalttarin tilalle tulisi asettaa Kristuksen alttari. Tämä muutos aiheuttaisi sen, että oikeus- eli valtioelämässä vallitsisi vain jumalallinen oikeus, karman laki, että sivistys muuttuisi materialismin ja kirkollisen taikauskon sekasotkusta henkiseksi ja perustuisi valistuneimpien uskontojen moraaliohjeisiin ja että talous-

elämä kokoaisi rikkauksia paitsi kansojen hyvinvoinnin edistämiseksi myös Valkoisten Mestareitten käteen. Tällainen yhteiskunta vastaisi Valkoisen Veljeskunnan alkutyyppiä.

J. R. Hannulan elämäntyön ansiosta tuli sota-alttarin tilalle Kristuksen alttari. Suoraan ja peittelemättä J. R. H. paljastaa sodan ja sen liepeillä maleksivan hienostelevan väkivallan olemuksen ja seuraukset. Hän selvittää ymmärrettäväksemme, miten hyveellisyys yhteiskunnissamme alistetaan sotaan palvelemaan. Ja hän ei tyydy selvittämään sotakysymystä vain ulkoisena ilmiönä, vaan hän paljastaa sodan sisäiset syyt ihmisen sielussa. Sillä sodasta ja väkivallasta pääsemme lopullisesti eroon vain itseämme muuttamalla, omaa sieluaamme ojentamalla Kristusmoraalin suuntaan. — Asioitten tällaisessa selvittelyssä J. R. H. ei tyytynyt vain esittämään näkemyksiään, niistä kirjoittamaan ja puhumaan, vaan hän teki käytännöllisellä tavalla välinsä selviksi sodan hengen kanssa, toteutti näin itse toisille opettamaansa moraalialia. Hänessä näemme todellisen reformaattorin. Näin syntyi pienen yhteiskunta verettömine alttareineen fyysilliseen maailmaan ja neljännen tietäjän tehtävä onnistui. Se yhteiskunta on alkaneen suuren maailmanuskonnon keskusydin fyysillisessä maailmassa, se ei ole enää vertauskuvallinen, se on todellinen. Siinä yhteiskunnassa oikeuden jakaminen on luovutettu karman järkähtämättömän oikeuden käteen. Sen yhteiskunnan sivistys on Vuorisäärnan moraalialin mukaista sisäistä sivistystä: suuttumattomuutta; ajatusten, tunteitten

ja tekojen puhdistamista; totuudellisuutta; väkival-
lan ja pahan voittamista sekä kaikki voittavaa Kris-
tusrakkautta. Taloudellinen pulma ratkaistaan siten,
että jokainen pyrkii sekä taloudellisesti että siveelli-
sesti itsenäiseksi, jolloin jokaisen on mahdollista luo-
vuttaa taloudellisia arvoja Vuorisaarnan Mestarin
käyttöön. — Pienoisyhdistys työkentelee maail-
manuskonnon leviämisen puolesta ja uhraa työstä
kertyvän henkisen pääoman Kristusalttarille, ihmi-
syyden kasvua edistämään. — Tästä pienestä alusta
uusi yhteiskunta voi laajeta ja aikanaan voittaa
maailman.

III

RISTIRIITOJEN TÄHTI

Jokaiselle lienee tuttu almanakoissamme oleva astronominen tai oikeammin astrologinen merkkiyhdistelmä, risti ja ympyrä. Venuksen merkissä risti on ympyrän alla ja maapallon merkissä ympyrän päällä. — Kun teosofinen maailmankatsomus valtasi alaa, niin se herätti eloon myöskin vanhan astrologian opettaen mm., että noilla ikivanhoilla planeettoja symbolisoivilla merkeillä on sangen syvä sisältö. Niinpä ympyrä kuvaa henkeä ja risti aineellisuutta, joten risti ympyrän päällä merkitsee, että aineellisuus hallitsee henkeä. Maapallon astrologinen merkki on suunniteltu syvällisellä viisaudella, se paljastaa planeetallamme vallitsevan kehitystason.

Kysymyksessä olevasta merkistä tapaamme myöskin kristillisellä ajalla syntyneitä muunnoksia. Niinpä saatetaan kuvata joku kuningas kantamassa valtansa merkinä maapalloa kämmenellään. Ympyrä on kuvattu palloksi, minkä päällä on risti, mutta myöskin palloon on piirretty toinen risti. Tämä

viittaa siihen, että planeetallamme on tapahtunut muutos. Jeesus Kristuksen vaikutuksesta on tapahtunut jotakin niin mullistavaa, että risti on laskeutunut myöskin planeettamme sisään. Samalla tahdotaan kuvata, ettei henkeä edustava ympyrä ole ainoastaan jokin abstraktinen aate, vaan se on samalla tämä maapallo. Tosiasia onkin, että maapallon pinnan kansoittava ihmiskunta on kehityksen korkein saavutus ja muodostaa tuon kuvaannollisen ympyrän eli pallon. Mutta siinä ympyrässä eli ihmiskunnan tajunnassa on samalla jotakin ristissä, sitä painaa jokin aineellisuuden taakka ja edellä kerrotusta ymmärrämme, että taakka esiintyy eri asteissa.

Maapalloa onkin nimitetty ristiriitojen tähdeksi ja kuvaavaa on etenkin länsimailla, missä risti on korotettu erikoisen pyhäksi vertauskuvaksi, että saatamme omaksua samanaikaisesti täysin vastakkaisia ja ristiriitaisia käsityksiä niiden häiritsemättä rauhaamme, tai meidän huomaamatta käsitteitemme ristiriitaisuutta. Tällaisia käsitteitä ovat mm. sota ja rauha. Nämä kaksi tilaa ovat keskenään sovittamattomassa ristiriidassa, mutta pyhää ristiä kumartavan kristityn tajunnassa ne sulautuvat toisiinsa niin täydellisesti, että syntyy usko **aseelliseen rauhaan**, sodalla rakennettavaan rauhaan. Näin epäloogillisen ajatustavan, minkä seuraukset näkyvät kristittyjen kansojen kilpavarusteluissa, syyt ovat itse virallisen kristikunnan ristiriitaisessa "uskossa", sillä usko sijaissovittajaan ja ikuiseen kärsimysten tuleen etsii vertaistaan ristiriitaisuudessaan, kun

kuitenkin samalla puhutaan Jumalan rakkaudesta.

Mutta ristiriitoja näemme lisäksi muuallakin elämässä. Millaista ristiriitaa aiheuttaakaan sukupuolielämä, tuskin tapaamme sopusointuisia avio-
pareja. Niin ikään pahan ja hyvän eri muodot raastavat ihmisten sieluja, onhan synnintunto erikoinen kristilliseen julistukseen kuuluva ominaisuus. Mutta myöskin käytännöllinen elämä on joutunut ankaraan käymistilaan. Toiselta puolen yleinen elintaso on kohonnut, mutta siitä huolimatta ankara taistelu leivästä jatkuu. Koko elämä on täynnä ristiriitoja, joten yritämme etsiä niiden syitä ja samalla parantavaa lääkettä.

Jeesuksen opetukseen kuuluva lause: ”Minä kirjoitan lakini teidän sydämiinne” paljastaa sellaisen salaisuuden, että ihmisen suhde elämän lakeihin oli vanhan liiton aikana toinen kuin Jeesuksen jälkeen. Pekka Ervast tekee tästä selkoa etenkin kirjassaan ”Laki vaiko evankeliumi” todeten, että vasta Jeesuksen henkisten saavutusten jälkeen ihmiset alkoivat sisäisesti tajuta jumalallisen moraalin vaatimuksia. Ennen Jeesusta moraaliksi oli enemmän ulkoista. Ihminen tajusi älyssään profeettojen opetukset ja uskontojen neuvot — mikäli tajusi — mutta tiesi sisässään asuvan haluja ja pyyteitä, jotka joutuivat ristiriitaan uskontojen opetuksien kanssa, sillä omat toiveet ja pyyteet vaativat toista, uskontojen moraaliksi sitä vastoin toista. Sielussa asuva himo vaati: tapa, varasta..., mutta uskonnon siveysohjeet opettivat: älä tapa, älä varasta... Uskonnon moraaliksi ei ollut ”kirjoitettuna sydämeen”,

se ei ollut sisäinen vaatimus, vaan ulkoinen ohje. Siksi ristiriita oli vain älyssä, ymmärryksessä, se oli tavallaan siis ihmisen ulkopuolella. Ja koska ihmiskunta edustaa tällä planeetalla hengen eli tajunnan korkeinta ilmennystä, siis edellä kuvailemamme ympyrää eli palloa, niin risti eli ristiriita oli luonnollisesti tuon kuvaannollisen ympyrän päällä. Tätä tilaa luonnehditaan tuolla vanhalla astrologisella merkillä, sillä ihmiskunnan henkinen tila oli sellainen. Ristiriita oli elämäkatsomuksellinen. Jos ihminen hylkäsi profeettojen siveysneuvot ja kuunteli vain oman sielunsa toiveita, niin hän saattoi olla erittäin julma, paha. Jos hän oikaisi itseään siveysoppien opettamalla tavalla, niin hän saattoi olla erittäin jalo, sankarillinen, hyvä. Mutta tuo hyvyys oli kuitenkin enemmän ulkoisten tapojen noudattamista kuin sielullista hyvyyttä. Kaikki riippui siitä, muuttuiko hänen elämäkatsomuksensa uskonnon siveysopin avulla.

Tilanne tuli toisenlaiseksi Jeesuksen jälkeen, sillä ristiriita tuli ihmisten sieluihin. Kun kosminen Kristus pääsi Jeesuksessa niin lähelle ihmiskuntaa, että siitä tuli maapallon korkeampi minä, niin samalla se laskeutui myöskin meidän päivätajuntamme taakse, kuten Pekka Ervast tapahtumaa kuvaa. Kosminen Kristus tuli meihin mystilliseksi Kristukseksi ja alkoi vaikuttaa sisästä päin. Kristus antaa katseltavaksemme korkeita ihanteita, ihmisyiden, totuuden, rakkauden ihanteen... ja näin joudumme peilaamaan sieluamme, sen paheitä ja puutteellisuuksia Kristuksessa olevan ihmisyyshän-

teen valossa. Tämä aiheuttaa ristiriitaa, synnintuntoa, mikä teologiassa muodostaakin ns. pelastuspuuhan keskeisimmän asian. Jeesuksen saavutuksissa tuli ihmisyyden vaatimus todellakin kirjoitettua ihmisten sydämiin, joten risti eli ristiriita tuli kuvailemamme ympyrän sisään, maapalloon ja ihmisten sieluihin.

Katsellessamme kristosofian valossa Jeesuksen saavutuksia, Vuorisaarnassa esiintyvää syvällistä moraalialia ja kaikkea alkukristillistä, gnostilaista tietoutta — gnostilaisuus sisälsi samaa älyllisfilosofista tietoutta kuin nykyaikainen teosofia, joten selvän elämäkäsityksen omaksuminen oli gnostikoille mahdollista — olemme valmiit uskomaan, että ristiriidan tultua ihmisten sisään, se olisi samalla kadonnut aatteitten tasolta. Mutta tälläkin hetkellä ihmiskunnan tila kuvastaa merkillistä käsitteiden sekaannusta, kuten alussa jo huomautimme. Maailmankatsomuksellinen ristiriita on tullut vain yhä syvemmäksi ja synkemmäksi, joten — käyttäessämme edelleen astrologista kuvailuamme — risti on edelleen myös planeettamme yllä, vaikka se samalla on myöskin sen sisällä. Tilanne viittaa Jeesuksen työn osittaiseen epäonnistumiseen.

Nykytilanteen selvittämiseksi saamme erään avaimen niiltä Mestareilta, jotka viime vuosisadan lopulla panivat alkuun teosofisen liikkeen. He sanoivat, että kaksi kolmasosaa ihmiskunnan onnettomuudesta on kirkon ja papiston aiheuttamaa.

Tällainen lausunto tuntuu liioitellulta, jos katselemme pinnallisesti esimerkiksi kirkollista toimintaa.

Miten hengettömät saarnat ja liturgiat sekä arvostelua kestävämmät opit saattaisivat aiheuttaa noin suunnattomasti pahaa? Eikö paha, tai oikeammin sanoen kärsimys, ole karmaa, menneisyydessä tehtyjen epäveljellisten tekojen seurausta? Jos Mestareitten lausunto pitää paikkansa, niin silloinhan ihmiskunnan onnettomuudessa on vain yksi kolmasosa karmaa ja kaikki muu on kirkon ja papiston aiheuttamaa.

Mestareitten lausunto on kuitenkin niin pätevien ihmisten antama, ettemme saata sitä sivuuttaa. Kirkkojen puuhassa täytyy olla jotakin kohtalokasta.

Kysymme: poistivatko Jeesuksen **opetukset** kysymyksessä olevan maailmankatsomuksellisen ristiriidan? — Jeesus sanoi, ettei hän tullut kumoamaan lakia ja profeettoja. Ei hän tehnyt mitättömäksi esim. Mooseksen käskyjä, mutta hän tähtäsi syvemmälle opetuksissaan. Hän opetti: tuntemanne ristiriita ei ole aivan todellista, se on tekemisissä enimmäkseen älyn ja hyvien tapojen kanssa, todellinen ristiriidan aihe on oma sielunne, omat sisäiset vikanne, puutteenne, halunne... ; henkinen elämä ei ole sellaista, että te pelosta tai jonkun profeetan käskystä olette varastamatta, ette tee aviorikoksia, ette palvele vieraita jumalia, ette vannoo väärin jne., sellainen nuhteettomuus ei ole todellista niin kauan kuin omassa sielussanne elää halu tehdä toisin kuin profeetat ovat neuvoneet, henkinen elämä alkaa siitä, että puhdistatte oman sielunne niin, ettei se halua toista kuin Mestari opettaa. Jeesus sanoi antavansa uudet käskyt Vuorisaarnassa ja sanoi niiden tähtää-

vän sielun puhdistamiseen: olen kirjoittanut nämä samat käskyt myöskin teidän sydämiinne sillä tavoin, että Kristusvalo asuu nyt teissä, Jumala asuu teissä itsessänne, Hän ei ole enää ulkoinen, persoonallinen komentaja ja käskyjen antaja; kun katsotte omaan sieluunne — ja sen osaatte nyt tehdä sydämessänne olevan Kristusvalon ja Vuori-
saarnan avulla — niin huomaatte ajatellessanne esim. jumalien palvomista, ettei vieraita jumalia ole, on vain suuri jumaluus, josta kaikki ovat osallisia, taivaallinen Isä, jonka poikia kaikki ovat; näin ollen voitte palvella vain taivaallista Isää ja vain siten, että toteutatte Hänen tahtoaan, niitä sisäisiä moraali-ohjeita, joita sisäinen Kristusvalo ja Vuori-
saarna antavat. Jos siis noudatamme näitä Jeesuksen neuvoja, häviävät kaikki elämäkatsomukselliset ristiriidat, sillä Jeesus lupasi: tekonne seuraavat sisäistä puhdistunutta tilaanne, teette sitä, mitä Isä tahtoo ja elämä muuttuu autuudeksi, rakkaudeksi ja hyväksi tahdoksi; jos joku profeetta on opettanut teille, että teidän tulee rakastaa sukuaanne ja omaa kansaanne, niin te uskotte vieraiden kansojen olevan vihollisianne, näette paha maailmassa yleensä ja taistelette sitä vastaan, on ainainen ”sota, meteli ja veriset vaatteet”; mutta kun katsotte minun opetus-
teni valossa **sieluunne**, niin näette pahan alkulähteen **siellä**, paha häviää ulkopuoleltanne, ristiriita jää ainoastaan omaan sieluunne ja ainoastaan niin kauaksi, kunnes osaatte mahdollisimman täydellisesti toteuttaa Isän tahtoa...

Jeesuksen opettamaa elämänymmärrystä tutkies-

samme selviää meille, miten ihmiskunnan tila olisi muuttunut aivan toiseksi, jos nämä opit, elämänymmärrys ja sitä seuraava uusi elämäntapa olisivat saaneet vapaasti vaikuttaa. Oli saavuttu aikakausien suureen murroskauteen, jolloin todellisen ihmisen perikuvan tuli päästä laskeutumaan ihmiskunnan tietoisuuteen. Näin oli suunniteltu suuren Elämän taholta, sillä aika oli täyttynyt, kuten Jeesus sanoi. Ihmiskunnalta odotettiin toisenlaista elämänotetta, kasvua **ihmisyydessä**, kansojenvälistä veljeyttä, totuudellisuutta . . . Mutta sellainen voi tapahtua vain, jos ihmiset puhdistavat sieluaan Jeesuksen antaman moraalin mukaisesti. Elämän suunnitelma oli hyvä, mutta se ei ole toteutunut, sillä esteeksi muodostui — **kirkko**. Niin, Jeesuksen sanoman vanaveteen muodostui kirkko, joka vähitellen, aste asteelta kumosi Mestarin opetukset. Jälleensyntymisopin kiroaminen teki elämän järjettömäksi, liitto valtion kanssa teki kristilliset sodat mahdollisiksi ja luvalliseksi ja Golgatan veripelastusoppi teki kaikki Jeesuksen siveelliset opit tarpeettomiksi ja käyttökelvottomiksi. — Jeesus moitti juutalaista papistoa siitä, että papit tekevät käännyttäisiä, mutta samalla tekevät näistä käännyttäisistä helvetin lapsia, koska eivät itse mene sisälle taivasten valtakuntaan, eivätkä salli menossaolevienkaan sinne mennä. Samaa on sanottava virallistuneesta kristillisyydestä. Siitä on tullut **este** taivasten valtakunnan portille, **este**, kaikille menossaoleville, sillä kirkkojen toimesta on Jeesuksen **opin** leveneminen ihmiskuntaan tyrehtynyt. Se kristinusko, mitä levitettiin väkivalloin, ei

ollut Jeesus Kristuksen oppia, se oli sodan ja väkivallan hengen oppia.

Tältä pohjalta näemmekin mainitsemaamme Mestarien lauseen olevan totta. Kristuksen sanoma oli annettu ihmiskunnalle pelastuksen lautaksi, mutta kirkon syntyminen ja sen aikaansaannokset tukahduttivat annetun avun. Tästä syystä ihmiskunnan kärsimykset paisuivat valtaviksi, joten pitänee paikkansa, että suurin osa niistä on kirkkojen ja papiston aikaansaamaa ja vain pienempi osa on karmaa. Tästä syystä jäi risti eli ristiriita **myöskin planeettamme ylle eli toisin sanoen maailmankatsomuksellisille alueille, koska kirkon levittämien järjettömien oppien takia alkukristillinen eli gnostilainen filosofia tukahtui** — Kun Kristus tuli planeettamme korkeammaksi minäksi ja mystillinen Kristus astui ihmisen päivä tietoisuuden taakse, alkoi uusi vaihe ihmiskunnan elämässä. Vanha aika alkoi lähetä loppuaan ja uusi inhimillisempi saada sijaa. Jos tämän lisäksi kristillinen liike olisi julistanut Jeesuksen siveysoppia ja gnostilaista filosofiaa, niin Kristuksen vaikutus olisi tullut myöskin järjellä käsitettäväksi. Silloin vanha aika olisi vaihtunut uuteen sängen kivuttomasti siitäkin huolimatta, että Jeesus itse sai tehdä työtään niin vähän aikaa, vain kolme vuotta. Mutta Jeesuksen seuraajien vainoaminen teki uuden sanoman vastaanottajien elämän mahdottomaksi. Ns. kerettiläisten mukana tuhottiin myöskin Jeesuksen opetukset ihmisyydestä ja keskinäisestä rakkaudesta.

— — —

Nykyaikana saatamme todeta ristiriitojen vain entisestään lisääntyneen. Ei riitä, että länsimainen kulttuuri elää suunnattomassa tietämättömyydessä, materialistisessa ja uskonnollisessa sokeudessa, elämän tärkeimpien lakien tuntemattomuudessa, vaan ristiriidat ovat paisuneet ja vallanneet myöskin käytännöllisen elämän. Elämme taloudellisten ristiriitojen keskellä ja sota on muodostunut ainaiseksi tilaksi. Elämä antaa aavistuksen siitä, että jälleen on tapahtunut uusi, keskeisesti käytännöllistä elämää koskeva viritys planeetallamme. On saavutettu uusi voitto aivan kosmillisissa merkeissä, joskin se samalla on herättänyt vastustavat voimat hereille. Niiden voimistuminen on tavallaan ymmärrettävääkin. Koska Kristuksen moraalitieteestä ja pahan vastustamattomuudesta tukahtui kirkkojen toiminta ja sen mukana tieto jälleensyntymisestä, henkisestä kehityksestä, syyn ja seurauksen laista, niin materialismi sai liian suuren vallan. Elämässä nyt oleva uusi viritys vaatii inhimillisempää elämän käytäntöä, mutta aineuskoon nojautuvat länsimaat eivät osaa siihen suhtautua oikein. Niitä kannustaa vain omanvoiton pyyntö, mikä muuttaa elämän sodaksi. Syntynyttä tilannetta voimme kuvata astrologisella symbolillamme siten, että risti piirretään myöskin planeettamme alapuolelle. Se merkitsee, että hengen voitto aineesta on alkanut lopullisesti, mutta elämme suurella murroskaudella niin kauan, kunnes ainakin elämänselityksellinen ristiriita on vaimentunut ja risti planeettamme päältä poistunut.

— — —

Totuudenetsijöinä olemme velvolliset kysymään, näkevätkö maailman kansat vallitsevat ristiriidat ja ovatko ne tehneet mitään tilanteen parantamiseksi? Onhan kärsimys ihmisluonnolle vastenmielinen ja ainainen riita tekee elämän sietämättömäksi. Kristosofian valossa tosin näemme, että virallisen kristillisyyden väitteistä huolimatta maailmankaikkeuden ”kaikkivoipa” Jumala ei poista kärsimyksiä taikatempuilla, vaan Hän hallitsee karman avulla. Siitä johtuen, koska ihmiskuntaa johtaa toistaiseksi tämän maailman jumala eli saatana, täytyy saatanankin hallinnassa olla jonkinlainen järjestys. On siis luonnollista, että on yritetty tehdä jotakin ristiriitaisuuksien poistamiseksi, olkootpa keinot miten epäinhimillisiä ja saatanallisia tahansa. Kun avoimin silmin katselemme tilannetta, niin huomaamme kyllä tehdyn erilaisia yrityksiä. Niitä on tehty näiden kolmen ristin, älyllis-aatteellisen, sielullis-moraalisen ja taloudellisen ristiriidan poistamiseksi. Mutta samalla näemme käytetyt keinot — sanoisimmeko — noitamaisiksi.

Ehkä eniten käytetty keino maailmankatsomuksellisten ristiriitojen tasoittelussa on suggestio, ”aivopesu”, joksi sitä myöskin on nimitetty. Ristiriitojen tämä laatuhan johtuu suurimmaksi osaksi siitä, että ihmisen alempi luonto, himoelämä, tahtoo toista kuin esim. profeetat opettavat. Profeettojen opetuksia vastaavat nykyaikana pääasiallisesti puolueihanteet, kuten fraaseiksi kuluneet ”veljeys, vapaus, tasa-arvoisuus”, osittain muut ihmisystävälliset aatteet. Kriittisesti ottaen nämäkin ihanteet

ovat ristissä omanvoitonpyynnön, vallanhimon, kunnianhimon jne. kanssa, mutta joukkosuggestion, agitatsioonin, avulla on saatu syntymään näennäinen sopusointu niiden välille, joten suuret joukot ovat tällaisia aatteita ihannoineet pyyteistään huolimatta. Niinpä puolue-elämä onkin eräs aikamme yleismaailmallinen ilmiö. Mutta koska siinä vallanhimo asetetaan palvelemaan ihanteita noitamaisin keinoin, jatkuvalla suggestiolla ja sen aiheuttamalla hurmalla, niin tulokset ovat yhtä noitamaisia. Elämä muuttuu aatteitten välisiksi taisteluiksi, mitkä huipistuvat ideologisiksi sodiksi, sekä kansalaissodiksi että kansainvälisiksi temmellyksiksi. Lopullinen saavutus on sota.

Sielullisten ristiriitojen vaimentamiseksi on niin ikään tehty paljon työtä. Ristiriitahan tuli ihmisten sieluihin Jeesuksen saavutusten vaikutuksesta, siitä, että Kristus heitti katseltavaksemme ihmisyyshanteita, joiden valossa saatoimme nähdä oman syntisyytemme. Tämän pulman selvittelyn otti kirkko huolekseen, ei kuitenkaan siten, että se neuvoisi elämään Jeesuksen siveysopin mukaista elämää ja näin saamaan rauhan sieluunsa. Kirkko keksi muita keinoja. Se pani toimeen kaikenlaisia rituaaleja, sakramentteja, muotomenoja..., ts. kirkko alkoi käyttää seremoniallista magiaa sielujen nukuttamiseksi. Keinot olivat jälleen noitamaisia ja tulokset sen mukaisia. Ns. uskovainen saattaa yhäti uskoa tulleensa "autuaaksi" katseltuaan ja otettuaan itse osaa seremoniaan. Sillä muotomenot nukuttavat jotakin parempaa, Kristuksen kuva ihmisyydestä

menee pilveen, eikä "uskovainen" osaa katsella itseään Kristuksen opin valossa. Hän alkaa uskoa omaan erikoisuuteensa ns. kristittynä, hän ei osaa nöyryyä, vaan päin vastoin ylpistyy ja vahvistuu itsevanhurskaudessaan. Syntyy fanaattinen uskonvimma, ahdasmielisyys, kiihkokristillisuus, toisin ajattelevien tuomitseminen, inkvisitio ja uskonsodat. Kaiken tämän olemme nähneet tapahtuvan virallisen kristikunnan piirissä. Lopullinen saavutus tässäkin puuhassa on sota.

Mutta ristiriidat ovat kehittyneet ennen aavistamattomalla tavalla myöskin taloudellisella linjalla; onhan elämä muuttunut taisteluksi taloudellisista arvoista. Työ ja pääoma ovat vastakkain. Ristiriita on siinä, että työllä koottavasta pääomasta on tullut kokoojainsa vihollinen. Länsimainen sivistys sanoo rakentajilleen: **tehkää sitä, mitä vihaatte**. Tällaista oppia ei luonnollisesti julisteta toreilla, mutta kuitenkin tilanne on tällainen. Henkinen elämä kehoittaa päinvastoin: **tehkää sitä, jota rakastatte**. Koko taloudellinen elämä on ristissä, ristiriidassa sen vuoksi, että on koottava vihattua pääomaa ja näin aseistettava omaa vihollista. Näin nurinkurinen tilanne on karmallinen seuraus siitä, että sotakaluksista on kehitetty niin valtava pääoma, että suunnaton osa tuottavasta työstä käytetään joko suoranaisesti tai kiertoteitse tuhovälineiden valmistamiseen. Tulos on kaikkien sota kaikkia vastaan. — Tätäkin ristiriitaa on yritetty selvitellä, mutta jälleen noitamaisiin keinoin. Onhan pidetty erilaisia rauhan konferensseja ja kongresseja taloudellisten epäkoh-

tien poistamiseksi. Mutta keinoiksi on valittu ovela diplomatia ja ns. politiikka, ja näiden nimityksien taakse kätkeytyy julmuus ja vallanhimo. Lukuisista yrityksistä huolimatta tilanteen selviäminen näyttää tällä hetkellä mitä kaukaisimmalta saavutukselta. On vain todettava ihmiskunnan onneton tila.

— — —
Missä on siis pelastus? — Voisimme sanoa lyhyesti: pelastus on siinä suuressa Maailmanuskonnossa, joka meidän päivinämmä on julistettu Suomessa. Mutta tilanne vaatii kuitenkin tarkempaa selvittelyä.

On muistettava, ettei selvyyttä kaipaa nykytilanteessa vain yksi kansa tai muu suurempi ihmisjoukko, vaan koko ihmiskunta. Olemme saapuneet ihmiskehityksen vakavimpaan ja ratkaisevimpaan vaiheeseen. Tähän asti on kaikki ollut valmistusta. Kaikkien ristiriitojen ja niistä johtuvien kärsimyksien syvin syy on ihmistahdon ja Jumalan tahdon välisessä epäsoinnussa, siinä, että ihmisen itsekäs tahto tahtoo toista kuin Jumala. Ja ihmistahdon eräänlaisena personoitumana esiintyy planeettamme jumala, saatana, jota Jeesus kutsuu ”tämän maailman jumalaksi”. Meidän persoonallisuutemme, minuutemme, on kasvanut saatanan koulussa tällaiseksi millainen se nyt on. Sellainen kasvatus on ollut välttämätön. Mutta saatanan koulun lopulliset hedelmät alkavat nyt kypsyä ja ne näyttäytyvät kaikkien sodassa kaikkia vastaan. Parhailaan eletävä yleismaailmallinen tilanne kuvastaa niitä parhaiten. Ihmiskunnan pelastus sitä uhkaavasta tuhosta on

yhteydessä saatanan pelastamisen kanssa, sillä ihmiskunta on velvollinen saatanalta saamansa avun vuoksi pelastamaan myös saatanan. Mutta sellainen ei tapahdu millään taikatempulla, vaan siten, että **kieltäydymme saatanaa seuraamasta.** Näin ollen kysymys ihmiskunnan pelastuksesta keskittyy ihmisyyksilöön. Suuri Maailmanuskonto tähtääkin opetuksissaan juuri tähän. Ristiriitojen tulee poistua meidän ihmisten omista sieluista, sitten ne vähitellen poistuvat maailmasta. Mitä useampi yksilö suorittaa tämän prosessin itsessään, sitä nopeammin ihmiskunnan tila paranee.

Pekka Ervast mainitsee, että aikanamme esiintyvässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu. Hänen, P.E:n, henkisistä kokemuksista löydämmekin avaimet sekä itsemme että ihmiskunnan pulmiin. Niinpä P. E. pohti jo nuorena ihmisen arvoitusta ja kaikkia esiintyviä elämänkatsomuksellisia ristiriitoja, kyseli papeilta ja piispoilta saamatta kuitenkaan selvyyttä. Mutta sitten tuli häntä vastaan H. P. Blavatskyn julistama teosofinen elämänymmärrys. Se ratkaisi yhdellä iskulla koko pulman ja näytti, että täällä länsimailla ei edes tiedetä, mitkä ovat ne elämän suuret lait, joiden alaisina elämme. Elämme täydellisessä sokeudessa. Filosofia, tiede ja uskonto, mikään niistä ei osaa sanoa, mitä elämä on. Teosofia sen sijaan kertoi kehityksestä ja kehityksen ihmeellisistä saavutuksista, Mestareista, joiden lähettiläs H. P. B:kin oli. Se kertoi näiden täydellisten ihmisten salaisesta Veljeskunnasta, jonka hallussa on täydellinen tieto ja viisaus. Heidän kaltaisekseen

on jokainen ihminen kutsuttu tulemaan. Tie viisau-
teen on se kaita tie, henkinen tie, josta uskonnot
puhuvat. Mutta ihminen ei ehdi yhden elämän puit-
teissa kasvaa täyteen mittaan ihmisyydessä, siksi
elämä onkin jälleensyntymisen lain alaista. Ja kehi-
tystä johtaa karman laki, joka mittaa jokaiselle
tekojensa mukaan. Elämä on näin ollen koulua,
missä itsekkyyys, tietämättömyys ja paha tahto
tulevat voitetuiksi ihmisyyden sen sijaan kasvaessa.

Teosofinen sanoma tuli täten Pekka Ervastille
valoksi, joka poisti kaikki hänessä olleet elämän-
katsomukselliset ristiriidat ja antoi elämälle järke-
vän sisällön. Hänessä katosi risti ympyrän päältä,
jos käytämme tilannetta kuvaamaan planeettamme
astrologista merkkiä. H. P. Blavatskyn elämäntyö
tähtäsi keskeisesti juuri tämän elämän ristin poista-
miseen, maailmankatsomuksellisen tilanteen kirkas-
tamiseen. — P. E:n omat kokemukset sanovat, että
ainoastaan teosofian valo pystyy kaatamaan materia-
lismin, kirkollisen taikauskon ja muut enemmän tai
vähemmän hämärät filosofiset käsitykset, jotka eivät
anna tosi kuvaa elämästä. Vain totuus vapauttaa
meidät, sen sijaan väärä maailmankatsomus voi
johdattaa vääriin tekoihin. Jos olemme materialisteja
ja uskomme aineen kaikkivaltiuteen, niin uskomme
puolustaa vääriä tekojamme. Mutta kun uskomme
esim. karman lakiin, niin tuo uskomme hillitsee
luontoamme ja sanoo: älä tee toisille sitä, mitä et
itsellesikään sallisi tehdä. — P. E:n kokemukset
opettavat, että meidän tulee valaista ymmärrys-
tämme teosofian valolla ja näin poistaa itsestämme

elämänkatsomuksellinen ristiriita. Mitä useammasta ihmisestä ristiriita tällä tavoin poistuu, sitä lähempänä on aika, jolloin se poistuu koko ihmiskunnan yltä.

— — —

Entä mikä poistaa ristiriidat ihmissielusta? — Sielullinen ristiriita — risti ympyrän tai pallon sisällä — johtuu siis siitä, että Kristusvoima on saamaisillaan yliotteen kärsimyksestä, siten, että sulkee sen sisäänsä rakkaudessa. Rakkaus paljastaa kärsimyksen salaisuuden, näyttää korkean ihmisyyshanteen sanoen: tämän puolesta kannattaa kärsiä. Mutta persoonallisuudessa vaikuttava itsekkyyys nousee vastustamaan Kristusihannetta ja niin syntyy ristiriita. Itsekkyyys huutaa avukseen ja puolustajakseen ymmärrystä ja tietämätön ymmärrys on altis puolustaja. Ymmärrys sanoo: minä en ymmärrä, miksi pitäisi kärsiä, minä en ymmärrä sen voiman luonnetta, mikä on alkanut vaikuttaa ihmisessä ja mikä viittaa kohti ihmisyyshanteita. — Mutta silloin tulevat avuksi tuon Kristusvoiman sanallisesti esitetyt ohjeet: **Vuorisaarna käskyineen.** Vuorisaarnan käskyjä voi ymmärtää. Älä suutu, sanoo Vuorisaarna, älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas, älä vannu, älä vastusta pahaa, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Näitä ohjeita voi oppia ymmärtämään ja Kristusviisauden valaisema ymmärrys ei alistukaan itsekkyyden vaatimuksiin, vaan ryhtyy puolustamaan Kristusmoraalia. Vähitellen itsekkyyys antaa periksi ja ristiriita poistuu sielusta. — Kirjoitetun Kristusmoraalin, Vuorisaarnan, apu

on ensikädessä siinä, että sitä voi **ymmärryksellä tutkia**. Ja koska sen ohjeet ovat täydellisessä sopu-
soinnussa ihmissielussa vaikuttavan ihmisyyshan-
teen kanssa, niin Vuorisaarnan käskyjen seuraaja
saavuttaa aikanaan tasapainon järjellisen ymmär-
ryksen ja tunneperäisen, sielussa vaikuttavan Kris-
tusvoiman kanssa. Silloin voi tahto herätä, tahto
eli usko, sillä opettaahan P. E., että usko herää, kun
saavutetaan tasapaino järjen ja tunteen välillä.

Pekka Ervast kertoo eläneensä Vuorisaarnan
käskyjen mukaisesti niin, ettei tiennyt rikkoneensa
niitä vastaan. Siitä oli aikanaan seurauksena se
henkinen uudestisyntyminen, jota hän itse nimittää
Jordanin kasteeksi, koska se oli laadultaan saman-
lainen kuin Jeesukselle Jordanilla tapahtunut. Samoin
Kristuksen asteettainen herääminen ja voitto pelas-
taa jokaisen ihmisen pahasta, oman persoonallisuuden
rististä ja aikanaan se pelastaa koko ihmiskunnan.

— — —
Edellä mainitsimme myöskin taloudellisesta risti-
riidasta, mikä erikoisesti kärjistyy työn ja pääoman
väliseksi ristiksi ja on ristiriitojen syvin muoto. —
Jos sanoisimme, että maailmankatsomuksellinen
ristiriita keskittyy päähämme ja sielullinen ristiriita
synnintuntoineen sydämeemme, niin taloudellinen
ristiriita keskittyy tavallaan vatsaamme. Vatsahan
on ruumiimme talouskoneisto ja kyseessä oleva
taistelu kohdistuu elinmahdollisuuksiimme. Sitä on
nimitettykin taisteluksi leivästä. — Taloudellinen
ristiriita on saavuttanut maailmanlaajuisuuden juuri
nykyaikana, joten on täytyntä tapahtua aivan

erikoinen henkinen voitto planeetallamme, koska alemmat voimat ovat näin nousseet vastustamaan. Siinä voitossa on ristin täytynyt laskeutua aivan ratkaisevasti, joskin toistaiseksi osittain, planeettamme alle, joten — käyttääksemme edellistä symbolia — risti on myöskin ympyrän eli pallon alla. Elämään on tullut uusi **käytäntö** ja taloudellinen ristiriita on seuraus siitä, että **vanha** käytäntö — silmä silmästä, siis väkivalta — ei tahdo tunnustaa uutta henkistä käytäntöä.

Entä mikä tuo uusi käytäntö on? — Sen varjo esiintyy nyt työn taistelussa pääomaa eli työn tuloksia vastaan. Mutta mikä olisi sellainen todellinen pääoma, mikä ei sortaisi työntekijää eli **pääoman** kokoojaa? **Sellainen pääoma on Isän valtakunta maan päällä.** Kun sen valtakunnan tulemiseksi tehdään työtä, niin työntekijäin elämä onnellistuu, koko ihmiskunnan tila muuttuu. Mitä tarmokkaammin henkistä, Kristusjohtoista työtä tehdään, sitä nopeammin kaikki ristiriidat häviävät ja paratiisillinen tila saavutetaan.

Pekka Ervast opettaa, että planeetallamme on tullut keskusaurinko Siriuksesta uusi voimavuodatus, mikä on virittänyt maapallon ja koko aurinkokunnan uuteen viritykseen. On siis tapahtunut jotakin aivan käänteentekevää ihmiskunnan elämässä. Mutta samalla kaikki ristiriidat ovat lisääntyneet, sillä vanhat tottumukset ovat nousseet vastustamaan uutta viritystä.

IV

OLKAA TÄYDELLISET

Virallinen kristikunta ei ole ymmärtänyt ollenkaan Mestarin sanoja: "Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on". "Kuinka epätäydellinen ihminen voisi olla täydellinen?", kysyy "uskovainen", sillä hänelle opetetun uskon mukaan ihminen on synnissä siinnyt ja syntynyt ja on täten auttamattomasti epätäydellinen olento, jonka voi pelastaa vain Kristuksen sovintoveri. Lisäksi huomaamme, että koulukasvatuksessa painostettu kehitysoppi on jo syöpynyt kristittyjenkin mieliin niin paljon, että on helpompaa uskoa täydellisyyteen tulevaisuuden saavutuksena. Niinpä onkin arveltu, että Vuorisäärnan ko. lauseessa saattaa olla virhe, ehkä kirjoittaja on muistanut Mestarin sanat väärin. Jos lause kuuluisi: "**Tulkaa** täydellisiksi", niin sen voisi paremmin ymmärtää. Mutta ristiriita on iskenyt kyntensä tähänkin asiaan, sillä Jumalallahän saattaa olla keinoja epätäydellisen ihmisen muuttamiseksi

täydelliseksi ilman kehitystäkin — arvellaan — sillä eihän sijaissovitusoppi ota huomioon kehitystä. — Ja kuitenkin, jos epätäydellinen ihminen riisutaan kaikista paheistaan ja heikkouksistaan, niin mitä jää jäljelle? Ihminen ei silloin tunne enää itseään. — Lause on maallistuneelle kristitylle käsittämätön, emmekä sitä ymmärräkään ilman kristosofiaa.

Matteuksen evankeliumin Vuorisaarna alkaa: ”Kun hän (Jeesus) näki kansanjoukot, nousi hän vuorelle; ja kun hän oli istunut tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä. Niin hän avasi suunsa ja opetti heitä ja sanoi...”. Lauseet paljastavat, Pekka Ervastkin mainitsee tästä, että Jeesus opetti nimenomaan oppilaitaan. Kansaa oli kyllä myös kuuntele-massa, koska Vuorisaarnan lopussa sanotaan: ”Ja kun Jeesus lopetti nämä puheet, olivat kansanjoukot hämmästyksissään...”. Opetukset olivat kuitenkin tarkoitettut oppilaille. Olivathan Jeesuksen oppilaat toisenlaisessa asemassa kuin kansa, he ymmärsivät jo enemmän Mestarinsa opettamaa rakkauden sano-maa. Vuorisaarnan viidennessä käskyssä sanotaan: ”Te olette kuulleet sanotuksi: ’Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollistasi’. Mutta minä sanon teille: rakas-takaa vihollisianne... Ja jos te osoitatte ystävälli-syyttä ainoastaan veljillenne, mitä erinomaista te siinä teette? Eivätkö pakanatkin tee samoin? Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on”. — Jeesuksessa alkoi uusi liitto, jonka pohjaviritys on toinen kuin vanhan liiton. Uuden liiton pohjaviritys on rakkaus, se .on elämää rakkaudessa. Jeesuksen oppilaat olivat tästä tietoisia,

olivathan he kasvaneet Mestarinsa opetusten vaikutuksen alaisina, joten he olivat toisessa asemassa kuin kansa. — Rakkaudessa vain on täydellisyys. Hebrealaiskirjeessä sanotaankin, ettei vanha liitto tehnyt ketään täydelliseksi ja sen vuoksi tarvittiin uusi liitto. Uusi liitto merkitsee muutosta ihmiskunnan ja Jumalan suhteessa. Kun Jeesus sanoi oppilailleen: ”Olkaa täydelliset”, niin tuo kehoitus merkitsi: eläkää rakkaudessa, vain te, minun oppilaani, osaatte niin elää, kansa ei osaa, sillä se elää vielä vanhassa liitossa.

Vaikka käytännöllinen henkinen elämä onkin keskitetysti sanoen elämää Vuorisaarnan moraalien hengessä ja siis tavallaan perin ”yksinkertaista” ja suoraviivaista, niin elämä ei ole pohjimmiltaan niinkään ”yksinkertaista” ja suoraviivaista. Teosofinen ja kristosofinen sanoma ja niihin perustuva elämäntymmärrys kertovat suuren elämän tehneen luovien jumaliensa avulla paljon työtä, ennenkuin meistä on kasvanut tällaisia järjellä varustettuja olentoja, joilla on mahdollisuus tutkia elämän salaisuuksia. Oma sielumme on sangen monimutkainen luomus, jota emme tunne niinkään helposti. Ja koska henkinen elämä niin vanhassa kuin uudessakin liitossa merkitsee suhdettamme Jumalaan, niin on tarpeellista ymmärtää ja saada järjellinenkin kuva vanhan ja uuden liiton perusvoimista, jotta osaisimme oikaista sielumme asennetta kohti uutta liittoa. Näemmehän, että vaikka virallinen kristikunta uskoo elävänsä uudessa liitossa, niin sen teot kertovat aivan toista. Kristikunta sotineen ei elä edes vanhassa liitossa,

jos tuolla sanonnalla tarkoitetaan Jumalan etsimistä. Ken vanhan liiton perustotuuksia noudattaen etsii Jumalaa, hän seuraa profeettojen opetuksia, heidän moraalisia ohjeitaan. Ken siis seuraa esim. Mooseksen käskyjä, hänen velvollisuutensa on myöskin olla tappamatta. — Vaikka ihmiskunta onkin siirtynyt Jeesuksen saavutusten ansiosta jollakin kosmillehenkisellä tavalla uuteen liittoon, niin yksilöinä elämme uudessa liitossa vain sikäli, mikäli elämme rakkaudessa.

Mestarin sanat: ”Taivasten valtakunta on lähestynyt” sisältävät siis sen totuuden, että kun ihminen vanhassa liitossa omin voimin ponnisti ja pyrki Jumalan tuntemiseen, niin uudessa liitossa, siis Jeesuksen saavutuksissa, Jumala on myöskin lähestynyt ihmistä. Edellisissä luvuissa käsitelimme Kristuksen lähestymistä ja siitä aiheutuvia seurauksia eräiltä puoliltaan ja tutkimme asiaa nyt toisesta näkökulmasta. Tilannetta valaisee Pekka Ervast sangen monipuolisesti. Hän kuvailee mm., miten Kosmillinen Kristus on lähestynyt ihmiskuntaa ja planeettaamme asteettaisesti. Kosmillinen Kristus eli taivasten valtakunnan elämä oli aikojen aamulla kaukaisissa tähtiavaruuksissa ja saapui sieltä aurinkomaailmaan, edelleen planeettamaailmaan ja lopulta maapallolle. Tämä merkitsee, että Kosmillinen Kristus eli Isän Jumalan ajatus ihmistäydellisyydestä oli ennen — ihmisen päivätaajunnan kannalta katsottuna — syvällä hengen maailmoissa ja ihmistäajunnan saavuttamattomissa. Mutta aikojen kuluessa jotkut korkeat aurinkokuntamme olennot, joiden

tajunta oli lähempänä meidän ihmisten sisäistä henkeä, ottivat Kristuksen vastaan omaan tajuntaansa ja näin Kristus lähestyi meitä ihmisiäkin. Sama tapahtui jälleen aikanaan planeettamaailmassa, siis astromentaalisilla tasoilla, joten ihmiskuntakin joutui Kristukseen nähden läheisempään suhteeseen. Kun Jeesus otti Kristuksen vastaan päivätajuntaansa, saapui Kristus Jeesuksessa eetteritasolle ja tuli näin ollen ihmisten päivätajunnan taakse. Taivasten valtakunta tuli lähelle ihmisiä, joten ihmiset voivat aivan kuin nostaa kätensä taivasta kohti ja tavoittaa sen. J. R. Hannula kertoo, että tuo ihmistäydellisyys saavutti Pekka Ervastissa, hänen Jordankastekokemuksessaan vieläkin syvemmän askeen ja tuli aina kemiallis-fyysilliselle, tekojen tasolle asti. Viimeksi mainittu saavutus on ratkaiseva ihmiskunnalle.

Edellä kuvailtu Pekka Ervastin opetus sisältää mm. sen, että ennen Jeesus Kristusta, siis vanhan liiton aikana, ihmisen oli vaikea, melkeinpä mahdoton päivätajuisesti ymmärtää sitä ihmistäydellisyyden ihannetta, jota kohti hänen tuli pyrkiä henkisellä tiellään. Hän saattoi korkeintaan aavistaa sitä. Mutta uudessa liitossa, jossa Kristus on lähellä, totuutta etsivä ihminen saattaa päivätajuisesti käsittää ja intuitiivisesti tajuta pyyteettömän Kristusrakkauden elämää. Ehkä ymmärrämme paremmin vanhan ja uuden liiton eroa ihmispsykologian kannalta, jos tutkimme erästä näihin liittoihin sovellettua määritelmää.

On sanottu, että vanhan liiton pohjaviritys on

aika ja uuden liiton vastaava viritys on tilavuus. Vielä lisätään, että kun aika virtaa tilavuuteen, niin aika tavallaan loppuu ja alkaa ikuinen elämä ja että ajan eli vanhan liiton perusluku on seitsemän, kun taas uuden liiton eli tilavuuden perusluku on kaksitoista.

Tällainen määritelmä voi tuntua pelkältä sanahelinältä, mutta syventyessämme siihen se voi avata näköaloja.

Ajan kanssa tekemisissä olevat asiat ja tapahtumat ovat peräkkäin, toistensa takana. Niinpä rodut seuraavat toisiaan peräkkäin historian kuluessa, sivistykset sammuvat ja toisia nousee, talvea seuraa kesä ja kesää talvi. Aika antaa tilaisuuden kehitykselle ja koska kehityksen kohde on täydellisyys, niin ihminen voi — kun katselemme häntä kehityksen näkökulmasta — tulla täydelliseksi ihmiseksi. Näin on ainakin johdonmukaista ajatella. Vanhassa liitossa aika oli — ja on yhä niiden ihmisten tajunnassa, jotka elävät vanhassa liitossa — tärkeä tekijä, sillä se antaa tilaisuuden kehittyä. Kun ihminen herää seuraamaan uskonnon tai jonkun profeetan viittomaa henkisen itsekasvatuksen tietä, kun hän harjoittaa mietiskelyä, paastoa ja oppii hallitsemaan itseään, niin ponnistellessaan hän tietää ja ymmärtää ponnistustensa tuottavan määrätyn tuloksen. Karman laki pitää huolen, että jokaista ponnistusta seuraa jokin saavutus ja ellei ihminen yhden elämän puitteissa saavuta pyrkimystensä kohdetta, niin seuraavassa jälleensyntymässä on tilaisuus jatkaa. Palkka, saavutus tulee laista, karman laista, kuten Paavali

sanoo. — Aika lyö täten leimansa vanhan liiton henkiseen elämään, jossa sukupolvien perinnöillä ja saavutuksilla on ratkaiseva merkitys. Niinpä Vanhassa Testamentissa kulkee punaisena lankana ns. ”Abrahamin perintö”, se seikka, että juutalaiset olivat Abrahamin jälkeläisiä. Uskottiin, että koska esi-isä Abraham oli Jumalan erikoissuosiassa, niin ovat myöskin hänen jälkeläisensä. Tällainen uskomus oli karkea heijastuma siitä vanhan liiton pohjavirityksestä, joka perustui ajan mukana tapahtuvaan henkiseen kehitykseen. Vanhassa liitossa opettaja oli arvokas vasta sitten, kun tiedettiin hänen menneisyytensä, kuka hän oli ollut edellisessä jälleensyntymässä, sillä olihan hänen nykyiset kykynsä hankittu edellisissä ruumistuksissa. Niinpä profeetta Elia oli historian tuntema voimakas persoonallisuus, jonka uutta jälleensyntymää juutalaiset odottivat. Olivathan jotkut profeetat ennustaneetkin Elian paluuta. Jeesuskin kysyi oppilailtaan: kenen ihmiset sanovat minun olevan? ja joku vastasi, että toiset arvelevat Jeesuksen olevan jälleensyntynyt Elia tai muu profeetta. Jeesuksen kysymyksestä kuvastuu vanhan liiton käsitys menneisyyden tärkeydestä, sillä kansa ymmärsi vanhan liiton käsitystavan mukaisesti, ettei Jeesuksen opetuksilla voi olla suurtakaan arvoa, ellei tiedetä, kuka hän on ennen ollut. Elian teot sen sijaan tunnettiin, joten jos Elia syntyy uudestaan, niin hän tietenkin jatkaa siitä, mihin hän edellisessä elämässään lopetti. Siksi myös Elian uusi jälleensyntymä on otettava vakavasti.

Mutta Jeesus kysyi uudelleen oppilailtaan: kenen

te sanotte minun olevan? — Jeesus halusi kuulla, olivatko hänen oppilaansa vielä kansan kannalla, ymmärsivätkö he kuten kansa, ettei opettajalla ole arvoa kuin menneisyytensä nojalla. Jeesus tahtoi tietää, elivätkö hänen oppilaansa vanhan liiton elämää, vai ymmärsivätkö he jo uutta liittoa? Kuullessaan Pietarin sanat: Sinä ole Kristus, Jeesus sanoo rakentavansa seurakuntansa tälle kalliolle, siis sen luottamuksen varaan, joka sai oppilaat tunnustamaan Mestarinsa aseman. Tärkeintä tässä tunnustuksessa oli kuitenkin luonnollisesti tieto Jeesuksessa tapahtuneesta henkistä elämää mullistavasta saavutuksesta, siitä, että Kristus oli lähestynyt ihmiskuntaa, että maailmojen Jumala eli Jeesuksen tajunnassa, sillä tähän tietoon ja vakaumukseen perustui Pietarin usko ja luottamus. Tämä Jeesuksen kokema vihkimys oli ensimmäinen laatuaan ihmiskunnan historiassa, joten sille ei löytynyt vastaavaisuutta yhdenkään profetaan edellisistä jälleensyntyistä. Oli siis turhaa arvailla, kuka Jeesus oli ennen ollut, koska sillä tiedolla ei ollut mitään merkitystä. Jeesuksen vihkimys kulki aivan uutta linjaa. Hänen viisautensa ei ollut vain jälleensyntyneiden kuluessa koostunutta viisautta, siis tavallaan ihmisviisautta, vaan se oli suoraan Jumalasta kotoisin. Tätä kuvaa mm. Jeesuksen usein toistama lause: ”Minä ja Isä olemme yhtä.”

Jeesus kertoi oppilailleen: Jos tahdotte tietää, niin Elia syntyi Johannes Kastajana. Johannesta Jeesus nimittää suurimmaksi vaimoista syntyneistä, mutta lisää samalla, että pienin taivasten valtakunnassa

on suurempi kuin Johannes. Se vanhan liiton tie, jota Johannes oli kulkenut, ei tehnyt ketään täydelliseksi. Se teki, kuten Pekka Ervast opettaa, ihmisestä Jumalan, mutta Jumala ei tullut vanhan liiton kulkijassa ihmiseksi. Vanhan liiton tie oli ja on edelleenkin se Melkisedekin koulu, jonka toisista planeetoista tulleet lähettiläät perustivat. He olivat holhoojan asemassa ihmiskuntaan nähden, eivät niinkuin isiä tai äitejä. Siksi vanhan liiton itsensä voittanut ja melkein yli-ihmiseksi noussut profeetta ei voinut asettua tietämättömien ja epätäydellisten ihmisten tasalle, ei voinut olla heidän veljensä ja sisarensa, vaan kuin huutavan ääni ihmiskunnan erämaassa, nuhteleva ja ankaruudella opettava. Tämä piirre näkyy melko selvästi mm. Vanhan Testamentin profetoissa.

Uuden liiton pohjaviritys on siis, kuten edellä mainitsimme, tilavuus eikä aika.

Samoin kuin asiat ja tapahtumat kulkevat ajassa peräkkäin, samoin ne ovat tilavuudessa rinnakkain. Rinnakkaiseloon kuuluu veljeys, rakkaus. Siinä ihmiset ovat veljiä, niin "alemmat" kuin "ylemmätkin". Korkein Jumalakin on veli kanssamme, sanoo Pekka Ervast. Veljeys ei tunne eroa ihmisten ja ihmisten välillä. Rakkaus ei tee rajoja, se sulkee sisäänsä niin "täydelliset" kuin "epätäydellisetkin". Tämä on uuden liiton henki ja sisältö. Se on elämää tilavuudessa, rinnakkaiselossa. — Tätä vanhan ja uuden liiton sieluntilaa kuvailee Paavalikin sanoessaan vanhassa liitossa palkan tulevan laista, mutta uudessa liitossa armosta. Kun pyrkijä vanhassa

liitossa ponnisteli, niin syyn ja seurauksen lain voimasta hänen ponnistelujaan seurasi voitto pahasta. Mutta uudessa liitossa palkka tulee armosta, sillä uuden liiton hengessä elävä ihminen ei etsi omaansa, ei pyri kehittymään, ei nousemaan toisten yläpuolelle. Hän elää joka hetki rakkaudessa, veljeydessä ja siitä elämästä tulee armo, ilo, autuus. Tämä autuus ei ole tulevaisuuden asia, vaan se on tämänhetkinen todellisuus, sillä se on ajan ulkopuolella, se on ikuista elämää. Siksi sanonta ”kun aika virtaa tilavuuteen, niin se aivan kuin lakkaa olemasta” on oikea, sillä ajan mukana saavutettu kehitys menettää tavallaan merkityksensä ikuisen elämän alkaessa. Jumala on ajan ulkopuolella, ikuisuudessa, ajattomuudessa ja siinä jokahetkisessä tilassa eläessään ihminen elää rakkaudessa, Jumalassa. Tällainen elämä on elämää täydellisyydessä, joten Jeesuksen sanat: ”Olkaa täydelliset”, sisältyvät todellakin uuden liiton henkeen, koska ikuinen elämä on jokahetkistä olemista.

— — —

Edellä sanottu tilanne on ymmärrettävissä planeettamme suhteen P. E:n esittämällä tavalla siten, että tuo ikuinen elämä, taivasten valtakunta, Kosmillinen Kristus on lähestynyt ihmiskuntaa. Eivät ainoastaan ihmiset ole pyrkineet Jumalansa luo, vaan myöskin Jumala on lähestynyt ihmiskuntaa. Jumala on tullut ihmistä puolitiessä vastaan. Jeesus Kristuksen kautta tuli ajaton, ikuinen elämä, elämä rakkaudessa tämän ajassa elävän ihmiskunnan keskelle ja ihmisten sieluihin. Aika ja ikuisuus tavallaan yhtyivät, kuo-

lema ja elämä antoivat kättä toisilleen. Ikuinen elämä tuli pelastamaan kuolemasta. Tästä johtui, että ihmisen suhde ulkoiseenkin elämäään muuttui Jeesuksen jälkeen. Kristus aivan kuin kysyi jokaiselta yksityiseltä ihmiseltä: tahdotko elää vai tahdotko kuolla? Ja eräässä merkityksessä eläminen merkitsi silloin kuolemaa ja kuolema elämää. Ihminen joutui merkilliseen tilanteeseen. Jos hän tahtoi seurata Jeesuksen opetuksia, moraalisia ohjeita ja näin elää ikuista elämää, niin maailma nousi häntä vastaan ja saattoi tuhota hänen ruumiinsa. Hänestä tuli Jeesuksen ja ensimmäisten apostolien tavoin uskonsa marttyyri. Hän sai useimmiten ruumiillisella kuolemallaan lunastaa itselleen ikuisen elämän. Jos hän taas päin vastoin tahtoi elää maailman mielen mukaan, sitä kumartaen ja nöyrästi palvelleen, niin silloin hän sai fyysillisesti elää, mutta hänen oli kiellettävä Kristuksen moraali ja kieltäminen johti henkiseen kuolemaan. Niinpä Jeesus puhuikin henkisesti nukkuvista ja kuolleista. Tällaiset olosuhteet ovat vallinneet koko kristillisen ajan, maailma ei ole sietänyt niitä, jotka Jeesuksen opetuksia noudattaen ovat kieltäytyneet miekkaan tarttumasta, sotimasta. Jokaisen totuudenetsijän on pitänyt valita, palveleeko hän mammonaa, tämän maailman jumalaa, vaiko taivaallista Isäänsä. — Vanhan liiton aikana tilanne oli toisenlainen. Niinpä Mooses sanoo käskyissään: "... ettäs menestyisit ja kauan eläisit". Pitkä ikä ja maallinen menestys olivat tärkeitä, sillä ne soivat tilaisuuden jatkuvaan ajassa tapahtuvaan kehitykseen. Jeesuksen jälkeen aika tavallaan menetti merki-

tyksensä todellisen kristityn elämässä, sillä hän joutui valitsemaan joko ikuisen elämän ja mahdollisen fyysillisen kuoleman välillä, tai fyysillisen elämän henkisen kuoleman kustannuksella.

— — —

Jälleen on julistettu uusi uskonto täällä Suomessa ja se on seuraus Jumalan entistä täydellisemmästä lähestymisestä ihmiskuntaan. Uusi uskonto on seuraus Pekka Ervastin 13. päivänä lokakuuta 1896 kokemasta Jordankastekokemuksesta. Siinä kokemuksessa Logos saavutti ennätyksensä ja siksi ilmoitettu uskonto onkin julistettu koko ihmiskuntaa varten, kuten P. E. opettaa. On siis luonnollista, että ihmisen ja Jumalan suhde on jälleen muuttunut, syventynyt. Voimmekin sanoa, että kun Jeesuksen jälkeen Kristus kysyi **ihmisyksilöltä**: tahdotko olla täydellinen ja elää ikuista elämää fyysillisen kuoleman uhalla?, niin nyt kysytään **kansoilta**: tahdotteko elää vai kuolla? Nykyiseen ajankohtaan viittaa Jeesuskin sanoillaan: kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan valtaistuimella istuen, niin **kansat** kutsutaan tuomiolle. Nyt kansat ovat jo kutsutut tuomiolle, mutta kysymys elämästä ja kuolemasta on toisen luontoinen kuin Jeesuksen jälkeen. Kansojenkin pelastus on nyt henkisessä elämässä. Ennen Vuorisäärnan seuraaja oli turvaton Kristusta vastustavien ihmisten keskellä, hän oli heidän miellivallastaan riippuvainen, mutta nyt ovat nuo Kristusta vastustavat ihmiset, kansat tulleet uhkaksi toisilleen. Kansat voivat jopa tietoisesti kääntää selkensä Kristusviisaudelle ja kumartamalla toisia Kristusta

vastustavia kansoja tuntea hetkeksi fyysillisen elämänsä turvalliseksi. Mutta vain hetkeksi, sillä seuraavassa hetkessä luultu ”ystävä” onkin katkera vihollinen. Kansat pelkäävät toisiaan ja elävät kuoleman uhka silmiensä edessä. — Kansojen pelastus on nyt siinä, että ne tunnustavat Kristusviisauden, ikuisen elämän ja lähtevät sitä toteuttamaan. Pekka Ervast sanookin, että jos joku kansa tunnustautuu Kristusviisauden toteuttajaksi lakkauttamalla armeijansa, niin sen kansan kimppuun ei voi kukaan hyökätä. — Koko ihmiskunta, kaikki kansat ovat nyt joutuneet suuren Elämän tuomittaviksi ja siinä tuomiossa tuomitaan väkivalta aikansa eläneenä.

— — —

Ihmiskunnan tila on merkittävästi muuttunut muutaman vuosikymmenen kuluessa. Vanhemmat ihmiset muistavat vielä, miten vuosisatamme alussa uneksittiin tulevaisuudesta toivorikkaasti. Tieteitten ja tekniikan uudet saavutukset alkoivat silloin voittokulkunsa meilläkin ja monet kuvittelivat tulevaisuuden muodostuvan keksintöjen ansiosta ruusunhoh-toiseksi. Ajateltiin, että kun aineellinen kehitys valtaa maailman, niin puute häviää ja köyhyys joutaa muistojen joukkoon. Nuoret unelmoivat onnellisesta tulevaisuudesta ja vanhat ansaitusta levosta. Sotienkin uskottiin loppuvan, koska kaikilla kansoilla otaksuttiin olevan tulevaisuudessa elämän aineellisia arvoja kylliksi, joten niillä ei olisi aihetta toistensa ryöstöön. Mutta kuinka toisin onkaan käynyt! Kansojen elämä on käynyt niin sietämättömäksi, ettei kukaan ajatteleva ihminen uskalla enää

katsoa optimistisesti tulevaisuuteen. Uhkana on kaiken hävittävä sota. Ja itse sota on saavuttanut sellaisen vallan ja laajuuden, että armeijatkin sanan entisessä merkityksessä ovat käyneet merkityksettömmiksi. Sota kaukoammuksineen ja atomiaseineen on muodostumassa muutamien ihmisten ”napinpainamissodaksi”, siviiliväestön joukkoteurastukseksi, kaiken hävittäväksi ruhjemyllyksi. Tilanne on sellainen, että rauhantila näyttää yhä saavuttamattomalta ja sen sijaan aina vallitsee sotatila. Kuka näin ollen saattaa luottaa valoisaan tulevaisuuteen? Ja mitä merkitystä on kehityksellä, ajassa tapahtuvalla ihmisyyden kasvulla, kun kehitys näyttää yhä todennäköisemmin päättyvän kaikkien yhteiseen joukkohautaan! Puhutaanhan aivan yleisesti ihmiskunnan itsemurha-aikeista. Elämä on muuttunut sellaiseksi, että aika on tavallaan menettänyt merkityksensä ja edessä on tuntematon tila, kuoleman tila, ikuisen elämän nurinkääntymä ja irvikuva.

Vallitsevan tilanteen luonnollinen selitys on siinä, että Kristuksen sanoma veljeydestä ja rakkaudesta on kristillisen ”jumaluusopin” ovelilla menetelmillä leimattu käytäntöön soveltumattomaksi. Kristus tuli maailmaa pelastamaan, mutta kun häntä ei otettu vastaan opettajana ja ihmisyyden esimerkin näyttäjänä, niin ihmiskunta sortui ihmisyyden vastakohtaan. Kun Kristusta ei otettu vastaan ikuisen elämän tuojana, niin kansat joutuivat kuoleman kouriin. Aika virtasi tälläkin tavalla ”tilavuuteen”, mutta tämä ”tilavuus” ei ole veljellinen rinnakkaiselo, vaan — joukkohauta. Ikuisen elämän lähestyminen heitti

tällaisen varjon ihmiskunnan yli, sillä kahta herraa ei voi palvella, on valittava joko saatana tai Kristus. Elämä on todellakin muuttunut vakavaksi. Se ei näytä enää kysyvän, millaisiksi haluatte ajan mukana kehittyä, vaan se kysyy, miten nyt tällä hetkellä elätte? On kysymyksessä ihmiskunnan olemassaolo, sen kuolema tai elämä. Armonaika näyttää nyt lop-puneen ja suuri tuomiokausi alkaneen.

Edellä esitetyn jälkeen kysymme, missä on pelas-tus? Tämän saman kysymyksen ovat lukemattomat ihmiset tehneet ja suuret joukotkin viimeisen vuosi-kymmenen kuluessa, nähdessään sotatekniikan jatku-van paisumisen. Mutta kaikkien rauhankongressien ja muiden maailmanrauhaa kohti suuntautuvien yritysten yhteisenä piirteenä on pyrkimys piiloutua toisten selän taakse. Kukaan ei tahtois! itse tehdä mitään rauhanomaisesti ratkaisevaa, vaan jokainen odottaa sitä toisilta. Siksi kaikki rauhan pyrkimykset ovat toistaiseksi valuneet santaan.

Tämän todettuamme palaamme teosofisen ja kris-tosofisen elämänymmärryksen pariin ja saamme kuulla näiltä tuon vanhan ja aina uuden vastauksen: **Kristuselämä ei ole joukkopoliittinen vaan yksilöllinen asia, emme osaa luoda kestäväää rauhaa muuten kuin heräämällä yksilöinä ja oikaisemalla itseämme Vuorisaarnan moraalın mukaan.** Kun täten valistu-neita ihmisiä kasvaa kyllin paljon, silloin maailmankin tilanne muuttuu. Tämän ymmärtävissä ihmisissä on jumalten toivo. Maailman kansat niittävät nyt teko-jensa seurauksia, mutta samalla on syntymässä

uusi sivistys, jossa Suomessa julistetun suuren Maailmanuskonnon sanoma on keskeisellä sijalla. Uusi ihmisyyskulttuuri on syntymässä kaikessa hiljaisuudessa. Ja koska uusi sivistys kutsuu yksilöitä, niin yrittäkäämme vielä eräältä puolelta tutkia ja ymmärtää epäveljeyden syitä, jotta yksilöinä osaisimme niitä poistaa lähinnä itsestämme.

Kysymme: Onko veljeys haaveilua, unelmointia? Onko se sitä, että mielikuvituksessamme elämme veljeydessä? Onko se elämää jonkinlaisina ”hyvinä ihmisinä”? Onko veljesrakkaus vain tunnepitoinen käsite, tuntemus, vai voiko sitä älyperäisestikin ymmärtää? Voiko veljeyden ongelmaa selittää järkipäisesti siten, että löydämme jonkin elämän perustotuuden, jonkin elämän peruslain ja ymmärrämme, ettei meillä ole valtaa sen lain yli, vaan että meidän tulee siihen tutustua ja sopeutua? Tässä viidennessä juurirodussa on äly määräävä tekijä ja siksi tahtoisimme järjellämme ymmärtää veljeyden arvoitusta.

Ajan perusluvun sanotaan olevan seitsemän ja tilavuuden perusluvun kaksitoista. Vanhassa liitossa aika oli määräävä.

Aikaan sisältyy seitseenluku: on seitsemän luomispäivää, seitsemän juurirotua jne. Lisäksi sanotaan itämailla, että kun ihminen ”astuu virtaan”, ts. kun hän astuu itsetietoisesti henkisen itekasvatuksen tielle, niin hän saavuttaa seitsemässä ruumistuksessa täydellisyyden. Jos siis meidän on ratkaistava jokin filosofis-metafyysillinen ongelma, niin seitseen-analogia kelpaa näissä asioissa avaimeksi.

Tilavuuden, siis rinnakkaiselon, veljeyden perusluku on kaksitoista. — Meidän kosmoksemme muodostaa eräältä kannalta katsoen eläinrata kaksineitoista merkkeineen. Se on meidän kosmoksemme ”tilavuus”. Ihmiskunta kokonaisuudessaan on näiden tähtivoimien alainen, ne määräävät luonteemme, taipumuksemme, kykymme . . . olemme persoonallisuuksina tähtivoimien kasvatteja. Meitä on kahta-toista eri perustyyppiä ja suuri joukko näiden perustyyppien välimuotoja. Siis lyhyesti sanoen: me ihmiset olemme kaikki erilaisia. — Eläinrataa on nimetty myös karman kelloksi ja karman lopullinen voittaminen on yhteydessä tapahtuneen Kosmillisen Kristuksen lähestymisen kanssa. — Tämä on se elämän itsensä järjestämä ihmisten perusluokitus, minkä yli meillä ei ole valtaa siten, että voisimme muuttaa toisemme toisenlaisiksi. Meidän on tyydyttävä ja sopeuduttava tähän elämän omaan järjestykseen, siihen, ettemme ole toistemme kaltaisia.

Epäveljeyden ymmärrettävin syy on juuri tämä ihmisten erilaisuus. Toiset ihmiset tahtovat, tuntevat, ajattelevat, toimivat toisin kuin me ja sellainen ei tunnu sopivan meidän perusluonteemme vaatimukseen. Uskomme itse olevamme ainoa pätevä totuuden ja oikeuden mittari, mutta näin uskovat myöskin toiset itsestään. Tästä syntyy hankausta, ristiriitaa, epäveljeyttä. Mutta epäveljeyden syy ei ole kuitenkaan ihmisten erilaisuudessa, vaan omassa nurinkurisessa uskossamme ja vakaumuksessamme. Luulemme veljeyden olevan laumaelämää, sellaista, että kaikki ihmiset ovat kuin lampaat laumassa: kun

yksi säikähtää, niin kaikkien toistenkin pitäisi säikähtää. Tällaiseen laumaelämään ei tähtivoimien kasvatus tähtää, vaan päinvastoin se tähtää itsenäistymiseemme. Erilaisuus kasvattaa meissä itsenäisyyttä ja omintakeisuutta, luonteenlujuutta ja päättäväisyyttä. — Tästä elämän omasta pyrkimyksestä meidän tulee ottaa kiinni, jotta oppisimme itsenäistymisen läksyä.

Henkisessä elämässä opetetaan nousemaan tähtivoimien yli. Mutta ellemme tunnusta ihmisten erilaisuutta, olemme taisteluasenteessa toisiamme vastaan, olemme tähtivoimien, eläinradan kahden-toista merkin vankeja. Tahtoessamme itsenäistyä saamme oppia voittamaan horoskooppimme. Siinä työssä saamme opetella käyttämään järkeämmekin ja perustavaa laatua oleva tunnustuksemme on silloin oleva se, että järjellämmekin tunnustamme ihmisten erilaisuuden. Tunnustamme sen luonnollisena totuutena, koska näemme erilaisuuden toisissamme. Se on tosiasia, jota emme voi kieltää. Tämän selvän järjellisen näkemyksemme mukaisesti asetumme sitten toisiimme nähden uuteen suhteeseen tunnustaen: tällaista on elämä, tällainen minä olen. Tämä totuus on lähtökohtani, näiden erilaisten ihmisten kanssa minun on opittava elämään veljenä. Minun on opittava suvaitsemaan toisia ihmisiä sellaisina kuin he ovat. Asetun omassa sielussani sellaiseen viritykseen, että vaikka ihmiset ovat toisenlaisia kuin minä, niin se ei merkitse, että he olisivat minua alempana. He ovat tietenkin kukin omassa säteessään minua ylempänä. — Näin teemme ensimmäisen

järkiperäisen ratkaisun horoskooppimme suhteen, itsenäistymme alussa järjessämme ja tunnustamme toisemme veljiksi.

Tällainen tunnustus on kuitenkin vasta ensimmäinen askel horoskoopin voittamisessa, sillä "tilavuuden" eli veljellisen rinnakkaiselon tulee painua myöskin tunteiden ja tekojen tasolle. Tekojen tasolla veljeyden toteuttamisen vähin muoto on, ettemme tapa toisiamme, sillä veljeyttä voidaan toteuttaa vain elävien ihmisten kanssa. Sota ei sisälly veljeyteen. — Tunteitten tasolla pätee Mestarin neuvo: Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä olen teitä rakastanut.

Tämä uusi virityksemme ja suhteemme toinen toisiimme avaa yhteyden lähelle ihmiskuntaa tulleen Kristusviritykseen. Kristuselämä ei kannusta ihmistä "tulemaan joksikin" vaan se kysyy: tahdotko olla veljellinen tällä hetkellä, tahdotko toteuttaa sitä täydellisyys ihannetta, joka sinulle nyt itsensä ilmaisee ja jonka ilmauksen voit toistaa Vuorisaaran sanoillakin? — Oikea veljellinen suhtautuminen ihmisiin johtaa täten suoraan ja oikeaan suhteeseen Kristukseen, Jumalaan. Ja edelleen nämä kaksi oikeata suhdetta herättävät kysymyksen: millainen on suhteesi Mestariin, häneen, jolta olet saanut elämäsi henkisen valon? Tunnustatko Mestariisi? Tunnustatko veljiksesi historialliset Mestarit, ennen kaikkea Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin, koska hekin tunnustavat sinut veljekseen? Ymmärrätkö, että ihminen on veli korkeimmankin jumalan kanssa? — "Tunnustuksella" on ehkä tavallisimmin ymmär-

retty jonkinlaista "Herra, Herra"-huutoa, ainaista Mestarin nimen huulilla pitämistä. Sitä se ei suinkaan ole. Oikea tunnustaminenkin edellyttää järjen apua. Planeettamme ensimmäinen ja alkuperäinen uskonto tuotiin tänne toisilta planeetoilta Salaisen Veljeskunnan välityksellä. Tämän muualta tuodun viisauuskonnon inspiratioista ovat kaikki uskonnot maapallollamme syntyneet. Siksi on tunnustettava tämä uskontoihin liittyvä totuus. Tämäkin on enemmän älyperäinen asia, mutta se on välttämätön edellytys, jotta osaisimme ryhtyä työhön Mestarin sanoman puolesta. Työ on vasta oikeata Mestarin tunnustamista, sillä Mestari ei lopulta kaipaa muuta tunnustusta kuin työntekijöitä julistamalleen sanomalle, sillä Mestarin julistama sanoma ei ole ankarasti ottaen hänen, vaan Isän Jumalan ihmiskuntaan kohdistunut pelastustahto. Se tahto on saanut muodon Mestarissa ja siksi Mestari on Isän tahdon ilmaisija ihmisten keskuudessa. — Henkinen elämä on sitä, että etsijästä tulee Mestarin oppilas ja Mestari ohjaa hänen askeleitaan Kristuksen yhteyteen, siihen sisäiseen tilaan, taivasten valtakunnan elämään, jossa Kristus on lähellä.

V

KAIKKIALLINEN JOOGA

Edellisessä luvussa käsittelimme vanhan ja uuden liiton eroa yrittäen kuvailla tilannetta mm. "ajan" ja "tilavuuden" näkökulmasta. "Tilavuudella" symbolisoimme sitä uutta olotilaa, johon ihmiskunta on joutunut kosmillisen Kristuksen lähestymisen vaikutuksesta. Huomasimme, että Kristus, ihmisyyden perikuva on lähestynyt ihmiskuntaa aikojen aamusta alkaen, mutta vasta Jeesus Kristuksessa kosmillinen Kristus saavutti siihen astisista lähestymisistä täydellisimmin tavoitteensa tullen — kuten Pekka Ervast opettaa — maapallon korkeammaksi minäksi ja samalla ihmisyyden täydellisimmäksi mittapuuksi jokaisen ihmisen päivätajunnan taakse. Mutta entistä syvällisemmällä, täydellisemmällä ja kaikki elämän pulmat selvittävällä tavalla sai Isän täydellisyysihanne muodon Pekka Ervastissa ja hänen elämäntyössään, pyrkien nyt saamaan muodon myös ihmisten ja kansojen elämässä.

Ymmärrämme, että suuri Valo heittää suuren

varjon, sillä kirkkauden vastakohta on pimeys. Kun Jeesus Kristuksen sanoma ei saanut riittävää vastaanottoa ja ymmärtämystä kristikunnassa ja kun Kristus kuitenkin kolkutti mystillisenä voimana päivätajuntamme takana, kävi niin, että vastustavat voimat pääsivät valtaan. Ihmisten alemmat vaistot nousivat vastustamaan tuota mystillisenä vaikuttavaa ihmisyyden vaatimusta ja koska Jeesus Kristuksen moraalioppi, Vuorisaarna, oli kirkkojen tekemän propagandan vuoksi syrjäytetty käytäntöön soveltumattomana, niin tietoinen pyrkimys ihmisyyteen lamaanui. Kristityt eivät tienneet, mitä kristinusko on, koska kirkot eivät kyenneet heitä opastamaan, Kristikunta joutui sängen tukalaan asemaan, sillä Kristus kolkutti voimakkaammin länsimailla, jossa Jeesus kuitenkin nimellisesti tunnustettiin. Kristus kolkutti päivätajuntamme takana tekoihin kannustavana voimana: toteuttakaa ihmisyyttä, veljeyttä . . . , rakastakaa toisianne, kantakaa toistenne kuormia . . . Mutta kirkot opettivat: — muka Jumalan puhe-
torvina — uskokaa Golgatan ristiin, Jeesuksen veressä on pelastuksenne. Kristus mystillisenä voimana kannusti **tekemään hyvää**, kirkot kannustivat **uskomaan pahaan**, uskomaan viattoman ihmisen kiduttamista ja julmaa teloittamista välttämättömyyden vaatimaksi ja Jumalan suunnitelmaksi. Ja tietämätön kansa uskoi — ja uskoo edelleenkin — enemmän suuriäänistä ”jumaluusoppia” kuin hiljaisuudessa kuuluvaa Kristuksen ääntä. — Syntyneen ristiriidan seurauksena — koska Vuorisaarnan moraalia ei huolitettu avuksi ja pelastajaksi — kanso-

jen ylle laskeutui ikuisen elämän asemasta sen vastakohta, hauta, oikea varjojen varjo, yhteistuhon uhka ja kauhu.

Yritämme seuraavassa tutkia vallitsevaa tilannetta joogan kannalta. Joogahan on eräänlainen ”teknillis-tynyt” järjestelmä ja opas, jonka avulla on pyritty ja yhä pyritään löytämään Jumala ja yhtymään tuohon suureen tuntemattomaan. Ja koska kaikilla uskonnoilla on ollut ja on edelleen sama tavoite, Jumalan etsintä ja löytäminen, niin joogaankin sisältyy näin ollen jotakin yleismaailmallista. Voimme sanoa niinkin, että joogassa toimitaan sellaisten voimien parissa, jotka vaikuttavat kaikkialla. Vertauskohdan löydämme entisajan mysterioista. Mysterioissa suoritettiin erilaisia kokeita. Oppilas joutui maa-, tuli-, vesi- ja ilmakokeisiin. Kokeet olivat omalla tavallaan todellisia ja kasvattavia, mutta kuitenkin ne olivat samalla vertauskuvia elämässä vaikuttavista todellisista voimista, elämän todellisista kokeista. Pekka Ervast tekee näistä asioista selkoa mm. kirjassaan ”Kiusausten koulussa”. Hän kuvaillee, miten elämä asettaa meidät kokeisiin ja että näitä kokeita on neljä. — Mysterioitten vertausku-vallisuus auttaa meitä ymmärtämään joogan todellista luonnetta. Jooga on Jumalan etsintää ja yksilön kannalta aivan todellista, mutta samalla elämä kätkee kuitenkin itseensä eräänlaisen yleismaailmallisen, kaikkiallisen joogan, jonka heijastumaa yksilöllinen jooga on. Ja toisaalta on muistettava — siitähän olemme jo edellä puhuneet — että uuden uskonnon syntyessä entiset uskonnot jäävät

osittain vertauskuviksi. Siksipä joogakin eräänä vanhan liiton järkevimmistä ja tehokkaimmista uskonnollisista menetelmistä on jäänyt tavallaan vertauskuvaksi ja ennusteeksi nyt, kun uudet kosmillis-henkiset voimat ovat herättäneet ja elvyttäneet koko ihmiskuntaa hallitsevat tekijät. Maailman kansat, koko ihmiskunta on joutunut eräällä tavalla "harjoittamaan joogaa", sillä planeetallemme saapunut uusi luonnonvoima herättelee ihmiskuntaa.

Elämä on itämaalaisittain sanoen "Jumalan mietiskelyä", ts. elämä on Jumalan ajatustyön seuraus. Länsimailla puhutaan kosmisesta Kristuksesta ja ymmärretään kosminen Kristus niin ikään Jumalan ajatukseksi. Näillä sanonnoilla tahdotaan selventää, että samoin kuin Jumala ajattelee ihmistäydellisyyttä ja pyrkii saamaan tuon täydellisyyshanteen — Kristuksen — hereille ihmisissä, samoin ihmisen tulee mietiskellä Jumalaa, päästäkseen kosketukseen Jumalan ajatuksen kanssa, saadakseen yhteyden Kristukseen. Ihmisellä ei ole muuta "pelastusta" eli jatkuvan olemassaolon mahdollisuutta kuin Jumalaan yhtyminen. Koko olemassaolo on sitä varten, että Jumala meissä ilmenisi, että Kristus saisi meissä muodon. Mutta se ei tapahdu vain niin, että Jumala pyrkii lähestymään ihmisiä, ihmisen on myös itse otettava osaa luonnon työhön. P. E. painostaa erikoisesti, ettemme lopulta pääse ensinkään eteenpäin, henkisessä elämässä, emme kasva ihmisinä, ellemme itse pyri toteuttamaan Isän tahtoa. Olemme ihmisinä niin arvokkaita, että meidän on vapaaehtoisesti ponnis-

tettava kohti Jumalaa, silloin vasta saatamme löytää Kristuksen. Tähän tähtää myöskin jooga, kuten kaikki todellinen uskonnollinen elämä. Jooga merkitseekin Jumalaan yhtymistä. — Uskonnot ovat kaikkina aikoina kannustaneet ja kehoittaneet Jumalan etsintään ja siksi niissä on kehoitettu rukoilemaan, mietiskelemään, so. harjoittamaan ajatuksen keskittystä, jotta sielunvoimat kohdistuisivat Jumalaan päin. Mutta annetut neuvot ovat tavallisesti olleet joukkoja varten ja siksi enemmän tai vähemmän tiivistettyjä. Varsinainen henkisen elämän ”tekniikka” oli harvoja valittuja varten kätkeyty mysterioihin. Poikkeuksen tekee itämainen jooga, sillä siinä on tehty Jumalan etsintä tieteelliseksi. Esimerkki valaisee asiaa! Kun harras katolilainen polvistuu Neitsyt Marian kuvan eteen luoden silmänsä ylös kuvaan ja keskittyen rukoukseen, niin tässä asennossa hän itsetiedottomasti suuntaa sielunvoimansa yläviistoon, silmiensä väliin. Siinä on eräs salainen voimakeskus, mikä voi rukouksen aikana hieman herätä, aikaansaaden ylifyysillisen näyn, ”ihmeen”, miksi rukoilija sitä sanoisi. Harras katolilainen pyrkii näin itsetiedottomasti aikaansaamaan samaa, mitä joogassa harjoitetaan itsetietoisesti. Joogi tietää, hänen opettajansa on niin selittänyt, että kun hän keskittää ajatuksensa esim. silmien väliin, tehden täsmälleen kuten on opetettu, niin tuo salainen voimapyörre herää ja hänelle avautuu eräs näkymättömän maailman ilmiöllinen puoli. — Riittäköön tämä pieni esimerkki kuvaamaan joogan ”tekniikkaa”, sillä tarkoituksemme ei ole

syventyä teknillisen joogan yksityiskohtiin. Sen sijaan yritämme etsiä elämästä niitä perustekijöitä, joihin joogakin nojautuu ja joiden kanssa jokainen joutuu tekemisiin jokapäiväisessä elämässään. Niitä löydämme parhaiten tutustumalla joogan eri asteisiin. Ymmärtämällä tavallista joogaa, ymmärrämme samalla "Jumalan mietiskelyä".

Joogassa on eri muotoja. Mutta jos määrittelemme sitä mahdollisimman kansantajuisesti, niin eroitamme joogan **työkentällä** kolme keskeisintä astetta: asento, hengitys ja keskitys. **Teknillisen joogan** varsinainen **työ** nojautuu näihin asteisiin ja joogan korkeammat asteet ovat näissä kolmessa asteessa suoritetun työn **seuraus** eli saavutus.

Ajatelkaamme ensin asennon merkitystä! Kun joogi aloittaa mietiskelytyönsä, niin hänen fyysillisen ruumiinsakin tulee osallistua työhön. Siksi hän harjoittelee ja lopulta löytää itselleen sellaisen asennon, jossa on helpoin työskennellä. Se ei saa olla lepoasento, sillä fyysillisellä ruumiillakin on omat lakinsa, jotka määräävät: selkärangan tulee olla joogatyössä pystyasennossa. Täten ruumis osallistuu positiivisesti ja aktiivisesti jooga työhön.

Hengityksen hallitsemisella eli praanajaamalla tarkoitetaan, että joogi treenaa asennossa istuessaan hengityksensä rauhalliseksi ja tahdikkaaksi. Näin hän oppii hengittämään, ei ainoastaan ilmaa, vaan myöskin praanaa, elämänvoimaa, jota hän ohjaa ruumiinsa salaisiin keskuksiin niitä puhdistuen ja elähyttäen. Näin tehden seuraava askel, keskitys, onnistuu tarkoitetulla tavalla. Lopulta joogi oppii

hengittämään maailman surua ja kärsimystä sisäänsä, muuttamaan sitä ja /hengittämään ulos itsestään iloa ja onnea.

Keskitys on sielunvoimien, ennen kaikkea ajatusten hallitsemista ja niiden kohdistamista joogin tajuamaa korkeinta ihannetta kohti. Joogi keskittyy mietiskelyssään Jumalaan.

Samoin kuin oikea raha on tehnyt väärän rahan mahdolliseksi, samoin todellinen jooga, joka tähtää Jumalan etsintään ja löytämiseen, on tehnyt mahdolliseksi alemman laatuisen joogan. Ns. hathajoogassa, fakirismissa, jesuitismissa ym. alemman joogan muodoissa tavoitellaan salaisia voimia ja valtaa. Alemmassa joogassakin voidaan pyrkiä jumalan yhteyteen aivan tietoisestikin, sillä onhan jesuitismi katolisen kirkon tuki. Mutta tuo jumala on tämän maailman jumala, saatana, joka saa meissä ilmauksensa persoonallisuuden mahtina, vallan tavoitteluna. Vaikka niissäkin on havaittavissa joogan kolme astetta, niin alemmassa joogassa asennon avulla ruumis pakoitetaan väkivaltaisesti tottelemaan, jotta tahto terästyisi, siksipä nuo asennot ovatkin sangen kummallisia ja vaikeasti hallittavia. Sama tarkoitus on hengityksen hallitsemispyrkimyksellä, sitä nimitetäänkin alemmassa joogassa usein hengityksen tappamiseksi. Tähän kykyyn luottaen fakiiri saattaa vaikkapa antaa itsensä haudata elävänä. Niin ikään keskitys tähtää yksinomaan salaisten voimakeskusten herättämiseen ja hallitsemiseen ja tätä tietä itsensä ja toisten ihmisten hallitsemiseen.

Kun yritämme etsiä elämästä niitä perusvoimia, joihin jooga nojautuu, niin luonnollisesti löydämme helpommin alemman joogan vastineet. Eihän ihmiskunta ole osannut vielä suurin joukoin etsiä Jumalaa, sehän on elänyt melkeinpä yksinomaan alempien vaistojensa varassa. Kristuksen seuraaminen on ollut harvojen yksilöiden asia ja heidänkin on täytynyt uskaltautua henkisen elämän tielle verimarttyriuden uhalla, kuten jo aikaisemmin olemme todenneet. Ihmiskunnan valtaenemmistö palvoo tosin Jumalaa — tai jumalia — mutta koska siltä vielä puuttuu moraalinen eroittamiskyky, niin on ymmärrettävää, että palvonnan kohteenkin moraalituttua ihmislunnon alempien viettien ääntä. Ihmishän kuvittelevat Jumalan itsensä kaltaiseksi silloin, kun heiltä puuttuu esimerkiksi Buddhan ja Jeesuksen opettamat moraalin mittapuut. Voimme sanoa näin: Samoin kuin oikea jooga on heijastuma Jumalan mietiskelystä, samoin alempi jooga on heijastuma tavallisesta yhteiskuntaelämästä.

— — —

Mikä siis on joogan ensimmäisen asteen, **asennon**, vastaavaisuus elämässä? Se on siinä, että jokaisen meistä on asennoiduttava elämään jollakin tavalla. Jokainen yksilö asennoituu omalla, vähän toisista poikkeavalla tavalla, aniharva terve ja normaali ihminen saattaa viettää elämänsä täysin välinpitämättömänä. Kenties joku pitää esikuvanaan märehittäjä, joka syö, makaa, märehittää ja antaa elämänsä kulua miten sattuu, mutta onneksi tällainen flegmaattisuus on harvinaista. Useimmat sentään

asenoituvat elämään jo olosuhteiden pakosta positiivisemmin ja aktiivisemmin ja ovat siten tavallaan määrättyssä asennossa.

Kun alemman laatuinen joogi etsii itselleen jooga-asentoa, niin hän valitsee mahdollisimman vaikeasti hallittavan olotilan. Hän vääntää tavallisesti ruumiinsa aivan epäinhimilliseen asentoon, jossa hän pysyttelee tarpeelliseksi katsomansa ajan. Hän voi seisoa yhdellä jalalla levähtämättä aivan käsittämättömän kauan tai seisoa yhden käden varassa jalat niskan päällä. Olemme nähneet tällaisten jooga-asentojen valokuvia suomalaisissakin lehdissä.

Alemman jooga-asennon vastaavaisuuden näemme suurennettuna kansojen asenoitumisessa elämään. Niinpä suurien sotiensa runtelemien kansojen vaikutusvaltaisimmat johtoelimet tietävät, että aina uhkaava taloudellinen ahdinko ja moraalinen madaltuminen johtuvat sodista. Kun kansat ponnistelevat sotateollisuuden voimistuttamiseksi aivan yli-inhimillisesti, ts. kun tehdään sellaista työtä, josta ei ole kenellekään hyötyä, niin varallisuus vähenee vastaavasti. Toisaalta yritetään pakolla ja ryöstöveroituksin korjata näin muodostunutta tilannetta, mutta varsinaisen ahdingon perussyhyyn ei katsota voitavan puuttua. Sodasta luopuminen näyttää olevan kaikkein vaikein tehtävä, sillä sodasta on tehty ”pyhä” asia. Tällainen tila on mitä vaikein ja epäinhimillisin, se on nurinkurinen ja vaikea säilyttää kuten fakiirin lepo piikkimatolla, mutta sitä ylläpidetään siitä huolimatta pakolla. Vastaavaisuus on täysin oikea. Ja samoin kuin fakiirikin vaipuu

vaikeassa asennossaan hurmoksiin, samoin yhteiskunnatkin ovat lumoutuneet omista vaikeuksistaan. Vaikeudet ja epätoivo antavat vallitsevalle uskonnolle aiheen vedota Jumalan meille järjestämiin koetteleuksiin ja kärsimyksien kasvattavaan voimaan. Näin saadaan syntymään uskonnollinen hurmioituminen, mikä vastaa alemman joogin hurmostilaa.

Seuraava sekä alemman että ylemmän joogan aste on hengitys. Tämä saa alemmassa joogassa muodon **hengityksen tappaminen**, lopettaminen. Hatha-joogi tai fakiiri pyrkii hengityksensä hallitsemalla alistaamaan valtaansa hermostonsa ja siten saavuttamaan mm. ruumiinsa hallinnan. — Yhteiskuntaruumiissa edustavat hengitystä, kuten Pekka Ervast opettaa, henkiset liikkeet, totuudenetsijät, ne ihmiset, jotka todella pyrkivät etsimään Jumalaa ja yrittävät seurata uskonnon moraalisia ohjeita. He ovat niitä oikeamielisiä, joiden olemassaolosta kerrotaan Sodomian ja Gomorrankin kohtalon riippuneen. Mutta juuri tällaiset ihmiset ovatkin vastakohta edellä esitettyä epäinhimillistä asentoa yhteiskunnissamme ylläpitävälle tämän maailman jumalan — sodan jumalan — mahdille. Siksipä tämän maailman jumalan hallinnassa elävät kansat ovat tehneet kaikkensa, jotta tuo hengitystä vastaava Jumalan etsintä saataisiin lakkautetuksi, tapetuksi. Tästä syystä henkiset opettajat ovat saaneet tavallisesti olla vailla yhteiskuntien tukea ja turvaa ja varsinkin kristillisenä aikana ja kristillisissä yhteiskunnissa on tahallisesti vainottu todellisia Jumalan etsijöitä. Marttyyrien veri on virrannut koko kristillisen ajan. Toisaalta

tiedämme, että jos henkinen elämä olisi onnistuttu kokonaan tukahduttamaan kansoissa, niin se olisi merkinnyt niiden kansojen kuolemaa. Mutta aina on kuitenkin ollut oikeamielisiä ihmisiä, jotka ovat ainakin salassa, kirkkojen vainoista huolimatta etsineet Jumalaa, joten kansojen elämä on ollut mahdollista. Muistakaamme vain alkemistejä, rosenkreutsiläisiä ym. salaisia ja puolijulkisia henkisiä virtauksia. Kansat eivät ole kokonaan kuolleet, mutta ne ovat joutuneet valekuolleeseen tilaan, kuten fakiirit haudoissaan. Kansat nukkuvat henkisesti ja näin säilyttävät epäinhimillisen asentonsa, hallitsevat yhteiskuntien "hermostoa" ja keskittyvät yhä enemmän väkivaltaan ja sotaan.

Alemmankin joogan kolmas aste on keskitys, ajatusten ja sielunvoimien keskittäminen tiettyyn suuntaan, esimerkiksi juuri epäinhimillisen asennon säilyttämiseen, hermoston hallintaan ja tätä tietä koko persoonallisuuden voimistuttamiseen ja oman minän mahtavuuden kasvattamiseen. Hatha-joogassakin etsitään täten "jumalaa", mutta tuo jumala on ihmisen alempi minä eli todellisuudessa tämän maailman jumala, saatana, sillä joogin valta alemman luontonsa yli vie valtaan myös toisten ihmisten yli. — Tällaisen joogan vastaavaisuus näkyy siinä, että yhteiskunnissakin pyritään yhä enemmän keskittymään. Näemme keskitystä joka alalla: taloudellisella, sivistyksellisellä, jopa oikeudellisellakin linjalla. Kauppa, teollisuus, liikenne... kukin niistä pyrkii yhä suurempaan keskitykseen, samoin opetus-elämä kouluineen, yliopistoineen. Vieläpä yhteiskun-

tien kurjuuskin: vankilat, sairaalat ja köyhäntalot pyritään keskittämään yhä suuremmiksi orgaaneiksi, koska sellainen on taloudellisesti kannattavinta. Näin joudutaan ihmisiä käsittelemään, ei ihmisinä, vaan massana, johon yksilöllisyys häviää ja sulaa. Todellinen henkinen elämä pyrkii päin vastoin kasvattamaan meistä yksilöitä.— Keskitys tapahtuu kyllä humanismin varjolla, sillä aikamme älyllinen valistus nousisi nykyistä järjestelyä vastaan, jos sen todellinen olemus olisi liian selvästi nähtävissä. Keskityksen seurauksena pääomaa riittää entistä enemmän sotaan ja kaiken keskityksen huipennukseen: asemahdin voimistuttamiseen. Kasarmilaitoksessa näemmekin ruumiillistuneena sen voiman ja hengen, jonka heijastuma alempi jooga on. Kasarmilaitosten perusasento tähtää yksinomaan murhaamiseen, sekä ruumiillisen että henkisen elämän tappamiseen, sen koko olemus keskittyy elämän hävittämiseen. Siinä loistaa tämän maailman jumalan kruunu.

— — —

Todellinen jooga, jollaisena Patandshali sen esitti noin 700 e.Kr., kuuluu sekä ajassa että hengeltään vanhaan liittoon. Kun seuraavassa rinnastamme todellisen joogan asteita kosmillisen Kristuksen lähestymisestä aiheutuneisiin vaiheisiin ja nimitämme Kristuksen lähestymistä ”kaikkialliseksi joogaksi”, niin se ei suinkaan merkitse sitä, että Kristuksen lähestyminen olisi aiheutunut tästä vanhasta joogasta. Tilanne on siten ymmärrettävissä, että henkinen elämä on aina etsinyt itselleen samoja perusteita, joille koko elämä rakentuu. Elämähän on

jumalallisen suunnitelman asteettaista toteutumista ja tästä johtuen henkiseen elämäänkin on aina muodostunut asteita. Aina on ollut niin, että totuutta etsivän ihmisen on täytynyt asettautua elämään nähden henkisen elämän vaatimaan "asentoon", joka poikkeaa tämän maailman jumalan hallinnassa olevan ihmiskunnan "asennosta" eli elämään asennoitumisesta. Samoin ovat totuudenetsijät muodostaneet kautta aikojen sen "hengityselimen", josta kansojen olemassaolo riippuu, ja Jumalaa etsien keskittyneet ihmisyyteen, aurinkokeskeiseen elämään, vastapainoksi maailman ja suuren ihmiskunnan maakeskeiselle elämälle. Yksityisen joogin eri jooga-asteet ovat heijastumia näistä elämään sisältyvistä laeista, symbooleja ja vertauskuvia, kuten vanhojen mysteroitten kokeet elämän todellisista kokeista.

Toisaalta on muistettava, että vaikka Kristus on aina vaikuttanut luokseenvetävästi ja näin vienyt kehitystä eteenpäin, niin Kristus eli täydellinen ihmisyyden ihanne ei aina ole ollut yhtä lähellä päivätaajuntaamme. Kristus oli vanhan liiton aikana kaukana luonnon näkymättömillä tasoilla. Siksipä joogankin korkeammassa asteissa, toisin sanoen joogatyön seurauksissa saavutettiin kosketus Kristukseen näkymättömillä tasoilla, löydettiin Kristus siellä. Mutta Kristuksen lähestymisestä — kaikkiallisesta joogasta — johtuen Kristus on nyt uudessa liitossa lähempänä ja koettavissa aivan päivätaajunnassa. Tämän vuoksi vanhalla joogalla ei ole enää samaa ratkaisevaa asemaa kuin ennen, vaan se on

jäänyt henkisen elämän valmistavaksi asteeksi. Tästä huolimatta se on sopiva vertauskohde selvitettäessä vanhan ja uuden liiton pulmia.

Koska tavallinen jooga on ihmisen pyrkimystä Jumalan yhteyteen ja tapahtuu aivan kuin alhaalta ylöspäin, niin ”kaikkiallinen jooga” eli Jumalan lähestyminen ihmiskuntaan tapahtuu tietenkin päin vastoin, ylhäältä alaspäin. Viimeksi mainittu on sekä historiallinen että yksilöllinen asia, ensin historiallinen, mutta muuttuen sitten ajan mittaan yksilölliseksi jokaisessa ihmisessä. Emmehän osaisi etsiä Jumalaa esim. Jeesus Kristuksen opettamalla tavalla, ellei, Jeesus, historiallinen Opettaja, olisi antanut meille ohjeitaan. Emme liioin tietäisi Buddhan opetuksista, ellei hän olisi suorittanut elämäntyötään. Edellä kuvatun vastaavaisuuden näemme myös siinä, että kun tavallisen joogan kolmas aste oli mietiskely, keskitys, niin ”kaikkiallisessa joogassa” se muuttuikin ensimmäiseksi asteeksi. Ihmiskunta sai ensin opetella kosmokraattoriensa avulla mietiskelytaitoa, keskitystä ja vasta sitten tuli välttämättömäksi ratkaisevasti oikean ”asennon” eli elämän käytännöllisen asenteen omaksuminen. Ihmiskunnan suhde kosmilliseen Kristukseen on siis muuttunut ajan kuluessa. Ja koska Logos on nyt kolmannessa vuodatuksessaan saavuttanut fyysillisen tason, on ”asennosta” tullut henkisen elämän todellinen lähtökohta. Mutta tuo ”asento” on nyt **moraalinen**.

Jumala lähestyi ”mietiskelyssään” kosmillisena Kristuksena fyysillistä maailmaamme ja päivätajuntaamme ratkaisevasti Gautama Buddhassa,

Buddhan mietiskelyn saavutuksessa. Buddha oli siis ensimmäinen ihminen, joka osasi oikein mietiskellä, keskittyä. — Kun tavallinen joogi taisi oikein kolme astettaan, saattoi hän mietiskelyssään kohota näky-mättömään maailmaan ja löytää siellä pelastajan, Kristuksen ja yhtyä siihen. Mutta Buddha osasi mietiskellä siten, että hänen järkensä tuli Kristuksen valaisemaksi ja hän saavutti näin pelastuksen päivä-tajunnassaan. Pelastus oli nirvana. Buddha ei osanut ratkaista tämän näkyväisen maailman arvoituksia niiden syntyjä syviä myöten, mutta hän ymmärsi ja tiesi, että tältä surujen tähdeltä on pelastuttava. On päästävä jälleensyntymispakosta. Buddhan opetuksia seuraava ihminen voi jättää tämän maailman ja siirtyä nirvanaan. Buddha antaa ohjeita myöskin fyysillistä elämää varten, hän neuvoo sekä fyysilliseen että sielulliseen puhtauteen, sillä tällainen elämä on tarpeellinen jotta oikea mietiskely ja sitä seuraava vapautuminen olisi mahdollista. — Buddhan sanomassa ihmiskunta sai opetusta oikeassa mietiskelytaidossa, sellaisessa henkiseen elämään keskittymisessä, että mietiskelijä todellakin tiesi päivä-tajunnassaan tulleensa pelastetuksi ja päässeensä inhimillisistä heikkouksistaan.

Ennen kuin Buddha lähti etsimään elämäänsä henkistä valoa, hän näki ensin köyhän ihmisen, erakon, sitten sairaan, jota kannettiin paareilla ja kolmanneksi kuolleen. Näiden kokemusten herättämänä Buddha meni metsään erakoksi ja eri vaiheiden jälkeen ryhtyi mietiskelemään. Kun hänen järkensä valaistui mietiskelyssä, kun kosmillinen Kristus

valloitti hänen päänsä, niin hänelle selvisi köyhyiden arvoitus. Köyhinä ja alasti tänne synnyimme ja yhtä köyhinä täältä lähdemme. Hän näki, että ihmiskunta on suuri orpo, köyhä viisaudesta, se on tietämätön olemassaolon syystä. Ihmiskunnalla ei ole muuta rikkautta kuin **elämän halu**, joka pitää sitä kiinni elämässä. Jos osaisimme vapautua elämän halusta, niin olisimme pelastetut ja saavuttaisimme nirvanan, vapautuksen. — Tämä selvisi Buddhalle ja hän ryhtyikin opettamaan sitä toisille, hänestä tuli kuin huutavan ääni ihmiskunnan erämaahan. Eikä Buddhan saavutus jäänyt vain tällaiseksi ulkonaiseksi asiaksi, vaan hänen kauttaan Kristus lähestyi koko ihmiskunnan järkeä. Miljoonissa ihmisissä heräsi kaipaus tiedon valoon, tietämättömyydestä vapautumiseen. Ulkoisesti hänen saavutuksensa synnytti suuren uskonnon — joka sekin on jo monella muotoa rappeutunut — mutta okkultisesti se avasi etsijän hengen ihmiskunnan suurissa joukoissa, sillä Buddhan saavutus vaikuttaa myöskin voimana.

Ja taaskin pitää paikkansa vanha toteamus, että oikean rahan olemassaolo tekee väärän rahan mahdolliseksi. Kun etsinnän henki heräsi suurissa joukoissa, niin heräsi myös halu löytää entistä tehokkaampia keinoja saatanan vallan lujittamiseksi. Kaikenlainen älykkyys ja oveluus, aikamme diplomatian ja sotatekniikan huomattavimmat ominaisuudet ovatkin saavuttaneet huippunsa. Elämän koulu on tullut kaikin puolin kovemmaksi. Elämä odottaa meiltä todellisia ratkaisuja ja askeleita

henkiseen suuntaan, mutta sellaiset eivät ole mahdollisia, ellemmme herää Jumalan etsintään. Jumala pyrkii meihin, ihmisyyys pyrkii saamaan meissä muodon ja siksi kosmillinen Kristus teki kaikkiallisessa joogassaan uuden yrityksen. Oli ratkaistava myöskin sairaan ihmisen ongelma. Buddhakin jo näki sairaan ihmisen, mutta sen arvoitusta hän ei pystynyt ratkaisemaan loppuun asti.

Ihmiskunta ei ole ainoastaan tietämätön ja köyhä orpo, vaan myöskin sairas ja suurin sairaus on itsekkyyys. Siitä meidän tulee vapautua. Entä miten vapautuminen voi tapahtua? Tämän pulman ratkaisi Jeesus Kristus, kun Jumala hänessä lähestyi ihmiskuntaa kaikkiallisessa joogassaan uudessa syvyydessä. Se tapahtuu saman periaatteen mukaan, jota joogi käyttää opitellessaan hengittämään oikein. Joogi oppii ensin hengittämään sisäänsä elämää, terveyttä, praanaa, auringon voimaa, mutta myöhemmin hän hengittää sisäänsä ihmiskunnan syntiä, kärsimystä, heikkoutta... Hän hengittää niitä sisäänsä, muuttaa ne mietiskelyssään hyväksi ja hengittää ulos voittoa, terveyttä, voimaa, hyvyttä... Tähän samaan Jeesus tähtäsi opetuksillaan: kantakaa toistenne kuormia, auttakaa toisianne, olkaat veljiä, rakastakaat. Itsekkyuden sairaus poistuu itsestänne ja toisista toinen toistanne auttamalla, toistenne kuormia kantamalla, sillä auttamalla toista tulette itsekin autetuiksi. Jeesus ei tosin puhunut hengittämisestä, hän kehoitti juomaan elämän vettä ja jakamaan sitä toisille. ”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa”.

Jälleen on toistettava: oikean rahan olemassaolo tekee väärän rahan mahdolliseksi. Missä on itsekkyyks näytellyt suurempaa osaa kuin juuri kristillisissä maissa! Laupeuden, armeliaisuuden ja kaiken hyvän, Jumalan ja Kristuksen nimessä ja oletetulla suojeluksella on tehty mitä julmimpia rikoksia, käytetty mitä hirvittävimpiä kidutuksia toisten kiusaamiseksi ja oletetun Jumalan kunniaksi. — Jeesuksen saavutus vaikuttaa kuin puhdistavana tulena. Yhä kovempaan kouluun olemme joutuneet, itse meidän on tässä koulussa otettava kädestä Kristusta ja puhdistettava sielumme itsekkyyden kirouksesta, jotta Kristus, ihmisyyden aate saisi meissä muodon.

Mutta kuoleman arvoitus jäi vielä Jeesuksenkin saavutuksessa lopullista ratkaisua vaille, sillä vaikka Jeesus itse voitti kuoleman, jota Buddha jo ihmetellen katseli, niin saatanan mahti jäi vielä edelleen hallitsemaan ihmiskuntaa. Ihmisten oli seurattava Kristusta verimarttyyriuden uhalla. Ihmiskuntaa aina uhannut vaara, hengityksen tapetuksi tulemisen vaara jatkui. Oli voitettava saatana aivan tässä kemiallis-fyysillisessä maailmassa, jotta saataisiin **henkisen työn rauha ja mahdollisuus**. Siksipä Jumala Isänä — kuten J. R. Hannula selvimmin opettaa — sai muodon Pekka Ervastissa, hänen Jordankastekokemuksessaan. Jumala mietiskeli ”kaikkiallisessa joogassaan” itselleen myöskin **asennon**, jossa kuolema tuli samalla voitetuksi.

Näin on elämäkoulu käynyt yhä tiiviimmäksi. Nyt pitäisi jo kansojenkin ja koko ihmiskunnan löytää oikea asento. Ja asento on fyysillisen ruumiin

tila. Jooga-asennossa selkärangan tulee olla pysty-suorassa, sillä vain siten ruumis on aktiivinen ja osallistuu oikealla tavalla jooga-työhön. Selkäranka on ruumiillisen ryhdikkyuden ehto ja "selkärangattomuudella" on aina ymmärrettykin häilyvää ja matelevaa luonnetta. Kansojenkin on siis asennoiduttava elämään ryhdikkäästi, matelematta, oikeudellisesti, suorasti, totuudellisesti... Maapallon lopullisia hallitsijoita eivät ole helvetin vaan rauhan rakentajat ja siksi tällä planeetalla täytyy olla elämisen ja henkisen työn mahdollisuudet. Näin tahtoo elämä, Jumala ja ihmiskunnan on tunnustettava ennemmin tai myöhemmin Jumalan tahto. On opittava luottamaan Jumalan tahtoon ja asennoiduttava sen mukaiseen viritykseen, sillä henkinen elämä alkaa nyt varsinaisesti tahdosta. **Koko ihmiskunnan menneisyys on ollut tähän asti enemmän tai vähemmän valmistavan luontoista**, sillä kun on kysymys koko ihmiskunnasta ja sen yhtymisestä Kristukseen, niin sekin prosessi alkaa todellisesti vasta **asennosta**, kuten tavallisessa joogassakin. Ruumista hallitsee kuolema, joten kuolemakin on voitettava ja se voiteetaan pyhittämällä fyysillinen elämä taivasten valtakunnan työlle. Pyhittäminen alkaa tappamattomuudesta, ruumiin koskemattomuudesta ja syventyy pahan vastustamattomuudeksi. Tällainen tila, asento, joka on positiivinen ja aktiivinen hyvässä, on tullut nyt maailman kansoillekin päivän polttavaksi kysymykseksi. Elämä kysyy niiltä: mikä on asenteenne sotaan nähden? tahdotteko edelleen sotia ja menehtyä vai tahdotteko olla sotimatta ja elää? Ei ole

enää vaihtoehtoa. Kansakin voi nyt ottaa oikean jooga-asennon, asettua sotaan nähden kielteiselle kannalle ja näin astua valmistavalle henkiselle tielle. Vasta tämä oikea asento selvittää lopullisesti Jeesuksen ja Buddhankin työn merkityksen, avaa itsekkyyden ja tietämättömyyden pulmat, sillä Jeesus Kristuksen tuoman rakkauden ja Buddhan tuoman järkevyyden tulee johtaa oikeaan käytäntöön. Niin kauan kuin ymmärrämme järkevyyden vain pään asiaksi ja rakkauden vain tunteeksi, ovat ne ontolla perustalla. Käytäntö tekee vasta molemmat todellisiksi. Järkevyyden ja rakkauden pitää saada muoto teoissa, joita kannustaa hyvä tahto. Emme kuitenkaan osaa tahtoa hyvää, ellemmme kieltäydy **tottelemasta pahaa.**

Tällä tavoin Jumala on kaikkiallisessa joogassaan, ihmisyyden ihannetta mietiskellessään avannut meille lopullisen tien ihmisyyteen.

— — —

Edellä esitetystä selvinnee, että kun me nyt kolmannen Logos-vuodatuksen jälkeen heräämme yksilöinä etsimään totuutta, niin tiemme kulkee uutta latua: on nytkin etsittävä oikea asento, mutta se on nyt ratkaisevasti moraalinen. Emme ratkaise kuoleman arvoitusta istumalla "viileissä metsissä" tai luostareissa, emme yksinäisyydessä mietiskelemällä ja vain "itseämme kasvattamalla". Sellaistakin voimme yrittää. Yhä on mahdollista harjoittaa vanhaa joogaa, istua fyysillisestikin selkä suorana ja opetella oikein hengittämään ja sitten keskittyä ajatuksiineen Jumalaan. Sellainen on hyvää harjoi-

tusta, terveellistä ja suotavaa, kunhan se pysyy kohtuuden rajoissa. Yhä on niin ikään mahdollista harjoittaa "omaa pyhyttään" monella muulla tavalla, mutta kaikki nämä ovat henkisen elämän alkeita. Kun Logos on ihmisyyttä "mietiskellessään" saavuttanut jo kemiallis-fyysillisen tason, niin oikea asento on laadultaan **moraalinen**. Meidän on tultava moraalisesti ryhdikkäiksi ja suorasekäisiksi, eikä meillä ole moraalista oikeutta kumartaa muita kuin Jumalaa. Pekka Ervast sanoo tämän näin: On tultava tottelemattomiksi tämän maailman auktoriteeteille. Pahan vastustamattomuus on se kulmakivi, jolla tulee oppia istumaan, Vuorisaarnan moraalit on oleva asentomme. Tällöin asennoidumme elämään niin kuin Jumala tahtoo, tässä asennossa piilee kuoleman voittamisen alku. Varsinainen henkinen elämä alkaa nyt tahdosta ja tahto on tekemisissä käytännöllisen elämän kanssa. Lopullisesti ratkaisevaksi oppaaksemme on annettu Pekka Ervastin ja J. R. Hannulan kirjallisuus.

Niinikään todellinen hengitys on nyt moraalinen asia. Se on nyt **henkisen elämän, ihmisyyden edistämistä**. Sellainen on oikeata hengityksen hallitsemista, sitä, jota Jeesuskin opetti. "Ken antaa lasillisen vettä oppilailleni, nuoremmille veljilleni, hän antaa sen minulle", opettaa suuri Mestari. Tue niitä, jotka parhaan kykynsä mukaan yrittävät poistaa maailman kurjuutta, syntiä ja hätää, mutta ole viisas kuin käärme ja viaton kuin kyyhkynen tässäkin työssä, opettaa Jeesus. Paljon onkin niitä, jotka hyvyden varjolla, laupeuden harjoittajan kaavussa lietsovat

sotaa ja lisäävät onnettomuutta. He ovat kuin susia lammasten vaatteissa, ovelia ja viekkaita ja monet heistä kulkevat omaksi onnettomuudekseen toisten vieläkin ovelampien talutusnuorassa. He ovat niitä, jotka yrittävät tukahduttaa kansojen hengityksen, joiden toimesta polttoroviot ovat riehuneet ja marttyyrien veri on vuotanut. — Näistäkin asioista saamme nyt lopullisen selvyuden P. E:n ja J. R. H:n kirjallisuuden avulla.

Kun henkinen pyrkimys alkaa tällä tavoin moraalista elämään asennoitumisesta ja jatkuu siitä mietiskelyyn, niin mietiskelykin muodostuu luonteeltaan moraaliseksi, keskittyy ihmisyyteen. Ei mikä mietiskely tahansa kasvata meitä **ihmisiksi**. Saatamme kyllä tulla taitaviksi mietiskelyn tekniikassa esim. keksiessämme atomipommeja, mutta **ihmisiksi** kasvamme vain opettamalla sielumme keskittymään **sen Jumalan** moraaliin, josta Jeesus Kristus ja Pekka Ervast puhuvat. Saatamme oppia sellaisen tilan, että osaamme **aina** elää keskitettyä henkistä elämää, jolloin Mestari voi kääntää katseensa meihin ja ottaa oppilaakseen. Tällöin opimme tekemään samaa työtä kuin Mestarikin tekee ja liittymme oksiksi suureen Elämän Puuhun, kosmilliseen Kristukseen, johon varsinaisesti kuulumme ihmisinä. ”Minä olen tosi viinipuu ja te olette oksat”, sanoo Mestari. Oksa voi kantaa hedelmää vain silloin, kun se on kiinni Puussa, oppilaasta voi tulla Mestari vain kulkemalla Mestarinsa jälkiä.

VI

IDÄN JA LÄNNEN VIISAUS

Kansojen valtakamppailu on keskittynyt yhä enemmän Idän ja Lännen väliseksi pulmaksi, maailman kansojen jakaantuessa pääasiallisesti kahteen suureen ryhmään. Kumpainenkin valtaryhmittymä näyttää lisäksi omaksuneen erilaisen ideologian, aivan kuin pohjavirityksen, ”ismin”. Läntinen pallonpuolisko on omaksunut vahvan annoksen kirkollisesta kristillisyydestä, kun taas itäinen pallonpuolisko on kallistunut enemmän materialismiin. Kun liitämme tähän vielä kaikkien kansojen sosialismin eri johdannaisista imemät vaikutteet, niin havaitsemme, että tuolla valtakamppailulla on selvästi uskonnollinen leima. Sekä Lännen omaksuma, sosialismin värittämä kirkkokristillisuus että Idän omaksuma, sosialismin värittämä materialismi ovat kumpainenkin omalla tavallaan uskontoa.

Lisäksi näemme kumpaisenkin valtaryhmittymän käyttävän ”uskontoaan” valtapyyteittensä astinlau-

tana, sillä valta ja sen anastus on ensimmäisellä sijalla ja "uskonto" toisella, valtapyrkimyksiä tuke-
massa. Siirtomaa-anastukset on suoritettukin suu-
rimmaksi osaksi uskonnon varjolla "pakanoitten"
käännättämiseksi, joten ilmiö on hyvin tuttu kristi-
kunnassa. Kukaan ei kuitenkaan kieltäne, että
tällainen menettely on petosta. Vaikka ihmiset sen
hyväksyisivätkin, niin karma mittaa jokaiselle teko-
jensa mukaan. Karman käsi alkaa näyttäytyä nyt
siten, että parhaillaan on muodostumassa kolmaskin
valtaryhmittymä, muhamettilaiset. Tällä ryhmittymä-
llä näyttää olevan hieman erilaiset tendenssit.
Muhamettilaiset ovat aina ottaneet uskonnon muita
vakavammin, se on heille "jokapäiväistä leipää" mm.
siten, että islaminuskoinen tuntee velvollisuudekseen
rukoilla kesken päivätyönsäkin. Uskonto, sellaisena
kuin he sen ymmärtävät, on heillä ensimmäisellä
sijalla ja valtapyyteet palvelevat uskontoa, sen
menestystä. Islamilaisuus tosin hyväksyy väkivallan
ja "pyhän sodan", joten ero edellisten ryhmittymien
ja islamilaisuuden välillä on todellisuudessa melko
vähäinen, mutta kuitenkin saatamme nähdä muha-
mettilaisen maailman nousun olevan kuin vastalause
uskonnolliselle petokselle. — Tämän pintailmiön
takana on luonnollisesti syvempiä syitä, joita saa-
tamme ymmärtää teosofisen elämänymmärryksen
valossa.

Lännen kansat ovat aina pitäneet Itää salaperäi-
syyksien maailmana. Siellä on arveltu olevan mm.
satumaisia rikkauksia ja matkailijat ovat kuvanneet
Idän salaperäisiä fakiireja ja joogea, joilla kukaties

on käytettävänään yliluonnollisia voimia. Tällainen on kristityistä tietysti paholaisen puuhaa, mutta siitä huolimatta on Itä kiinnostanut ja herättänyt uteliaisuutta. Idän salaperäisyys on ollut kiehtovaa. Länsimaiden ”silmät avautuivat” vasta Idässä toimeenpantujen tarkkojen tutkimuksien jälkeen. Tällöin ymmärrettiin Idässä eletävänkin mitä pimeimmässä taikauskossa ja pakanuudessa. Eiväthän Idän kansat tietäneet edes Jumalasta ja heidän uskontonsakin oli pahojen henkien palvontaa. Länsi katseli Itää halveksuvasti uskoen hurskaasti, että vain Lännen kansoilla on Jumala! Onhan täällä Lännessä raamattu, Jumalan Pyhä kirja, joka todistaa Jumalan Pojan eläneen ja tulleen ristiinnaulituksi ihmiskunnan pahuuden tähden ja näin pelastaneen ihmiskunnan Jumalan vihasta. Onhan siis julmaa, että miljoonat pakanat joutuvat ikuiseen piinaan, koska eivät tiedä oikeasta Jumalasta. Täytyyhän tätä pelastussanomaa viedä pakanoille, sillä — näin kuiskasi ovela vallanjano — me tarvitsemme siirtomaita ja pakanat ovat halpoja orjia . . .

Itäisten kansojen viisaat, juuri he, joita Lännen kansat nimittävät pakanoiksi ja barbaareiksi tunsivat ja tiesivät kuitenkin tällaisen, kristillisyyden koristaman, länsimailla harrastetun oveluuden ja siihen liittyvän toisten uskontojen halveksumisen. He ymmärsivät lisäksi karman mittavaan aikanaan jokaiselle ansionsa mukaisesti, sillä syysuhteen laki on järkkymätön. **Lännen kansoja uhkaa luhistuminen ja tuho.** — Mutta sitten esiintyi viime vuosisadan loppupuolella merkillinen ihminen. Hänes-

tä ei tiedetty mitään etukäteen, ei osattu ennustella hänen ilmestymistään oppiarvojen nojalla. Hän alkoi loistaa yhtäkkiä kuin salama ihmeellisillä tiedoillaan. Hänen sanansa olivat iskeviä ja hän puhui pelkäämättä ja paljasti aikansa mädännäisyyden. Hän osoitti tietävänsä kaiken taivaan ja maan välillä. Hän oli Helena Blavatsky. Jyrisevillä ja säkenöivillä kirjoituksillaan hän julisti, että todellisia pakanoita ovatkin juuri Lännen kristityt. ”Te kristityt barbaarit”, hän jyrisi, ”olette kiduttaneet, rääkänneet ja elävältä polttaneet ei vain toisianne ja värillisiä rotuja, vaan ennen muita niitä ihmisiä, jotka ovat etsineet Jumalaa ja yrittäneet seurata profeettojen opetuksia. Profeettanne te olette tappaneet ja paholaisen korottaneet jumalaksenne. Te halveksitte Idän kansoja ja kannatte itsestänne suuria luuloja, mutta millainen on oma sivistyksenne? Se on vielä kapalolapsen asteella. Sivistyksenne on vasta muuttaman vuosisadan ikäinen, se elää vielä nousuhumalaansa. Idän kansoilla sen sijaan on tallella sellaista viisautta ja sivistystä, jota ei ole äsken rakennettu. Idän viisaus on tuhansia, satoja tuhansia vuosia vanhaa. Kun te täällä Lännessä vielä kiipeilitte puissa ja asuitte luolissa, oli Idässä vallinnut jo tuhansia vuosia korkeita kulttuureja. Silloin jo Idässä tiedettiin, ei ainoastaan planeettamme, vaan lisäksi aurinkokuntamme synnystä ja tarkoituksesta, silloin jo Idässä oli selvillä ihmisen ongelmat, ihmiskunnan kehitys ja päämäärä. Tiedettiin elämästä ja kuolemasta, taivaista ja helveteistä..., niin **tiedettiin**, vaikka ei ollutkaan jumaluusopillista tiedekuntaa.

Tiedättekö te, hyvät kristityt, tiedättekö, mistä puhutte? Te pelottelette toisianne Jumalan vihalla ja perkeleellä ja piiskaatte rakkauden ja ihmisyyden pakosalle ihmisten sieluista, mutta sen jälkeen te piiloudutte 'Jumalan armoon' ja peitätte kasvonne äitelän hurskauden naamarilla. — Te olette olleet tutkivianne Itää ja olette olleet näkevinänne siellä mitä suurinta taikauskoa, mutta te olettekin vai raaputelleet Idän pintakuorta. Jos Lännen tutkijat olisivat osanneet luopua omahyväisyydestään, olisivat nöyryyneet ja tehneet tutkimuksia todellisten totuudenetsijöiden tavalla, niin he olisivat myös löytäneet jotakin arvokasta. Silloin Itä olisi paljastanut heille salaisuuksiaan, sillä Tartarian hierofanteilla ja Trans-Himaalajan kätköissä löytyy sellaista, josta Lännen tutkijat eivät ole osanneet uneksiakaan”.

H. P. Blavatskyn julistus oli kuin kylmä vesiryöppy sekä materialismille että virallistuneelle kristillisyydelle. Se herätti kiihkeää vastustusta, mutta myöskin asioihinsyventymisen tarvetta. Muodostui teosofinen liike, joka levisi ympäri maailmaa vastustuksesta huolimatta. Moni vakava ihminen alkoi toden teolla tilittää itseään ja tutkia elämänsä katsomustaan. H. P. B:n sanoma alkoi kantaa hedelmää.

— — —

Entä mikä oli H. P. B:n sanoman positiivinen puoli? Se oli lyhyesti sanoen oppi elämän koulu-
maisuudesta. Elämä on suuri koulu, jossa me ihmiset käymme oppimassa kasvaaksemme ihmisiksi. Niin, käymme, sillä emme ole täällä ensimmäistä kertaa, emmekä viimeistäkään. Jälleensyntymisen laki on

todellinen, vaikka tieto siitä on hävinnyt länsimailla. Ihminen on kipinä Jumalan rakkauden tulesta, toivoretkeläinen, joka aikanaan, monen vaiheen läpi käytyään saavuttaa inhimillis-jumalallisen täydellisyyden. Syyn ja seurauksen laki pitää järjestystä tässä elämän koulussa. Jokainen ihminen on kyllä vapaa olento siten, että hän saa toimia vapaasti, mutta on samalla vastuussa teoistaan, tunteistaan ja ajatuksistaankin. Sanoihan Jeesuskin: ”Mitä kylvätte, sitä myöskin niitätte”. — Ja koska elämäkoulu kasvattaa meitä inhimilliseen täydellisyyteen, niin on jo olemassa noita täydellisiä ihmisiä, Mestareita, joilla on hallussaan elämän ja kuoleman avaimet. Tällaisia ihmisiä on aina elänyt. Eivät he ole utuolentoja, sillä kaikki maailman uskonnot ovat heidän työnsä aikaansaannosta. Kristikunnan Mestari on yksi heistä ja historia tuntee heistä useita. ”Minä tunnen näitä Mestareita”, puhui Blavatsky, ”teosofinen sanoma on heidän julistuksensa nykyajalle”.

Mutta H. P. B:n sanoma ei ollut ainoastaan Idän tiedon julistamista länsimaille, vaan se herätti samalla myöskin Lännen viisauden unestaan. H. P. B. paljasti kaikkien tiettäväksi, että myöskin länsimailla on ollut salaista viisautta ainakin koko kristillisen ajan, vaikkakin se on täytynyt pitää piilossa ja vertauskuviin kätkeytyä kirkkojen harjoittaman vainon vuoksi. Ovathan alkemistit, manikealaiset, rosenkreutsiläiset — muutamia virtauksia mainitaksemme — vaikuttaneet täällä länsimailla. Nämä salaperäiset henkiset virtaukset ovat pitäneet yllä

jumalallisen viisauden tulta läpi keskiajan pimeydenkin. — H. P. B:n sanoma herätti nämä jo melkein uneen vaipuneet henkiset liikkeet, joten Länsikin saattoi asettaa oman henkisen panoksensa kansojen herätystyöhön. — Lännessä eli ennen materialismin ja kirkollisen taikauskon aaltoja gnoosis, alkupe-
räinen kristillinen, Jeesuksen elämästä syntynsä saanut elämänyymmärrys, joten Lännen viisaus oli läheistä sukua Idän viisaudelle.

— — —

Teosofisen liikkeen ”lopputavoitetta” ei paljastettu aivan suoraan H. P. B:n aloittaessa elämäntyötään. Kuitenkin H. P. B:n takana olleitten Mestarien opetuksissa on kohtia, joissa huomautetaan teosofian olevan tarkoitettu koko ihmiskuntaa varten, joten heillä oli suuremmat suunnitelmat kuin ensi kuulemalta saattaa huomata. Vasta Pekka Ervast paljastaa salaisuuden. P. E:lle nämä asiat selvisivät lopullisesti v. 1908 hänen ollessaan pakoitettu sairastamaan katkennutta jalkaansa. Hän kirjoittaa-
kin ”Tietäjässä” 1909, sivu 42, ”Toimittajalta” artikkelissa: ”Nyt tiedämme sanoa, että teosofinen liike on sitä varten syntynyt, että se valmistaisi maaperän sille suurelle maailman uskonnolle, joka ennen pitkää on tuleva. Teosofinen liike on huutajan ääni korvessa, Mestarin edellä käyvä Johannes kastaja. Mikäli tämä liike pysyy tehtävälleen uskollisena, sikäli se jouduttaa uuden ”Vapahtajan” tuloa. Ja muistakaamme tärkeä kohta: se läksy, mikä meidän ehdotomasti on opittava ja maailmalle opetettava, ennen kuin suuri opettaja voi ilmestyä, on: suvaitsevaisuus

sekä uskonnollisessa että jokapäiväisessä merkityksessä, ettemme luule **olevamme** jotakin, vaan kunnioitamme toisiamme”. — Tätä lopputavoitetta ei, kuten sanoimme, paljastettu alussa, sillä ensin oli tehtävä valmistava työ. Se taas oli tehtävä silloisissa olosuhteissa ja silloisen ajatusmaailman omaksuneitten ihmisten keskuudessa ja välityksellä. Suurin este henkiselle elämälle täällä länsimailla oli älyn rajoittuneisuus, järjen kehitys oli jäänyt arveluttavasti jälkeen. Sitä kykeni avartamaan vain Idän viisaus. Kirkko oli luonut merkillisen käsityksen Jumalasta, käsityksen, jossa rakkaus ja viha elivät keskenään suloisessa sovinnossa. Jumalan rakkaus puettiin, kuten jo edellä kuvailimme, uhripapin mustaan kaapuun, sillä — sanottiin — Jumala lähetti rakkaudessaan oman poikansa ihmisten tapettavaksi. Tällaisen hirviöjumalan moraali on alempana keskitason ihmisen moraalia ja koska ajan virtaukset olivat jo vähän ravistelleet ihmisten käsityskykyjä, niin näin muodostui hedelmällinen maaperä materialismille. Se pyrki hävittämään Jumaluskon kokonaan. Jumala ja uskonto ovat — sanoivat materialistit — kirkkojen keksintöä, jolla ne pönkittävät pappisvaltaa sekä pappisvallan avulla edelleen valtioiden laajennus- ja valtaopyrkimyksiä. — Tällaisen tilanteen vallitessa H. P. Blavatskyn herätystyö kohdistui sekä kirkollista pappisvaltaa että materialismia vastaan, sillä kumpikin ajatussuunta oli tehnyt tietämättömyydestä uskonnon.

Kun edellä Idän ja Lännessä välisestä kuilusta puhuessamme sanoimme Lännessä omaksuneen vahvan

annoksen kristillisestä kirkkouskonnosta ja Idän materialismista sekä lisäsimme, että näillä ilmiöillä on syvemmät syyt, niin H. P. B:n herätystyön yhteydessä paljastuvat näiden virtausten juuret. Väärät käsitteet ovat imeytyneet kansojen vereen varsinkin kristillisellä aikakaudella ja ovat nyt valanneet suurimman osan ihmiskunnasta. Aiheutetut syyt ovat kypsyneet hedelmiksi. Niin ikään mainitsimme islamiuskoisten liikehtimisen olevan tavallaan eräänlainen yritys oikaista sekä kirkolliseen että materialistiseen aatesuuntaan sisältyvää uskonnollista petosta. Viimeksi mainitunkin virtauksen perussyyt näkyvät jo H. P. B:n herätystyössä. — Oli syntynyt spiritistinen liike. Se sai alkunsa, kuten Pekka Ervast opettaa, siitä, että eräät Salaisen Veljeskunnan rajaloohit, jotka eivät olleet välittömässä suhteessa Valkoisiin Mestareihin, näkivät edellä mainitun uskonnollisen petoksen vaaran ja tahtoivat auttaa ihmiskuntaa. Keinoikseen he valitsivat spiritistiset ilmiöt, sillä karma oli kypsynyt otolliseksi sellaisille. Vanhassa Egyptissä oli aikoinaan harjoitettu paljon ruumiin palsamointia. Maagillisten seremonioitten myötävaikutuksella sekä ruumiin palsamoinnin avulla voitiin jatkaa vainajien elämää kalman tilassa. Karmallisena seurauksena tästä on mediumistisuus, spiritististen ilmiöiden a ja o. Tämän liikkeen takana oleva johto ajatteli, että kun saadaan aikaan materialisaatioita, joissa näkymättömän maailman olennot fyysillistyvät, niin sellaiset ovat kouriintuntuvia todistuksia niin kirkkouskovaisille kuin materialisteillekin. Vainajien aineellistumisissa

näyttelee osaansa sekä materia että henkimaailma ja se kykenee siis kaatamaan uskon aineen kaikkivaltiu-
teen yhtä hyvin kuin kirkollisetkin käsitykset ikui-
sista taivaista ja helveteistä. Näin tulee kumpikin
petos paljastettua ja lisäksi — ajattelivat spiritistit
— ihmisen älyn rajoittuneisuutta lievennettyä.
Täten H. P. B. joutui ”taisteluun” myöskin spiritis-
tistä liikettä vastaan. Hän tunnusti ja tiesi spiritis-
tisten ilmiöiden aitouden, mutta tiesi myös, että
spiritistien käsitys itse ilmiöistä oli väärä. Eivät
vainajat, opetti H. P. B., esiinny spiritistisissä
istunnoissa, heidän haamunsa siellä ovat ja siksi
näiden aineellistuneiden olentojen tiedonannot ovat
suurimmaksi osaksi tuulesta temmattuja. Me emme
pääse elämästä, emme kuolemanjälkeisestääkään elä-
mästä selville pelkkien uskomuksien ja kummituksien
avulla, vaan meidän pitää itse kasvaa tiedon kana-
viksi, jotta osaisimme mennä tutkimaan vainajienkin
elämää heidän omaan maailmaansa. Ja sillä tiellä
vaaditaan **moraalista kasvua**. Jos yritämme uteliai-
suudesta tunkeutua näkymättömään maailmaan, niin
tulemme sinne kuin varkaat ja ryövärit. Siksi meidän
tulee ensin kasvaa **ihmisiksi** ja vasta sen jälkeen
aukenevat meille totuuden portit.

— — —
H. P. Blavatskyn eläessä esiintyi siis kolme kieroon-
kasvanutta aatesuuntaa, nimittäin virallis-kirkolli-
nen, materialistinen ja spiritistinen suuntaus, joihin
kaikkiin hänen herätystyönsä keskeisesti kohdistui.
On kuitenkin huomattava, että jokaisen virtauksen
takana on jokin totuus. Sisältyyhän materialismiinkin

sellainen totuus, että elämme tällaisessa aineellisessa tilassa, vaikkakaan tämä ainemaailma ei ole ainoa todellisuus eikä tyhjennä elämän koko totuutta. Ja onhan usko Jumalaan, josta kirkoissa puhutaan, elämän suuri totuus, vaikkakin kristikunnan jumalkäsitys on vääristynyt. Niin ikään spiritistinen ajatussuunta sisältää aimo annoksen totuutta, vaikkakaan se ei kykene ratkaisemaan elämän syvempiä mysteerioita. Saatamme siis ymmärtää, että Valkoisen Veljeskunnan ryhtyessä auttamaan ihmiskuntaa H. P. Blavatskyn teosofisen sanoman avulla, tämä sanoma sisältää itsessään eräänlaisen kolminaisuuden, se pyrkii vapauttamaan meidän älymme, tuntemme ja tahtomme. Vai sanoisimmeko: se pyrkii pelastamaan henkemme, sielumme ja ruumiimme. Olihan Idän viisaus kuin isä ja Lännen okkultismi ja viisaus kuin äiti. Himaalajan Veljeskunnan julistama järkevä filosofia karma- ja jälleensyntymisopeineen, valtavine kehitysnäytelmineen jne. oli tarkoitettu vapauttamaan henkemme tietämättömyyden kahleista ja pelastamaan meidät älyn rajoittuneisuudesta. Niin ikään Jeesus Kristuksesta lähtöisin oleva Lännen okkultismi ja sen syvä moraalit on kuin äiti, joka rakkaudellaan pyrkii puhdistamaan sielumme synnistä ja pahasta. Mutta yhtä luonnollista on, että nämä ihmiskunnan "henkiset vanhemmat" synnyttävät "lapsen", jossa piilee elämän jatkuvaisuus. Lapsi voittaa kuoleman siten, että elämä jatkuu. Samoin ymmärrämme, että Idän ja Lännen viisaus synnyttivät yhtyessään "lapsen", sen suuren maailmanuskonnon, josta edellä olemme puhuneet ja

jonka tehtävänä on pelastaa ruumiimme kuoleman vallasta ja ratkaista ihmiselämän syvimvät mysteerit.

Kysymme nyt: Miksi H. P. Blavatsky valitsi julistamansa sanoman nimeksi **teosofian**? Olihan hänen käytettävänä useita nimiä, joista tietenkin oli valittava yksi. Mutta toisaalta tiedämme, miten pitkällä tähtäimellä Mestarien Veljeskunta suunnittelee tehtäviään, joten jo työmuodon nimikin merkitsee jotakin. Ei teosofia-nimen valitseminen ollut vain "sattuma".

Tutkiessamme H. P. B:n kirjaa "Teosofian avain" teemme hieman kummastuttavan havainnon: H. P. B. aivan kuin kiertää tämän kysymyksen, jättää vastaamatta siihen suoraan. Hän kyllä sanoo teosofianimityksen olevan tuhansia vuosia vanhan ja merkittävän "sellaista viisautta kuin on jumalilla", siis Mestareilla, ja lisää: "nimi katsotaan syntyneeksi kolmannella vuosisadalla meidän ajanlaskuamme". H. P. B. näyttää erikoisesti tähdentävän sitä, että teosofia-nimitystä on käytetty kristillisellä ajalla. Ehkä hän antaakin juuri siksi asian selvittämisen erään oppineen Teosofisen Seuran jäsenen, tohtori Buck'in tehtäväksi sanoen, ettei kukaan toinen osaa asiaa paremmin selvittää. Hän lainaa tohtori Buck'in esitelmästä kohtia, joista selviää, että vuosina 1855—56 painettiin kaksi kirjaa, joita jaettiin oppineille ja joissa käytettiin teosofia-nimeä. Pekka Ervastilta saamme nyt kuulla, että Paavali käytti teosofia-nimitystä I:ssä Korinttolaiskirjeessä (2:7) puhuessaan "Jumalan salatusta viisaudesta" eli

teosofiasta, sanoen: ”Kuitenkin me puhumme viisautta täydellisten seassa, mutta emme tämän maailman viisautta emmekä tämän maailman valtiasten, jotka kukistuvat, vaan me puhumme salattua **theosophiaa**, sitä kätkettyä, jonka Jumala on edeltämäärännyt ennen maailmanaikoja meidän kirkkauttamme, sitä, jota ei kukaan tämän maailman valtiaista ole tuntenut — sillä jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet...” (Huomatkaamme samalla, että Paavali kumoaa tällä lauseellaan verisen sijaissovitusopin). Joudumme näinollen kysymään: Eikö H. P. B. siis tuntenut Paavalin opetuksia? Huomaammehan H. P. B:n lainaavan usein Paavalin lauseita ja käytävän lainauksissaan kaikkein pätevimpiä alkutekstejä, joten Paavali ei voinut olla tuntematon H. P. B:lle. Vaikeneminen oli siis tahallista, mutta syy siihen on selvä. Virallinen kristikunta nojaa kirkkoineen Paavaliin, joten Paavaliin vetoaminen teosofisen liikkeen yhteydessä olisi ollut papeille ”hyvä naulapuu, johon voi ripustaa vastaväitteensä”, kuten hän sanoo erään toisen asian yhteydessä. Tämän asian lopullinen selvittäminen ei ollut ajankohtainen teosofisen liikkeen alkuaikoina.

Mutta kuten sanoimme, Pekka Ervast paljastaa nyt, että kristillisellä ajalla käytti teosofia-nimeä ensimmäisenä Paavali, joten Paavali liittyy jotenkin salaisesti teosofiseen liikkeeseen ja tässä on syy siihen, että H. P. B. valitsi julistamansa sanoman nimeksi teosofia.

— — —

Historian vieriessä nyt ohitsemme saatamme katsella teosofista liikettäkin toisesta näkökulmasta kuin oli mahdollista liikkeen syntyaikoina. Nyt näemme senkin, että Pekka Ervastin elämänsä liittyi sängen kiinteästi teosofiseen liikkeeseen ja muodostaa siinä keskeisen tärkeän jakson. Pekka Ervast syntyi Teosofisen Seuran perustamisvuotena, Seura perustettiin v. 1875 ja Pekka Ervast syntyi joulukuun 26. päivänä 1875. Pekka Ervast omisti teosofialle koko elämänsä ja hänen sanomansa oli Idän ja Lännen viisauden yhtymästä syntynyt ”lapsi”, jossa kuoleman arvoitus tulee ratkaistua. Sillä kristosofia sisältää Idän Mestareitten antaman ja H. P. Blavatskyn julkituoman filosofian ja metafysiikan, omaksuen samalla Jeesus Kristuksen Vuorisäärän moraalisen käytännöllisen elämän ojenusnuoraksi. — Hän oli sen suuren Maailmanuskonnon keskushenkilö, se suuri Opettaja, jonka tulosta hän itse puhui. Hänen elämänsä muodostaa kuin kaarisillan, joka alkaa Paavalista ja päättyy Paavaliin, Paavali muodostaa kuin kaarisillan molemmat tukimuurit. Niin kuin teosofinen liike alkaessaan liitti salaisesti nimeensä Paavalin, samoin Pekka Ervast lopetti elämäntyönsä esitelmään, jonka nimi oli ”Teosofinen liike ja apostoli Paavali”. — Tämä on merkillepantava asia, sillä se selvittää, mihin Himaalajan Mestareitten alkuunpanema teosofinen liike tähtäsi.

Mainitusta esitelmästä on osa painettu Ruusu-Risti-lehden vuoden 1934 touko-kesäkuun numeroon. Siinä Pekka Ervast puhuu sängen painavia sanoja

Paavalista. Hän sanoo mm.: ”Paavali astui syvällisten kokemustensa jälkeen Mestari-ihmisten joukkoon, niiden, jotka tekevät työtä ihmiskunnan hyväksi. Hän ei tullut samalla tavalla kuolemattomaksi kuin Jeesus Kristus. Hän on syntynyt uudelleen, hänellä on uusi ruumis, mutta hän on kuitenkin sama Paavali. Hän on yhtä innostunut Jeesuksen sanomasta kuin ennenkin. Paavali on katsellut teosofista liikettä. Hän ei liittynyt siihen kun kaksi muuta Mestaria pani teosofisen liikkeen alulle. Hän pysyi samalla epäilevällä kannalla kuin muutkin. Paavali, joka oli koettanut moneen kertaan puhdistaa kristinuskoa ja kristillistä kirkkoa, pysyi epäilevällä kannalla, mutta luonnollisesti täynnä myötätuntoa. Kaikki eivät ottaneet vastuuta päälleen; sen ottivat Mestarit Moorya ja Koot Hoomi. Monet arvelivat, että ehkä 20:lla vuosisadalla voisivat tehdä jotakin... — Ehkä 1900-luvun ensimmäisellä puoliskolla voidaan ryhtyä puhdistamaan kristinuskoa, siis jo vuodesta 1925. — Pohjolasta tullaan esittämään suurella ponnella, mitä kristinuskko on... Paavali on mukana tässä työssä. Hän auttaa kaikkia niitä, jotka vilpittömästi tahtovat palvella tätä asiaa. — Toivon, että voisitte uskoa niin kuin minä uskon, tietää, niin kuin minä tiedän, että Paavali on mukana tässä työssä, jota me olemme tekemässä”.

Olin mukana tuota esitelmää kuuntelemassa ja omat muistiinpanoni kertovat pikakirjoittajien kirjoittaneen oikein. Tällä esitelmällään Pekka Ervast jättää Himaalajan Mestareitten aloittaman teosofisen työn ja myöskin oman elämäntyönsä aikaansa-

nokset Paavalin käteen sanoen selvääkin selvemmin: Teosofinen liike valmisti maaperää myöskin Paavalin toimeenpanemalle, tulevalle uskonpuhdistukselle, joka alkaa Pohjolasta, Suomesta. Eikä Paavali ole mukana vain jotenkin salaisesti ja näkymättömästi, vaan Paavalilla on uusi ruumis, hän on syntynyt uudestaan maan päälle. Ja huomатkaamme vuosiluku 1925, sillä vasta siitä lähtien alkaa varsinainen uskonpuhdistus. Paavali ei siis alkanut työtään viime vuosisadalla, jolloin H. P. Blavatsky aloitti, vaan hän odotti aikaansa. — Tämä esitelmä paljastaa mm. sen, että Paavali oli todellakin esoteerisesti, salaisesti mukana teosofisessa liikkeessä alusta asti, koska tuo liike valmisti maaperää myöskin hänen tulevalle uskonpuhdistustyölleen.

Pekka Ervastian teosofinen työ oli alusta asti määrätietoista ja tähtäsi Jeesus Kristuksen opetusten selventämiseen ja Vuorisaarnan moraalin käytännöllistämiseen. On kuitenkin muistettava teosofisen liikkeen historialliset vaiheet Suomessa. P. E. ei aloittanut työtään ryhtymällä heti opettamaan ”omaa” oppiaan, vaan hän aloitti ryhtymällä tekemään työtä H. P. Blavatskyn teosofian puolesta, sillä henkisen elämän kirjoittamaton laki sanoo ja niin opetti myös Jeesus: ”Ellette tunnusta minua ihmisten edessä, en minäkään tunnusta teitä Isäni edessä”. Blavatskyn teosofia oli tehnyt ratkaisevan valmistavaa työtä, joten sitä ei voi sivuuttaa. Teosofian julistamat opit karmasta, jälleensyntymisestä jne. ovat elämän suuria totuuksia. Siksi Pekka Ervast rakensi elämäntyönsä H. P. Blavatskyn valmistamalle

maaperälle. Olihan sellainenkin mahdollisuus, että ainakin P. E:n opetuksia kuunnelleet Suomen teosofit olisivat niin valistuneet ymmärryksessään ja niin oikaisseet sielujaan Vuorisaarnan moraalin avulla, että olisivat nähneet uskonpuhdistuksen välttämättömyyden. Silloin he olisivat myöskin oivalta-
neet Pekka Ervastin opetusten kantavuuden ja sen, että H. P. B:n teosofia todellakin **valmisti maaperää** P. E:n sanomalle. Tällöin P. E:kin olisi voinut paljastaa enemmän sanomansa päämäärää. Kysymys oli siis teosofien vastaanottamiskyvystä ja se osoit-
tautui heikoksi ja epävarmaksi. Kun ensimmäinen maailmansota syttyi ja teosofisen liikkeen ulkomaalain-
lainen johto yltyi puolustamaan sotaa, niin suuri osa Suomen teosofeista unohti Pekka Ervastin opetukset ja hyväksyi ulkomaalaisen johdon ajatukset. Tällai-
sen tilanteen vallitessa P. E. jäi opetuksineen koko-
lailla yksin. Niinpä hän kertookin joutuneensa vuodesta 1914 lähtien tarkistamaan tulevaa tehtä-
vänsä. Tämän jälkeen P. E. kirjoitti mm. kirjan ”Teosofian sanoma nykyajalle”, jossa on paljon opittavaa. Edelleen näemme, että P. E:n työ kes-
kittyi tuosta vuodesta lähtien yhä määrätietoisem-
min Suomessa tapahtuvaksi henkisen elämän elvyt-
tämiseksi ja että vuosien 1923—27 vaiheilla tapahtui uusien työmuotojen järjestelyjä. Mm. P. E. alkoi kirjoitussarjansa ”Christosophia” vuoden 1923 Ruusu-Risti-lehdessä. Hän viittasi yhä selvemmin juuri kristinuskossa tapahtuvaan uskonpuhdistukseen nimittäen sanomaansakin **kristosofiaksi**. V. 1927 hän liitti työmuotoihinsa ranskalaisen yhteisvapaamuura-

riuden työmuotoja, jopa julkaisten aikakauslehdessä erikoisen osastonkin: "Vapaamuurariosasto". Kirjassaan "Kadonnut sana" hän selvensi asioita julkisesti välähdyttäen näkyviin tulevaisuuden suunnitelmia ihmisyyden henkisestä Temppeleistä. — Kaikki nämä järjestelyt tähtäsivät siihen, että Suomessa saattaisi alkaa — ei vain uskonpuhdistus ja oikea kristinusko uudestisyntyneenä, vaan — uusi uskonto, ihmisyyden uskonto, maailmanuskonto. P. E. oli puhunut uuden Opettajan tulosta ja tuon Opettajan näkeminen oli riippuvainen hänen oppilaittensa vastaanottokyvystä. Suuri Opettaja oli Pekka Ervast itse, mutta todettava on, että vain J. R. Hannula näki hänet siksi Opettajaksi, tiesi hänen olevan uuden uskonnon perustaja ja julistaja. — Kun vaivaudumme tutkimaan perusteellisesti Pekka Ervastin ja hänen lähimmän työtoverinsa J. R. Hannulan opetuksia saatamme todeta, että uskonpuhdistus on nyt aloitettu ja uusi uskonto on syntynyt. Se on syntynyt näiden kahden Opettajan yhteistyönä ja siinä ovat elämän kaikki pulmat tulleet ratkaistuiksi. Lisäksi näemme siinä uskonnossa Idän ja Lännen viisauden yhdistyneinä, Idän sanoman filosofia ja metafysiikka on yhtynyt Lännen sanomaan Kristuksesta ja hänen rakkaudenopistaan. — Ulkoisesti katsoen kristosofisessa elämänymmärryksessä on uutta se selvyys, joka paljastaa kaikkien uskontojen alkulähteen olevan Jumalassa, ja se moraalinen täydellisyys, joka tekee ratkaisevan eron saatanan ja Jumalan päämäärien välillä. Sisäisesti katsoen uusi uskonto on ilmaus Keskusaurinko Siriuksesta tul-

leesta suuresta voimavuodatuksesta, joka muuttui planeetallamme uudeksi luonnonvoimaksi.

— — —
Lopuksi on aihetta tutkia erästä Vanhan Testamentin profeetan lausetta. Olemme puhuneet uskonpuhdistuksesta ja elämme parhaillaan suuressa murroskaudessa. Tällaisesta ajasta puhuu Jeesuskin ja hänen kerrotaan myös viitanneen kysymyksessä olevaan profeettaan.

Matt. 24. luvussa Jeesus kertoo oppilailleen ns. "lopun ajasta", suuren aikakauden lopusta, joka on oleva "synnytystuskien alkua", ts. silloin siis syntyy jotakin aivan uutta henkisessä merkityksessä: "Kun te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta on puhuttu profeetta Danielin kautta... — joka tämän lukee, se tarkatkoon —... Sillä silloin on oleva suuri ahdistus, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti eikä milloinkaan tule. Ja ellei niitä päiviä olisi lyhennetty, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään". — Danielin 12. luvussa, johon Jeesuksen sanotaan viitanneen, kerrotaan näin: "Siihen aikaan nousee Mikael, se suuri enkeliruhtinas, joka seisoo sinun kansasi lasten suojana. Ja se on oleva ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä saakka, kun kansoja on ollut... Mutta siihen aikaan pelastetaan sinun kansasi, kaikki, jotka kirjaan kirjoitetut ovat..." Ja saman luvun lopussa: "Ja minä, Daniel, näin, ja katso, siellä seisoi kaksi muuta, toinen virran tällä rannalla, toinen virran tuolla rannalla. Ja toinen sanoi pellavapukuiselle miehelle, joka oli

virran vetten yläpuolella: 'Kuinka kauan on vielä näitten ihmeellisten asiain loppuun?' Ja minä kuuntelin pellavapukuista miestä, joka oli virran vetten yläpuolella...: 'kun pyhän kansan yhden osan hajoitus on loppunut, silloin nämä kaikki täyttyvät' ”.

Kysymme: Mistä pyhästä kansasta tässä on kysymys? — Danielin kuvauksen on arveltu koskevan juutalaisia, ts. otaksutaan, että juutalaisten palatessa Palestiinaan eletään kysymyksessä olevassa ajassa. Ja voivathan suuret kosmellis-henkiset tapahtumat heijastua silläkin tavalla tänne fyysilliseen maailmaan, siis aivan kuin nurinkääntyneinä, sillä eiväthän juutalaisten veriset kamppailut suinkaan todista heidän olevan muita pyhempää. Juuri juutalaisethan tappoivat Jeesuksen, eivätkä suinkaan ottaneet hänen opetuksiaan vastaan. Ei myöskään Paavali uskonut juutalaisten pyhyyteen, sillä uudestisyntymisensä jälkeen hän luopui juutalaisten opettamisesta, koska näki sen olevan toivotonta. Hänestä tulikin ”pakanain apostoli” ja se on paras todistus siitä, että Paavali ymmärsi ”pyhän kansan” aivan toisin. Sanoihan Jeesuskin: ”Valittujen tähden se — vaikea aika — lyhennetään”. Ja Paavali näki noita ”valittuja” eli ”pyhiä” olevan kaikkien kansojen keskuudessa. Niitä ovat ne ihmiset, joita sanomme totuuden- eli Jumalanetsijöiksi, jotka voimakkaimmin pyrkivät ihmisyyttä toteuttamaan. Heitä on aina ollut ja jälleensyntymisen lain mukaisesti he käyvät koulua kaikkien kansojen keskuudessa, heitä on niin ”kristittyjen” kuin ”pakana-

kansojenkin” keskuudessa. — Sivumennen sanoen, juutalaisilla oli kyllä erikoinen asema ja tehtävä, olihan Juudan kansalle uskottu maaperän valmistaminen Jeesuksen sanomaa varten. Mutta Juudan kansa epäonnistui, se ei suorittanut tehtäväänsä.

Kun uusi henkinen sysäys tulee maailmaan, kun Valkoinen Veljeskunta lähettää tänne jonkun työntekijän, silloin totuudenetsijöitä syntyy maailmaan suuremmat joukot kuin tavallisissa oloissa saadaksen tehdä työtä lähettilään johdolla. Tämä näkyy selvästi aikamme teosofisesta liikkeestä. Viime vuosisadan loppupuolelta asti on näitä ”Jumalan valittuja” syntynyt maailmaan monen kansan keskuuteen, sillä teosofinen liike tarjosi heille avaran työkentän. Mutta toisaalta näemme, että teosofinen liike on hajaantunut moneen seuraan, ”pyhä kansa” on ollut jatkuvan hajoituksen alainen. — Daniel tähtäsi siis ennustuksellaan siihen, että tulee sellainen aika ja sellaiset mahdollisuudet, jotta ainakin **yksi osa** tuosta ”pyhästä kansasta” voi luopua hajaannuksesta. Mutta mikä saisi sellaisen ilmiön aikaan? Ei mikään muu kuin että henkisen elämän asiat esitetään maailmalle niin täydellisinä, selvinä ja kaikki pulmat ratkaisevina, että käytännöllinen elämä viitoitetaan niin vuorevarmaan moraaliin, ettei ole mitään syytä lähteä etsimään vastauksia elämänkysymyksiin muualta. Tällainen sanoma tekee yhdessäpysymisen **mahdolliseksi**. Sanomme näin: Sellainen mahdollisuus syntyy silloin, kun Idän ja Lännen viisautta yhdistetään ja kaikkien uskontojen alkuperäinen viisautta ja moraali tuodaan

esille puhdistettuna. Pekka Ervast ja J. R. Hannula ovat nyt suorittaneet tämän työn ja lisäksi heidän opetuksissaan on valaistu ihmissielun salaisimmatkin sopukat. Emme siis löydä mistään muualta niin viisasta ja selvää opetusta, joten muualta etsiminen on keinotekoista ja tarpeetonta. **Pyhän kansan hajoitus voi nyt loppua.** Totuutta etsivät ihmiset voivat nyt ryhtyä todelliseen yhteistyöhön Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan sanoman, kristosofian puolesta.

Entä ketkä ovat ne ”kaksi muuta”, jotka seisovat virran tällä ja tuolla rannalla ja entä ”pellavapukainen” virran vetten yläpuolella? Miksi juuri he puhuivat ”pyhän kansan” hajoituksen loppumisesta?

Edellä mainitsimme Pekka Ervastin elämäntyön muodostaneen sellaisen ”kaarisillan”, jonka kummatkin ”tukipilarit” nojautuvat Paavaliin. Mutta me näemme Pekka Ervastissa myöskin ”okkultisen kaarisillan” siten, että hän oli elämän ja kuoleman herra. Hän eli kuoleman virran kummallakin rannalla, sillä näkymätön maailma ja hengen korkeimmatkin mysteeriot olivat hänelle yhtä selvät kuin tämä näkyväinenkin maailma. Vain tällainen olento kykeni koko ihmiskunnalle tarkoitetun suuren maailmanuskonnon julistajaksi. Vain hän kykeni jakamaan sellaista viisautta, että ”valittujen joukon” hajoitus saattaa loppua. — Ja kuitenkin jonkun täytyy myös nähdä tämä ”kaarisilta”, toisin sanoen nähdä ja ymmärtää Pekka Ervastin henkinen ja okkultinen suuruus ja hänen asemansa suuren maailmanuskonnon julistajana. Elleivät edes jotkut sitä näe ja ymmärrä,

niin P. E:n opetukset ovat tehottomia. Tilanne on sama nyt kuin Jeesuksenkin päivinä. Ellei kukaan olisi kuunnellut ja ymmärtänyt Jeesusta, olisivat hänen opetuksensa valuneet sanaan. Siis yhden ihmisen ainakin täytyi ymmärtää Pekka Ervastin elämää ja hänen suuruuttaan ja lisäksi sellaisen ihmisen, joka tuota tietoaan sitten toisillekin kertoi heitä herätellen, sillä muuten P. E. ei olisi tullut esille sellaisena kuin hän todellisuudessa oli. Jonkun ihmisen täytyi aivan kuin seistä tuon ”kaarisillan” yläpuolella, ”virran vetten yläpuolella” ja nähdä P. E:n elämändraama kokonaisuudessaan. Ja me tiedämme tuollaisen kokonaisuuden nähneen ihmisen esiintyneen, tunsimmekin hänet, hän oli J. R. Hannula. J. R. H. osasi sanoa aivan kuin tuo ”pellavapukuinen” Danielin näyssä: Nyt voi pyhän kansan hajoitus loppua. Nyt on suurin ja korkein Logosviisaus tullut julistettua ihmiskunnalle, nyt päästään — ainakin on luotu mahdollisuudet — siihen, että voidaan ryhtyä rakentamaan maanpäälle ihmisyyden Temppeliä, taivasten valtakuntaa. Kristuksen Valkoinen Veljeskunta voi nyt perustaa tänne fyysilliselle tasolle, tänne ihmiskunnan keskelle Valon Temppelin ja täältä käsin ohjata ihmisten elämää.

SISÄLTÖ :

I	Lukijalle	Sivu	7
II	Tietäjien todistus	„	12
III	Ristiriitojen tähti	„	38
IV	Olkaa täydelliset	„	57
V	Kaikkiallinen jooga	„	77
VI	Idän ja Lännen viisaus	„	99

Kristosofista kirjallisuutta

	Nid.	Sid.
Pekka Ervast:		
Tietäjän Aarteisto I	—	2000:—
Tietäjän Aarteisto II	—	2500:—
Tietäjän Aarteisto III	—	2500:—
J. R. Hannula:		
Kristosofian Polulla	—	2000:—
Vallitseeko ihmiselämässä laki ...	—	400:—
Ei vain leivästä	50:—	100:—
Tulijärvi	100:—	—
Vuorisäärnan oppilaan näkökul- masta I—V	—	800:—
Jos Kristusta seuraisin	—	400:—
Paratiisin taru	150:—	200:—
Mestarin Sanoma	150:—	200:—
Ennakkoluuloton Suomi	200:—	300:—
Väinö Lehtonen:		
Uudenajan työsaralta	100:—	150:—
Elämän arvoitus	150:—	200:—
Vanajavuoren taru	300:—	380:—
Liitto	220:—	300:—
Ihmisyyden puutarha	—	300:—
Kun aika on täyttynyt	—	280:—
Mitä on kristosofia	—	250:—
Kaksi maailmaa	—	500:—
Leena Jaale:		
Viesti kristosofisesta ryhmätyöstä	—	300:—
Mimmi Korhonen — Alma Allinniemi:		
Tie kristosofiaan	100:—	—
S. A. Kosonen:		
Elämän kysymyksiä	270:—	350:—
Veljeysaate	330:—	400:—
Pekka Ervastian elämä	100:—	—
Martta Jalava:		
Kasvatustyö	—	200:—
Mitä on jälleensyntyminen	100:—	—
Uskonpuhdistuksen asia	50:—	—

Tilataan osoitteella:

Nti Alma Allinniemi, Tampere, Santalahdentie 7 E 13

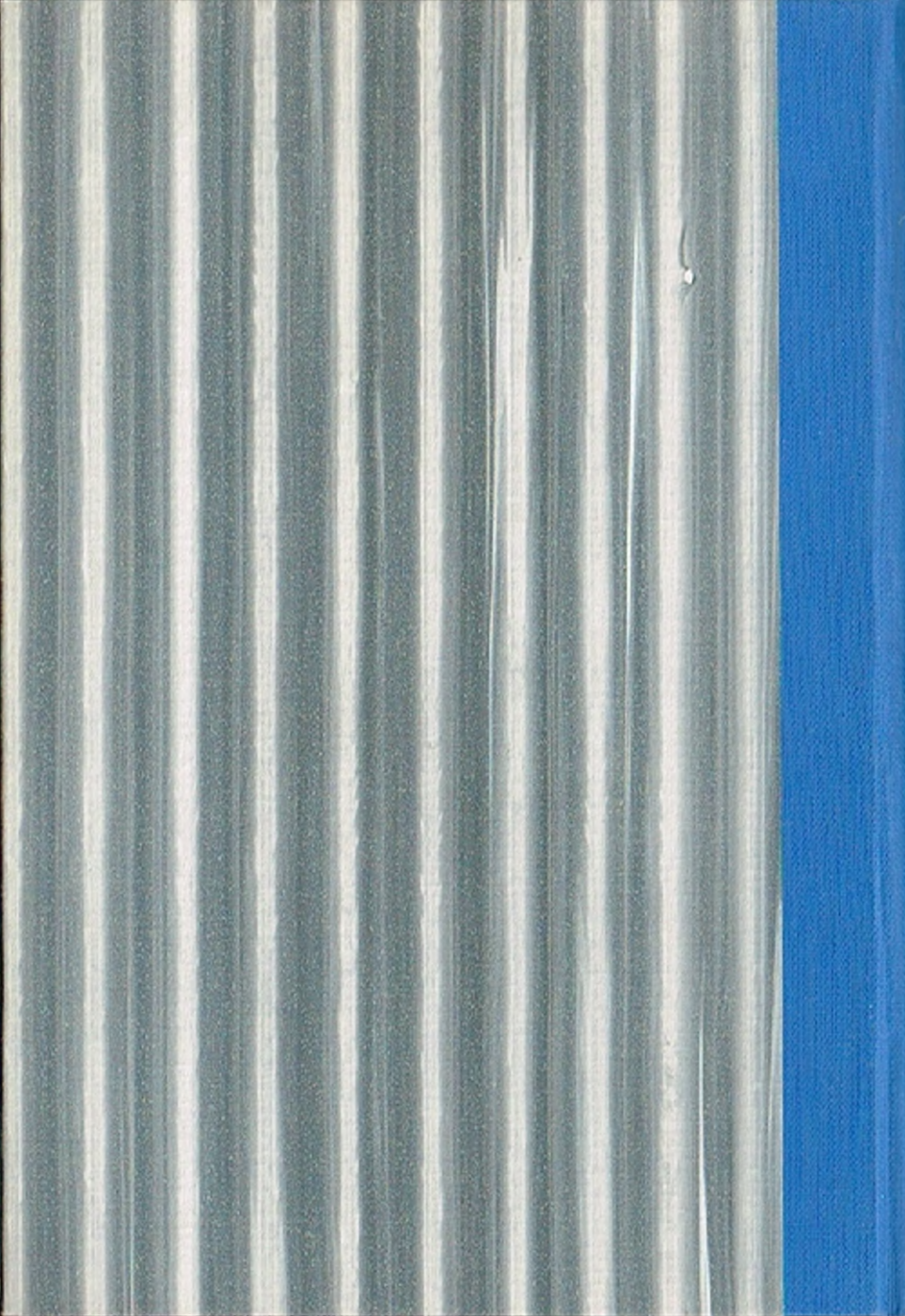

Hinta 400 mk